

СТИВЪН КИНГ

PETER
STAN

Очите на Дракона

Издателска къща · Плеяда ·

СТИВЪН КИНГ ОЧИТЕ НА ДРАКОНА

Превод: Вихра Манова

chitanka.info

Имало едно време дракони и принцеси... зли магьосници и мрачни подземия, и една ужасна тайна. С този свой шедевър, изпълнен с вълшебства и дръзки приключения, Стивън Кинг ни превежда през едно вдъхващо страх и покоряващо царство на злото...

„Запомняща се, убедителна, изпълнена с напрежение и несекващо действие.“

Чикаго Сън Таймс

„Пригответе се да будувате, защото вълшебното перо на Стивън Кинг е създадо роман, който няма да оставите, преди да сте прочели и последната страница.“

Уошингтън Пост Бук Уърлд

1.

Някога, в едно кралство наречено Делейн, имало крал с двама сина. Делейн било много старо кралство и познавало стотици крале, може би дори хиляди — когато мине достатъчно дълго време, историците не могат да си спомнят всичко. Роланд Добрия не бил нито най-добрият, нито най-лошият крал, властвал някога над тези земи. Той много усърдно се стараел да не причини на никого голямо зло и обикновено успявал. Много усърдно се стараел да върши велики дела, но за жалост с това не се справял така добре. Резултатът бил страшно посредствен крал и той се че някой ще го помни дълго след като умре. А му вече можела да настъпи по всяко време, защото бил стар и имал слабо сърце. Възможно било да му остават година или две, три. Хората, които го познавали и виждали по приемите посивялото му лице и треперещите му ръце, се съгласявали, че най-много до пет години на големия площад в подножието на Иглата ще бъде коронясан нов крал... и то годините ще са пет само с божията милост. Така че всички в кралството, от най-богатия барон и най-контешки облечения придворен до най-бедния крепостник и окъсаната му жена, мислели и говорили за Чакация, по-големия син на Роланд, Питър.

А един човек кроял планове и замислял нещо друго: да осигури на негово място да бъде коронясан за крал син на Роланд, Томас. Този човек бил Флаг, кралският магьосник.

2.

Макар кралят Роланд да бил стар — той признавал, че е на седемдесет години, но със сигурност бил по-стар, — неговите синове били млади. На краля му било позволено да се ожени късно, защото не бил срещнал нито една жена, която да задоволи неговия вкус и защото майка му, вдовстваща кралица на Делейн, изглеждала безсмъртна на Роланд, както и на всички други — и на себе си. Тя управлявала кралството петдесет години, когато един ден, докато си пиела чая, поставила в устата си прясно отрязано парченце лимон, за да облекчи болезнената кашлица, която я тормозела от седмица или повече. Точно този ден по време на чая един жонгльор давал представление, за да забавлява вдовстващата кралица и свитата ѝ. Той жонглирал с пет умело изработени кристални топки. В мига, в който кралицата слагала парченцето лимон в устата си, жонгльорът изпуснал върху покрития с плочи под на голямата източна дворцова зала едната от стъклените си сфери. Тя се пръснала на парченца със силен гръм. Вдовстващата кралица се стреснала от звука. Тя ахнала, парченцето лимон попаднало в гърлото ѝ и много скоро кралицата се задушила до смърт. Четири дни по-късно, на Площада на Иглата, се състояла коронацията на Роланд. Жонгльорът не я видял; той бил обезглавен върху ешафода на палача зад Иглата три дни преди нея.

Крал без наследници кара всички да се чувстват неспокойни, особено когато е на петдесет и оплешивява. Затова за Роланд било най-добре да се ожени скоро и бързо да си осигури наследник. Неговият най-близък съветник Флаг се погрижил кралят добре да осъзнае този факт. Той изтъкнал че е на петдесет и вече му остават съвсем малко години, в които може да се надява да сътвори дете в корема на жена. Флаг го посъветвал веднага да си вземе съпруга, без да чака появяването на дама от благородно потекло, която да му харесва. Ако такава жена не е влязла в полезрението на един мъж до петдесетата му година, подхвърлил магьосникът, най-вероятно е да не го направи никога.

Роланд видял мъдростта в това твърдение и се съгласил с него, без да знае, че Флаг, с оредялата си коса и бялото си лице, които почти винаги били скрити под качулката, разбирал най-съкровената му тайна: че никога не бил срещнал жена по свой вкус, защото изобщо нямал вкус към жените. Те го смущавали. А никак не го привличало и действието, което слагало бебетата в коремите на жените. То също го смущавало.

Но Роланд видял мъдростта в съвета на магьосника и шест месеца след погребението на вдовстващата кралица в кралството станало много по-щастливо събитие — сватбата на крал Роланд и Саша, бъдещата майка на Питър и Томас.

Роланд не бил нито обичан, нито мразен в Делейн. Саша, обаче, била обичана от всички. Когато умряла при раждането на втория си син, кралството потънало в мрачен траур, който продължил една година и един ден. Тя била една от шестте жени, предложени на краля от Флаг като възможни младоженки. Роланд не познавал никоя от тях, но те си приличали по произход и положение. Всичките били с благородна кръв, но нито една с кралска; всичките били кротки, приятни и тихи. Флаг не предлагал съпруга, която да заеме мястото му на най-близък до кралското ухо съветник. Роланд избрал Саша, защото тя изглеждала най-тиха и кротка от шестте и било най-малко вероятно да го плаши. Така те се оженили. Саша от Западното баронство (едно много малко баронство, наистина) била тогава на седемнайсет години, трийсет и три години по-млада от съпруга си. Тя никога не била виждала мъж без долни гащи преди първата си брачна нощ. Когато, при този случай, забелязала увисналия пенис на Роланд, Саша попитала с голям интерес:

— Какво е това, съпруже?

Ако била казала нещо друго, или го била казала с малко по-различен тон, събитията от тази нощ — и цялата ни история — могли да вземат друг обрат; въпреки специалното питие, което Флаг му бил дал преди час, в края на сватбеното тържество, Роланд щял просто да се измъкне. Но тогава той я видял точно такава, каквата била — едно много младо момиче, което знаело за действието, правещо бебета, по-малко дори и от него — и забелязал че устните ѝ са нежни, и започнал да я обиква, както щели да я заобичат всички в Делейн.

— Това е Кралският меч — заявил Роланд.

— Не прилича на меч — отвърнала Саша със съмнение.
— Такъв е преди ковачницата — рекъл той.
— О-о! — възкликнала тя. — А къде е ковачницата?
— Ако ми се довериш — казал Роланд и влязъл в леглото при нея, — ще ти я покажа, защото без да знаеш си я донесла със себе си чак от Западното баринство.

3.

Народът на Делейн я обичал, защото била мила и добра. Кралица Саша била тази, която създала Голямата болница, кралица Саша плакала толкова много заради жестокото насъскване на кучета срещу мечка на Площада, че накрая крал Роланд поставил този обичай извън закона, кралица Саша измолила кралските данъци да бъдат опростени в годината на Голямата суша, когато дори листата на Великото древно дърво посивели. Дали Флаг заговорничел срещу нея, може да попитате вие. В началото, не. Тези неща били относително дребни, според него, защото той бил истински магьосник, живял стотици и стотици години.

Флаг позволил да мине дори Опрощаването на данъците, тъй като предишната година делейнската флота била смазала андуанските пирати, които опустошавали южното крайбрежие на кралството от около стотина години. Черепът на андуанския крал-пират се хилел от един кол край стените на двореца, а делейнската съкровищница била пълна с възвърната плячка. В по-големите държавни работи устата на магьосника все още била по-близо до ухото на крал Роланд, затова в началото Флаг бил доволен.

4.

Макар че Роланд започнал да обиква жена си, той никога не обикнал тази дейност, която повечето мъже намират за сладка — действието, от което се раждат и най-незначителният готварски чирак и наследникът на най-високия трон. Той и Саша спели в отделни стаи и Роланд не я посещавал често. Влизал при нея най-много пет или шест пъти в годината и при някои от тези случаи никакъв меч не успявали да изковат в ковачницата, въпреки все по-силно действащите питиета на Флаг и неизчерпаемата нежност на Саша.

Но, четири години след сватбата, в нейното легло бил направен Питър. И в тази паметна нощ Роланд нямал никаква нужда от питието на Флаг, което било зелено и пенесто и винаги го карало да се чувства малко странно в главата, сякаш е полудял. Той бил на лов през деня в Резерватите, с дванайсет души от своята свита. Ловът от край време бил любимото занимание на Роланд — той обичал аромата на гората, свежия мирис на въздуха, звука от рога и усещането на лъка, когато пускал стрелата по верния ѝ неумолим път към целта. Барутът бил известен, но рядък в Делейн, а и така или иначе се смятало за подло и достойно за презрение да се играе на лов с желязна тръба.

Саша четяла в леглото, когато той влязъл при нея със светнало, червендалесто и брадато лице, но веднага оставила книгата върху гърдите си и възхитено изслушала историята му, която той заразказвал с оживено ръкомахане. Като наближил края, Роланд се дръпнал назад, за да ѝ покаже как опънал лъка и пуснал Поразяващата врага — голямата стрела на баща му — да прелети през малката долчинка. Щом направил това, тя се засмяла, плеснала с ръце и спечелила сърцето му.

Кралските резервати били почти изпразнени. Тези дни било рядкост да намериш в тях дори по-едричък елен, а никой не бил виждал дракон от незапомнени времена. Повечето хора биха се изсмели на предположението, че е възможно все още да има останало такова митично същество в тази култивирана гора. Но един час преди

залез слънце, когато Роланд и отрядът му се канели да се връщат, те точно това открили... или по-скоро то открило тях.

Драконът с гръм и трясък изскочил от шубраците, люспите му греели в зеленикаво-меден цвят, а покритите му със сажди ноздри изпускали дим. Той съвсем не бил някой малък дракон, а мъжкар точно преди първата си смяна на кожата. Почти всички от отряда останали като гръмнати, неспособни да пуснат стрела или да помръднат.

Драконът тръгнал към ловната дружина, обикновено зелените му очи станали жълти, а крилата му изпляскали. Не съществувала опасност да излети и да се отдалечи от тях — мускулите на крилата му нямало да бъдат достатъчно добре развити, за да го поддържат във въздуха поне още петдесет години и две смени на кожата, но бебешката ципа, която придържа драконовите криле към тялото до десетата или дванайсетата година, била паднала и едно-единствено плясване вдигнало достатъчно вятър, за да преметне главния ловджия през задницата на коня му и да изтръгне рога от ръката му.

Роланд бил единствения, който не замръзнал до пълна неподвижност, и макар че бил твърде скромен за да го каже на Саша, в последвалите няколко действия имало истински героизъм, както и спортсменска жар да се убива. Драконът можел без проблеми да опече живи повечето участници в изненаданата група, ако не била незабавната намеса на Роланд. Той бутнал коня си пет стъпки напред и сложил на тетивата своята голяма стрела. Прицелил се и стрелял.

Стрелата попаднала точно в целта — онова подобно на хриле нежно място под гърлото на дракона, през което той си поема въздух за да изригва огън. Чудовището паднало мъртво с едно последно яростно издишване, което подпалило всички храсти наоколо. Придворните бързо ги изгасили, къде с вода, къде с бира, а не малко и с урина. Сега, като си помисля, повечето от урината на практика също била бира, защото когато Роланд отивал на лов, той вземал със себе си страшно много бира и при това никак не я скъпял.

Огънят бил изгасен за пет минути, драконът изкормен за петнайсет. Човек все още можел да свари котле вода върху димящите му ноздри, когато вътрешностите му били изсипани на земята. Кървящото деветкамерно сърце било поднесено много церемониално на Роланд. Той го изял сурово — такъв бил обичаят — и го намерил за

възхитително. Изразил съжаление само за тъжния факт, че почти със сигурност никога няма да вкуси друго.

Възможно е драконовото сърце да му е дало толкова сили онази нощ. Може да се е дължало и само на радостта му от лова и на съзнанието, че е действал бързо и хладнокръвно, когато всички други стояли вкаменени върху седлата си (с изключение разбира се на главния ловджия, който лежал вкаменен върху гърба си). Но каквато и да била причината, когато Саша плеснала с ръце и извикала: „Великолепно си се справил, смел съпруге мой!“, той направо скочил в леглото ѝ.

Саша го посрещнала с отворени обятия и усмивка, която отразявала собствения му триумф. Тази била първата и единствена нощ, в която Роланд се наслаждавал в трезво състояние на прегръдките на жена си. Девет месеца по-късно — по един месец за всяка камера на драконовото сърце — в същото това легло бил роден Питър и кралството възликувало — тронът вече имал наследник.

5.

Вие сигурно си мислите — ако сте си направили труда да мислите за това изобщо — че Роланд спрял да взема странната зелена напитка на Флаг след раждането на Питър. Не било така, той продължавал от време на време да я пие. Правел го, защото обичал Саша и искал да ѝ достави удоволствие. По някои места хората приемат, че само мъжете харесват секса и всяка жена би била благодарна да бъде оставена на мира. Народът на Делейн, обаче, не поддържал тези странни схващания — той приемал, че жената получава естествено удоволствие от действието, което създава носещите най-голямо удоволствие същества на земята. Роланд знаел, че не е достатъчно внимателен към своята съпруга в това отношение, но решил да бъде колкото е възможно по-внимателен, дори ако трябва да използва и напитката на Флаг. Магьосникът бил единствения, който знаел колко рядко отива кралят в леглото на своята кралица.

Около четири години след раждането на Питър, в Новогодишния ден, над Делейн се извила страхотна буря. Тя била най-голямата от незапомнени времена, с изключение на една друга, за която ще ви разкажа по-нататък.

Поддавайки се на импулс, който не можел дори сам да си обясни, Флаг разбъркал на краля лекарство с двойна сила — може би нещо във вятъра го накарало да постъпи така. В друг случай Роланд би направил гримаса от ужасния вкус и навярно щял да остави напитката, но възбудата от бурята станала причина този път тържеството по случай Новогодишния ден да бъде особено весело и Роланд бил много пиян. Пламтящият в огнището огън му напомнял за последния експлозивен дъх на дракона и той безброй пъти вдигал наздравица за главата, която била закована на стената. Така че изпил зелената течност на една-единствена глътка и веднага го обзела зла похот. Той напуснал залата за вечеря и отишъл при Саша. В процеса на опитите си да я обича, Роланд я наранил.

— Моля те, съпруге — извикала тя, хлипайки.

— Извинявай — смутолевил той. — Хъррр...

Роланд заспал непробудно до нея и останал безчувствен през следващите двайсет часа. Саша никога не забравила странната миризма на дъха му от онази нощ. Напомнял ѝ мирис на гнила плът, на смърт. Какво ли, почудила се тя, е ял... или пил?

Роланд никога повече не докоснал напитката на Флаг, но въпреки всичко магьосникът бил доволен. Девет месеца по-късно Саша родила Томас, своя втори син. Тя умряла, докато му давала живот. Такива неща се случват, разбира се, и макар че всички тъжали, никой не бил истински изненадан. Хората смятали, че знаят какво е станало. Но единствените в кралството, които действително познавали обстоятелствата около смъртта на Саша, били Ана Сключеновежда, акушерката и Флаг, кралският магьосник. Най-накрая търпението на Флаг по отношение намесата на Саша се било изчерпало.

6.

Питър бил само на пет, когато умряла майка му, но той запазил много скъпи спомени за нея. Често мислел за нейната приветливост, нежност, любвеобилност и неизчерпаемо милосърдие. Но пет години е съвсем крехка възраст и повечето от съхранените картини били доста неточни. Питър пазел в съзнанието си и един съвсем ясен спомен, обаче — той бил свързан с отправен от нея укор. Много по-късно споменът за този укор се оказал жизненоважен за него. Ставало дума за салфетката му.

Всяка година на първия ден от месец Пет в двора се провеждало пиршество, за да се отпразнуват пролетните насаждения. Когато Питър станал петгодишен, за първи път му било позволено да присъства. Според обичая, Роланд трябвало да седи на челното място, наследникът на трона от дясната му страна, а кралицата — на отсрещния край на масата. Практическият резултат бил, че Питър щял да бъде извън обсега ѝ по време на храненето и затова Саша внимателно го подготвила предварително как да се държи. Тя искала синът ѝ да се представи добре и да се държи възпитано. И, естествено, знаела, че на вечерята ще трябва да разчита само на себе си, защото баща му изобщо нямал представа от никакви обноски.

Някои от вас може да се почудят, защо задачата за обучението на Питър да се държи възпитано, падала върху Саша. Нямало ли си момчето гувернантка? (Да, всъщност имало си две.) Нямало ли никакви слуги, чиито грижи да са посветени изцяло на малкия принц? (Цели батальони.)

Номерът не бил да карат тези хора да се грижат за Питър, а да ги държат по-далеч от него. Саша искала да го отгледа сама, поне доколкото можела и имала съвсем определени схващания как трябва да бъде възпитан нейния син. Тя нежно го обичала и искала да бъде с него и по свои, егоистични подбуди. Но осъзнавала дълбоката си и сериозна отговорност по въпроса за възпитанието на Питър. Това малко момченце някой ден щяло да стане крал и повече от всичко друго Саша

искала да го направи добър владетел. А от доброто момче, мислела си тя, ще излезе и добър крал.

Големите банкети в Кралската зала не били много чисто нещо и повечето бавачки не биха се загрижили толкова за обносните при хранене на малкото момченце. *Ха, та той ще бъде крал! —* биха възкликнали те, малко шокирани от идеята да го мърят за такива дреболии. — *Кой го е грижа дали ще разлее сосиерата? Кой го е грижа дали ще покапе нагръдника си или дори дали няма да си избърше ръцете в него? Та едно време не повръщаше ли понякога крал Алън в чинията си, след което нареждаше на придворния шут да се приближи и да изпие тази прекрасна, гореща „супа“? Крал Джон не отхапваше ли често главите на живи пъстърви и не пускаше ли мятаните се тела в деколтетата на сервиращите момичета? Нямах ли и този банкет да завърши както повечето досега, като започнат участниците да се замерят един друг с храна през масата?*

Несъмнено, но до момента, в който вечерята щяла да се изроди в състезание по замеряне с храна, тя и Питър отдавна щели да са се оттеглили. Саша най-много се безпокояла от отношението „кой го е грижа“. Тя смятала, че това е най-лошата идея, която човек може да насади в главата на едно малко момченце, орисано да бъде крал.

Така че Саша внимателно подготвила Питър и вечерта на банката неотлъчно го наблюдавала. А после, когато сънен си легнал в леглото, тя му поговорила.

Тъй като била добра майка, първо с обич го похвалила за доброто му държание и обноски — и била права, защото през повечето време те били образцови. Но Саша знаела, че никой не би поправил грешките му, освен нея и осъзнавала, че трябва да се заеме с това сега, в тези няколко години, когато той я смятал за идол. Затова, щом свършила с похвалите, казала:

— Само в едно нещо сбърка, Пийт, и не искам никога вече да те виждам, че го правиш отново.

Питър си лежал в леглото и сериозно я гледал с тъмносините си очи.

— Какво беше то, майко?

— Не използва салфетката си — пояснила тя. — Остави я сгъната до чинията си и ми беше мъчно да я гледам. Яде печеното пиле

с пръсти и правилно, защото така постъпват мъжете. Но когато свърши с пилето, избърса пръсти в ризата си, което не е правилно.

— Но баща ми... и господин Флаг... и другите благородници...

— По дяволите Флаг, по дяволите и всички благородници на Делейн! — извикала тя с такъв плам, че Питър леко се свил назад в леглото си. Той се изплашил и засрашил от това, че станал причина на бузите ѝ да разцъфнат такива рози.

— Каквото и да върши баща ти е правилно, защото той е кралят и каквото и да правиш ти, когато станеш крал, също ще бъде правилно. Но Флаг не е крал, независимо колко много му се иска да е, и благородниците не са крале. Ти също още не си крал, а само едно малко момченце, което се е държало невъзпитано.

Саша видяла, че той е изплашен и се усмихнала. Сложила ръка върху челото му.

— Успокой се, Питър — рекла тя. — Това е една дреболия, но все пак е важна... защото ти ще станеш крал като ти дойде времето. Сега бягай да си донесеш плочата за писане.

— Но, време е за лягане...

— По дяволите и времето за лягане! То може да почака. Донеси си плочата.

Питър изтичал за плочата си.

Саша взела завързания отстрани тебешир и внимателно написала три букви.

— Можеш ли да прочетеш тази дума, Питър?

Той кимнал. Умеел да разчита само няколко думи, макар да знаел повечето от Великите букви, но тази се случила една от тях.

— Тук пише БОГ.

— Да, правилно. Сега я напиши отзад-напред и виж какво ще получиш.

— Отзад-напред ли? — попитал със съмнение Питър.

— Да, точно така.

Питър го направил и буквите му по детински се разкривили през плочата под стегнатия ред на майка му. Той с удивление открил още една от малкото думи, които можел да прочете.

— КУЧЕ! Мамо! Получи се КУЧЕ!

— Да, куче. — Тъгата в гласа ѝ веднага охладила ентусиазма на Питър. Майка му посочила от БОГ към КУЧЕ. — Това са двете

природи на човека — казала тя. — Никога не ги забравяй, защото един ден ще бъдеш крал, а кралете порастват големи и високи — големи и високи като Дракони при деветата смяна на кожата.

— Татко не е голям и висок — възразил Питър.

Всъщност Роланд бил нисък и доста кривокрак. А носел пред себе си и голям корем от цялата бира и медовина, които поглъщал.

Саща се усмихнала.

— Не си прав. Кралете порастват *невидимо*, Питър, и то съвсем изведнъж — в мига, в който на Площада на Иглата поемат скиптър и положат върху главата си короната!

— Така ли? — Очите на Питър станали големи и кръгли. Той си помислил, че темата се била изместила доста надалеч от неизползваната на банкета салфетка, но не съжалявал да види един толкова неудобен въпрос заменен с друг къде-къде по-интересен. Пък и вече бил решил никога да не забравя да използва салфетката си... щом това било важно за майка му, значи ставало важно и за него.

— О, да, така е. Кралете порастват *ужасно* големи и точно затова трябва да бъдат особено внимателни. Защото един много голям човек може да смачка дребните под себе си просто както си се разхожда или с едно завъртане, или като седне набързо не където трябва. Лошите крале често правят такива неща. А мисля, че и добрите понякога не могат да ги избягнат.

— Май не разбирам...

— Тогава ме послушай още миг — тя отново почукала по плочата. — Проповедниците ни казват, че нашата природа е отчасти от Бога и отчасти от Стареца с разцепените копита. Знаеш ли кой е Стареца с разцепените копита, Питър?

— Дяволът.

— Да. Но извън измислените истории, дяволите са малко, Пийт — повечето хора приличат по-скоро на кучета, отколкото на дяволи. Кучетата са дружелюбни, но глупави, каквито са и повечето мъже и жени като се напият. Ако кучетата са ядосани и объркани, може и да ухапят; когато хората са ядосани и объркани, може и да се сбият. Кучетата са чудесни питомци, защото са верни, но ако един човек е всичко на всичко питомец, смятам, че е лош човек. Кучетата могат да бъдат смели, но могат да бъдат и страхливци, които вият в тъмното или бягат от опасността с опашка между краката. Кучето е точно толкова

нетърпеливо да близне ръката на лошия господар, колкото и на добрия, защото то не прави разлика между добро и зло. Кучето би яло и помия и, след като повърне частта, която стомахът му не може да поеме, да се върне за още.

Тя замълчала за миг, може би замислена за онова, което точно тогава ставало в банкетната зала — мъже и жени, които се заливали от добродушен пиянски смях, замеряли се един друг с храна и от време на време небрежно се извъръщали да повърнат върху пода до столовете си.

Роланд бил до голяма степен същия и това понякога я натъжавало, но тя не се опитвала да му повлияе, нито пък му държала сметка. Такава била природата му. Той можел и да обещае, че ще се преобрази, за да ѝ достави удоволствие, възможно било дори да го направи, но нямало да бъде същият човек.

— Разбираш ли тези неща, Питър?

Питър кимнал.

— Добре! Сега ми отговори — тя се навела към него. — Кучето използва ли салфетка?

Унижен и засрамен, Питър навел глава към завивката и поклатил глава. Очевидно разговорът не се бил изместил толкова надалеч, колкото си мислел. И може би защото вечерта била препълнена с емоции, а и вече бил много уморен, от очите му бликнали сълзи и потекли по бузите му. Той се опитал да подтисне напиралците хлипове и успял да ги заключи в гърдите си. Саша забелязала това и го оценила.

— Недей да плачеш заради една неизползвана салфетка, любов моя, защото не такова беше моето намерение. — Тя станала, като подхванала заоблението си корем на бременна. Раждането на Томас било вече много близко. — Иначе държанието ти беше достойно за пример. Всяка майка в кралството би се гордяла със син, който се държи и наполовина така добре и сърцето ми е преизпълнено с възхищение към теб. Казвам ти тези неща само защото съм майка на принц. Това понякога е трудно, но не може да бъде променено, а и истината е, че не бих го променила и да можех. Но помни, че един ден от всяко твое движение в будно състояние ще зависи човешки живот; а е възможно да зависи и от сънищата ти. Дали ще използваш салфетката след печеното пиле, или не, може и да не струва живота на някого... но и

обратното не е изключено. Понякога човешкият живот виси и на по-малко. Всичко, за което те моля, е винаги когато вършиш нещо, да се опитваш да не забравяш възпитаната страна на твоята природа. Добрата страна — тази на бога. Ще ми обещаеш ли да го правиш, Питър?

— Обещавам.

— Тогава всичко е наред — тя лекичко го целунала. — За щастие аз съм млада, а ти си малък. Ще говорим още за тези неща, когато започнеш да разбираш повече.

Друг такъв разговор нямало, но Питър никога не забравил урока: той винаги използвал салфетката си, дори когато хората около него не го правели.

7.

И така, Саша умряла.

Нейното участие в тази история вече е съвсем малко, но все пак има още едно нещо, което трябва да знаете: тя притежавала кукленска къщичка. Тази кукленска къщичка била страшно хубава и много голяма — почти като миниатюрен замък. Когато наближило времето за женитбата ѝ, Саша събрала колкото можела повече добро настроение, но ѝ било тъжно да остави всички и всичко от голямата къща в Западното баронство, където била израснала... а се чувствала и малко неспокойна. Тя казала на майка си:

— Никога преди не съм била женена и не знам дали ще ми хареса.

Но от всички оставени зад нея детски неща, най-много съжелявала за кукленската къщичка, която имала още от времето, когато била малко момиченце.

Роланд, който бил много добър човек, някак си открил това и макар че също се чувствал малко неспокоен по отношение на бъдещия си живот (в края на краищата и той никога преди не се бил женил), намерил време да нареди на Куентин Елендър, най-големия майстор в страната, да построи на жена му нова кукленска къщичка.

— Искам това да бъде най-хубавата кукленска къщичка, притежавана някога от млада жена — поръчал той на Елендър. — Искам като я погледне веднъж, завинаги да забрави старата си къщичка.

Както вие без съмнение разбирате, дори Роланд действително да имал това предвид, то било глупаво да го казва. Никой никога не забравя играчка, която го е правила изключително щастлив като дете, дори тази играчка да е заменена с друга като нея, но много по-хубава. Саша никога не забравила старата си кукленска къщичка, но действително била впечатлена от новата. Всеки, който не е пълен идиот, щял да бъде. Онези, които я видели, заявили, че това е най-доброто произведение на Куентин Елендър и сигурно било така.

Тя представлявала умалена селска къща, много подобна на онази, в която Саша била живяла с родителите си в хълмистото Западно баронство. Всичко в нея било мъничко, но така изкусно направено, та човек не можел да не си помисли, че трябва наистина да действа... и повечето неща действително работели.

Печката, например, съвсем истински се нагорещявала и дори можела да сготви мънички порцийки храна. Ако сложите вътре парченце въглища не по-голямо от кибритена кутийка, то щяло да гори цял ден... и ако се пресегнете в кухничката с грубия си, огромен човешки пръст и се случи да докоснете печицата, докато въгленът гори, здравата ще се опарите. Нямало никакви водопроводни кранове и тоалетни с казанчета, защото кралство Делейн не познавало тези неща — не ги познава дори и до днес, но ако сте много внимателни, бихте могли да качите вода с една ръчна помпа, която не била много по-голяма от розовичкото ви пръстче. Имало стая за шиене, с чекрък, който наистина се въртял и тъкачен стан, който наистина тъчел. Клавесинът в салона действително свирел като се докоснали с клечка за зъби клавишите и тоновете били верни. Хората, които били видели къщичката, я наричали чудо и смятали, че по някакъв начин в направата ѝ е участвал и Флаг. Когато магьосникът чувал такива истории, само се усмихвал и не казвал нищо. Той не бил участвал в изработването на кукленската къщичка изобщо — всъщност я смятал за глупост, но знаел, че не винаги е необходимо да се правят изявления и да се казва на хората колко си чудесен, за да се спечели слава. Понякога е достатъчно да гледаш умно и да си държиш устата затворена.

В кукленската къщичка на Саша имало истински кашаминови килимчета, истински копринени завески, истински порцеланови чинийки; зимникът наистина поддържал нещата студени. Лампериите в приемната и предния хол били от скъпоценното желязно дърво. Всички прозорци били остъклени, а над широката предна врата имало кръгло прозорче с многоцветни стъклъца.

Общо взето това било най-хубавата кукленска къщичка, за която някое дете някога е мечтало. Когато на сватбеното тържество покривалото ѝ било свалено, Саша истински очарована плеснала с ръце и благодарила на съпруга си за нея. По-късно тя отишла в работилницата на Елендър и не само много му благодарила, но и му

направила дълбок реверанс — действие, което било почти нечувано — в онези дни и епоха, кралиците не правели реверанси на простите занаятчии. Роланд останал доволен, а Елендър, чието зрение забележимо се било влошило по време на работата, се трогнал дълбоко.

Но Саша не забравила своята стара, скъпа кукленска къщичка у дома, макар да била съвсем обикновена в сравнение с тази и не прекарвала чак толкова много дъждовни следобеди в игра с нея — да размества мебелите, да пали печката и да наблюдава как пуши комина, като се преструва, че има гости на чай или подготвя голямо вечерно празненство за кралицата — както правела преди, дори като по-голямо момиче на петнайсет, шестнайсет. И причината била много проста. Не е забавно да се подготвяш за тържество на ужким, на което ще присъства и кралицата, когато си самата кралица. И може би тази причина съдържала в себе си всичко. Саша вече била голяма и открила, че да си възрастен съвсем не е онова, което си представяш като дете. Тя смятала тогава, че някой ден съзнателно ще реши да изхвърли играчките си и ще престане да играе на театър. Сега открила, че съвсем не било нужно да го прави. Просто интересът ѝ започнал да се топи. Той ставал все по-слаб и по-слаб, докато прахът на годините покривал ярко-цветните удоволствия на детството и те потъвали в забрава.

8.

Питър — малко момче, което някой ден щяло да стане крал — имал десетки играчки. Не, ако трябва да ви кажа истината, той имал хиляди играчки. Имал стотици оловни войничета, с които водел гигантски битки и десетки кончета. Имал игри, топки, кегли и топчета. Имал кокили, които го правели висок един и петдесет. Имал вълшебна еластична пръчка, на която можел да подскача и колкото си искал хартия за рисуване по време, когато хартията се правела изключително трудно и само богатите хора можели да си я позволят.

Но от всички играчки в замъка, Питър най-много обичал кукленската къщичка на майка си. Той никога не бил виждал онази в Западното баронство и затова тази била върхът на всички кукленски къщички. Можел да седи пред нея с часове, когато навън се сипел дъждът или зимният вятър виел с пълно със сняг гърло. Когато се разболял от Детска татуировка (болест, която ние наричаме варицела), Питър накарал един слуга да му постави къщичката на специална масичка, която минавала над леглото му и играл с нея почти без прекъсване, докато не се оправил.

Той обичал да си представя мъничките човечета, които биха изпълнили къщичката; понякога те ставали толкова истински, че почти можел да ги види. Той говорел с различни гласове от тяхно име и ги измислил всичките. Те били кралското семейство. Имало крал Роджър, който бил силен и смел (макар и не много висок и с леко криви крака) и веднъж бил убил дракон. Той живеел с прекрасната кралица Сара, неговата жена. Там било и тяхното момченце, Пити, което ги обичало и било обичано от тях. Без да споменаваме разбира се всички слуги, които измислил, за да оправят леглата, стъкват огъня в печката, носят водата, готвят яденетата и кърпят дрехите.

Тъй като бил момче, някои от историите, които измислял за къщичката, били малко по-кръвожадни от онези, които измисляла Саша като момиченце. В една от тях андуанските пирати обградили къщата отвсякъде и искали да нахълтат и да изколят семейството.

Повела се чудесна битка. Десетки пирати били убити, но накрая те се оказали прекалено много. Пригответи се да нападнат за последен път. Но точно предн да започнат, пристигнала личната стража на краля — тази роля се играела от оловните войничета на Питър — и избила до крак проклетите андуански морски кучета. В друга история, в една близка горичка (обикновено близката горичка била под диванчето на Саша до прозореца), внезапно се появило гнездо пълно с дракони, които имали намерение да изгорят къщата с огнения си дъх. Но Роджър и Пити се втурнали навън със своите лъкове и ги избили до крак. „Докато земята почерня от противната им, стара кръв!“, казал Питър на баща си, краля, същата вечер и това накарало Роланд да изреве одобрително. След смъртта на Саша, Флаг казал на Роланд, че не смята за редно едно момче да играе с кукленски къщички. От това може и да не стане женчо, заявил Флаг, но все пак не е изключено. Определено няма да звучи добре, ако мълвата тръгне сред народа. А такива истории винаги плъзват. Замъкът е пълен със слуги. Слугите виждат всичко и езиите им са дълги.

— Но той е само на шест — притеснено възразил Роланд. Флаг, със своето бяло гладко лице, скрито навътре в дълбоката качулка и с магьосническите си заклинания, винаги го карал да се чувства притеснен.

— Шест години са достатъчно, за да се насочи едно момче към пътя, по който ще трябва да върви, сир — рекъл Флаг. — Помислете добре над това. Вие и сега ще отсъдите правилно, както всеки друг път. — *Помислете добре над това* — казал Флаг и крал Роланд съвсем буквално го послушал. Ще бъде честно да кажа, че никога не бил мислил толкова усърдно над нещо през цялото си двайсет и няколко годишно царуване над Делейн.

Сигурно ще ви прозвучи странно, като си помислите за всички задължения, които има кралят — тежки задачи от рода да се налагат данъци върху някои дейности и да се прекратява налагането им върху други, да се преценява дали да се обяви война или не, дали някой да бъде помилван или осъден. Какво представлява, можете да кажете вие, някакво си решение дали на малкото момченце да му бъде позволено да играе с кукленската си къщичка в сравнение с всички тези неща?

Може би нищо, а може би — много. Ще ви оставя сами да прецените. Роланд не бил най-умният крал, властвал някога над

Делейн. За него мисленето винаги се оказвало много трудна работа. То го карало да се чувства, като че ли из главата му се търкаляли канари. Очите му започвали да сълзят и слепоочията му да туптят. Когато се замислял дълбоко, носът му се запушвал.

Като момче, уроците по композиция, математика и история му докарвали толкова силно главоболие, че на дванайсетгодишна възраст му разрешили да ги изостави и да се заеме с онова, което вършел най-добре, а то било да ходи на лов. Роланд много усилено се опитвал да бъде добър крал, но имал чувството, че никога няма да стане достатъчно добър или достатъчно умен, за да разрешава проблемите на кралството или да взема безброй правилни решения, а знаел, че когато греши народът страда. Ако чуел онова, което Саша казала на Питър след банкетата за кралете, той щял напълно да се съгласи. Кралете *действително* били по-големи от другите хора и понякога — много пъти — му се искало да е по-малък. Ако ви се е случвало да си поставяте сериозно въпроса, дали сте достатъчно добри за някоя задача, тогава ще разберете как се чувствал. Това, което може и да не разберете, е, че постепенно такива тревоги започват сами да се подхранват. Дори първоначалното чувство, че не сте достатъчно добър за я работа да не е вярно, след време то може да се превърне в истина. Така станало и с Роланд и с годините той повече и повече започвал да разчита на Флаг. Понякога я тревожела мисълта, че магьосникът бил крал във всяко отношение освен по име — но тези мисли го безпокояли само късно нощем. През деня той изпитвал единствено благодарност за помощта.

Ако не била Саша, Роланд можел да бъде и много по-лош крал, отколкото бил на практика и то, защото тихото гласче, което понякога чувал нощем, когато не можел да спи, съдържало много повече истина, отколкото дневната му признателност. Флаг *действително* управлявал кралството, а той бил страшно лош човек. По-нататък, за жалост, ще ни се наложи да поговорим повечко за него, но засега ще го оставим на мира и прав му път.

Саша успяла малко да пропука властта на Флаг над Роланд. Нейните съвети били добри и практични, а и много по-справедливи и милосърдни от онези на магьосника. Тя никога не била харесвала Флаг — малко хора в Делейн го харесвали, а много потръпвали само при звука на името му — но нейното неодобрение било меко. Чувствата ѝ

можели да бъдат съвсем различни, ако знаела колко внимателно я наблюдавал Флаг и то с каква нарастваща отровителска омраза.

9.

Веднъж Флаг *действително* понечил да отрови Саша. Това станало след като тя помолила Роланд да помилва двойка дезертьори от армията, които Флаг искал да бъдат обезглавени на Площада на Иглата. Дезертьорите, твърдял той, дават лош пример. Ако на един или двама се позволи да се измъкнат безнаказано, може да опитат и други. Единственият начин да бъдат обезсърчени е, настоявал той, да им се покажат главите на онези, които вече са опитали. Другите евентуални дезертьори ще гледат тези наплюти от мухите глави с изцъклени очи и добре ще си помислят за сериозността на службата си към краля.

Саша, обаче, чрез един от своите прислужници, открила за случая факти, които Роланд не знаел. Майката на по-голямото момче била тежко болна. То имало трима, по-малки братя и две по-малки сестри. Всички те щели да умрат от лютия студ на делейнската зима, ако момчето не било оставило лагера си, за да отиде вкъщи и да нацепи дърва за майка си. По-младото войниче отишло, защото било най-добрият приятел на по-голямото и негов заклет кръвен брат. Без помощта му щели да са необходими две седмици, за да се нацепят достатъчно дърва за семейството през зимата. Като работили двамата с най-голяма скорост, успели да свършат само за шест дни.

Това поставяло случая в друга светлина. Роланд страшно много бил обичал своята майка и с радост бил готов да умре за нея. Той направил проучвания и установил, че Саша имала право. Открил също и, че дезертьорите избягали едва след като един садистичен старши сержант неколkokратно отказал да предаде на техния командир молбата им за отпускат по семейни причини, а и веднага след като нацепили четири връзки дърва, те се върнали обратно, макар и на двамата да им било известно, че ще трябва да се изправят пред военен съд и ги очаква секирата на палача.

Роланд ги помилвал. Флаг кимнал, усмихнал се и казал само:

— Вашата воля е воля на Делейн, сир.

Той не би допуснал и за всичкото злато на Четирите кралства Роланд да види лудата ярост, която се надигнала в сърцето му, когато интригата му била осуетена. Помилването на момчетата от Роланд дълго било възхвалявано в Делейн, защото много от поданиците му също знаели истинските факти, а и онези, които не ги знаели, били бързо информирани от останалите. Мъдрото и състрадателно помилване било припомняно, когато се въвеждали други, по-нехуманни декрети (които по правило били идеи на магьосника).

Всичко това нямало никакво значение за Флаг. Той искал момчетата да бъдат убити, а Саша му попречила. Защо Роланд не се бил оженил за друга? Той не познавал никоя от тях предварително и изобщо не се интересувал от жени. Защо не взел друга? Е, вече нямало значение. Флаг се усмихнал на помилването, но в сърцето си се заклел, че ще съпровожда погребението на Саша.

Вечерта след като Роланд подписал помилването, Флаг отишъл в своята мрачна лаборатория в подземие. Там той надянал дебели ръкавици и извадил един отровен паяк от клетката му, където го пазел от двайсет години, като го хранел с новородени мишлета. Всяко от мишлетата, които му давал, било отровено и умирало. Флаг правел това, за да увеличи ефикасността на собствената отрова на паяка, която вече била невероятно силна. Паякът бил кървавочервен и голям като плъх. Подпухналото му тяло се тресало от насъбраната отрова; отровата капела от жилото му на бистри капки, които прогаряли димящи дупки в повърхността на работната маса на Флаг.

— Сега умри, красавце мой, и убий една кралица — прошепнал Флаг и смачкал паяка с ръкавицата си, която била направена от омагьосана стоманена мрежа, устойчива към отровата — и въпреки това, когато си легнал тази нощ, ръката му туптяла и била подута и зачервена.

Отровата от изстисканото и смачкано тяло на паяка била изляна в един бокал. Флаг сипал върху смъртоносната течност бренди и го разбъркал. Когато после извадил от чашата лъжичката, вдлъбнатата ѝ част била огъната и обезформена. Кралицата щяла да пийне една глътка и да падне умираща на пода. Смъртта ѝ ще бъде бърза, но изключително болезнена, мислел със задоволство Флаг.

Саша имала навика всяка вечер да изпива по чаша бренди, защото често не можела да заспи. Флаг позвънил да дойде някой слуга

и да ѝ отнесе питието.

Саша така и не разбрала колко близо е била до смъртта тази вечер.

Мигове, след като приготвил смъртоносното питие, преди почукването на слугата, Флаг го излял в отвърстието на канала по средата на пода и останал заслушан в свистенето и бълбукането му надолу по тръбата. Лицето му било изкривено от омраза. Когато шумът замрял в далечината, той с всичка сила запратил кристалния бокал в отсрещния ъгъл. Съдът се разбил като бомба.

Слугата почукал и му било наредено да влезе. Флаг му посочил блестящите парчета.

— Счупих един бокал — казал той. — Почисти. Използвай метла, идиот такъв! Ако докоснеш парчетата, ще съжаляваш.

10.

Флаг излял в последния момент отровата в канала, защото осъзнал, че като нищо може да бъде хванат. Ако Роланд само мъничко по-малко обичал младата кралица, щял да рискува. Но той се страхувал, че Роланд, в наранената си ярост при загубата на жена си, изобщо няма да намери покой, докато не открие убиеца и не види главата му върху острието на самия, връх на Иглата. Това било единственото престъпление, което той щял да се погрижи да бъде отмъстено, независимо кой го е извършил. А дали щял да намери убиеца?

Флаг си помислил, че не било изключено.

В края на краищата Роланд най-добре умее да ловува.

Така че Саша се спасила — този път — защитена от страховете на Флаг и любовта на съпруга си. А междувременно кралят продължил да се вслушва за повечето работи в съветите на Флаг.

По отношение на кукленската къщичка обаче, можело да се каже, че Саша пак спечелила, макар дотогава Флаг да се бил отървал успешно от нея.

11.

Не много след като Флаг направил своите презрителни коментари за кукленските къщички и кралете-женчовци, Роланд се вмъкнал неусетно в утринната стая на мъртвата кралица и започнал да наблюдава играта на сина си. Кралят стоял от вътрешната страна на вратата със силно смръщени вежди. Той мислел много по-усилено, отколкото бил свикнал, което означавало, че канарите се търкаляли из главата му и носът му бил запушен. Роланд видял, че Питър използва кукленската къщичка, за да си измисля приказки и да ги прави достоверни, а историите, които съчинявал, съвсем не били женчовски. Те били пълни с кръв и грохот, с армии и дракони. С други думи, били по сърце и на самия крал. Той открил в себе си тъжен копнеж да се присъедини към сина си, да му помогне да измислят още по-хубави истории, в които да участва цялото прекрасно съдържание на кукленската къщичка и нейното измислено семейство. Но най-вече Роланд видял, че Питър използва кукленската къщичка, за да пази Саша жива в сърцето си и одобрил това най-много от всичко, защото тя ужасно му липсвала. Понякога се чувствал толкова самотен, че бил готов да заплаче. Кралете, разбира се, не плачат... а ако в един или два случая след смъртта на Саша калъфката на възглавницата му била подгизнала, когато се събуждал, какво пък толкова?

Кралят напуснал стаята така безшумно, както и бил дошъл. Питър изобщо не го забелязал. През по-голямата част от тази нощ Роланд лежал буден и задълбочено мислел за онова, което видял, и макар да му било трудно да издържа неодобрението на Флаг, на следващата сутрин той се видял с него на частна аудиенция и преди решителността му да е отслабнала, заявил, че внимателно е обмислил въпроса и е решил на Питър да му бъде позволено да си играе с кукленската къщичка толкова дълго, колкото желае. Смятал, че това не причинява никаква вреда на момчето.

Като изплюл камъчето, той неспокойно се облегнал назад и зачакал възраженията на Флаг. Но нямало никакви възражения.

Магьосникът само повдигнал вежди, което Роланд почти не видял в дълбоката сянка на качулката и рекъл:

— Вашата воля, сир, е воля на кралството.

Роланд разбрал, че Флаг смята решението му за лошо, но тонът му показвал, че няма да го разисква повече. Той изпитал дълбоко облекчение, че се измъкнал толкова леко.

По-късно този ден, когато Флаг подхвърлил, че фермерите от Източното баронство могат да издържат и на по-високи данъци въпреки сушата, която била унищожила повечето от техните култури предишната година, Роланд нетърпеливо се съгласил.

В действителност това, че старият глупак (защото Флаг наричал по този начин Роланд в мислите си) се възпротивил на желанието му по въпроса за кукленската къщичка, изглеждало съвсем маловажно за магьосника. Вдигането на данъците в Източното баронство било важното.

А и Флаг имал по-дълбока тайна. Тайна, която го карала да се чувства много доволен от себе си. Той най-после бил успял да убие Саша, въпреки всичко.

12.

В онези дни, когато кралица или която и да е жена от кралска кръв лягала в леглото да ражда дете, при нея викали акушерка. Всички лекари били мъже, а никой мъж не бил допускан до жена, когато се готвела да има дете. Акушерката, която помагала при раждането на Питър, се казвала Ана Сключеновежда от Трета южна алея. Когато наближил моментът на Саша с Томас, пак повикали нея.

По времето на второто раждане на Саша, Ана минавала петдесетте и била вдовица. Тя имала един-единствен син и на двайсетата си година той прихванал Разтреперващата болест, която винаги убивала жертвите си с ужасни болки след няколко години страдания.

Ана страшно много обичала момчето си и накрая, след като всички други опити се оказали безуспешни, тя отишли при Флаг. Това станало десет години по-рано, никой от принцовете още не бил роден, а и самият Роланд продължавал да е ерген. Магьосникът я посрещнал в своите усойни подземия, разположени близо до тъмниците — по време на разговора им притеснената жена можела да чуе напразните писъци на онези, които за дълги години били лишени от слънчева светлина. А щом тъмниците са близо, помислила си тя с потръпване, значи и залите за изтезания трябва да са наоколо. Пък и самият апартамент на Флаг не я предразполагал да се чувства по-леко. По пода били изрисувани странни многоцветни тебеширени картини. Когато мигвала, струвало ѝ се, че рисунките се променят. В клетка, увиснала на дълга черна окова, кряскал двуглав папагал, като от време на време говорел сам със себе си — едната глава казвала нещо, а другата ѝ отговаряла. От рафтовете ѝ се чумерели плесенявали книги. В тъмните ъгли паяци плетели мрежи. От лабораторията идвала смесица от странни химически миризми. И все пак тя успяла някак да разкаже със запъване историята си, след което в агония от безпокойство зачакала.

— Аз мога да излекувам сина ти — проговорил накрая той.

От радост грозното лице на Ана Сключеновежда се трансформирало в нещо почти напomniaщо хубост.

— Господарю мой! — възкликнала тя и като не могла да измисли нищо друго, повторила: — О, господарю мой!

Но в сянката на качулката бялото лице на Флаг останало далечно и унесено и тя отново изпитала страх.

— Какво би платила за такова чудо? — попитал той.

— Всичко! — изрекла на един дъх Ана и била искрена. — О, мой господарю Флаг, всичко!

— Ще искам една услуга — казал той. — Ще ми я направиш ли?

— С радост!

— Все още нямам представа каква ще бъде, но като ѝ дойде времето, ще знам.

Тя паднала на колене и той се привел над нея. Качулката му се отметнала назад, а лицето му действително изглеждало ужасно. Било бяло като лицето на труп и имало черни дупки за очи.

— И ако откажеш да направиш онова, което ще поискам, жено...

— Няма да откажа! О, господарю мой, няма! Няма! Кълна се в името на скъпия ми съпруг!

— Добре тогава. Доведи ми сина си утре вечер, по тъмно.

На следващата вечер Ана довела горкото момче. То треперело и се тресяло, главата му кимала глупаво, очите му се въртели. По брадичката му се стичала слюнка. Флаг ѝ подал чаша с тъмна, сливова на цвят отвара.

— Дай му да изпие това — наредил той. — То ще накара устата му да се изприщи, но настоявай да го изпие до капка. После разкарай глупака от погледа ми.

Тя зашепнала на момчето. Треперенето му намаляло за момент и то се опитало да кимне. После изпило цялата течност, превило се надве и запищяло.

— Изкарай го навън — рекъл Флаг.

— *Да, изкарай го навън!* — извикала едната папагалска глава.

— *Изкарай го навън, тук не е разрешено да се пици!* — изкряскала и другата.

Ана го отвела в къщи, убедена, че Флаг го е убил. Но на следващия ден Разтреперващата болест напуснала сина ѝ напълно и той се оправил.

Минали години. Когато Саша започнала да ражда Томас, Флаг извикал Ана и ѝ пошушнал нещо на ухото. Те били сами в неговите дълбоки подземия, но така било дори по-добре за прошепването на такава ужасна заповед.

Лицето на Ана Сключеновежда станало мъртвешки бледо, но тя помнела думите на Флаг: *Ако откажеш...* Пък и нямало ли кралят да има две деца? Тя имала само едно. А ако той пожелал да се ожени повторно и да има дори още, нека. В Делейн жени имало в изобилие.

Така че тя отишла при Саша, заговорила ѝ окуражително и в критичния момент в ръката ѝ проблеснало малко ножче. Никой не видял единственото микроскопично рязване, което направила. Миг по-късно Ана извикала:

— Напъвай, кралице моя! Напъвай, бебето идва!

Саша се напънала. Томас излязъл от нея без никакво усилие, подобно на дете, спускащо се с шейна. Но върху чаршафите бликнала и кръвта на Саша. Десет минути след като Томас се появил на бял свят, майка му била мъртва.

Затова Флаг не се засегнал от незначителния въпрос за кукленската къщичка. Важното било, че Роланд остарявал, на пътя на магьосника не стояла кралица, която да се меси, и вече можел да избира между двама сина. Питър, разбира се, бил по-големият, но това нямало реално значение. Той щял да бъде отстранен, ако с времето се докажело, че не е подходящ за целите на Флаг. Питър бил само дете и не можел да се защити.

Казах ви, че Роланд никога не бил мислил по-дълго и по-усърдно над някой проблем по време на цялото си царуване, отколкото над въпроса дали на Питър да му бъде разрешено да играе с изкусно измайсторената от великия Елендър кукленска къщичка на Саша. Казах ви, че резултатът от неговото мислене бил опълчване срещу волята на Флаг. Казах ви също, че Флаг сметнал това за маловажно.

А дали било така? Ще трябва да решите сами, след като ме изслушате докрай.

13.

Сега да оставим за едно мигване да минат много дълги години — най-хубавото на приказките им е, че времето може да минава бързо-бързо, когато не се случва нищо особено за отбелязване. В истинския живот съвсем не е така, което навярно също е хубаво. Времето минава по-бързо само в историята, а какво е историята, ако не вид голяма приказка, където отминаващите столетия заместват отминаващите години?

През цялото време Флаг внимателно наблюдавал двете момчета — наблюдавал ги над остаряващото кралско рамо, докато растели, и пресмятал кой да стане крал след смъртта на Роланд. Не му отнело много време да реши, че това трябва да бъде Томас, по-малкият. По времето, когато Питър бил на седем, магьосникът знаел, че не харесва момчето. Когато Питър бил на девет, Флаг направил странно и неприятно откритие: че се страхува от него.

Момчето пораснало силно, стройно и красиво. Косата му била черна, а очите — тъмносини, което е обичайно за хората от Западното баронство. Понякога, когато Питър бързо вдигал поглед, главата му се накланяла по определен начин и заприличвал на баща си. Иначе бил почти пълно копие на Саша по вид и държание. За разлика от ниския си татко с неговата кривокрака походка и тромаво придвижване (Роланд бил грациозен само когато яздел кон), Питър бил висок и подвижен. Той обичал лова и ловувал добре, но това не било смисълът на живота му. Обичал не по-малко и уроците си — географията и историята били любимите му предмети.

Шегите озадачавали баща му и той често не ги понасял — смисълът на повечето трябвало да му бъде обясняван, което отнемало цялото удоволствие. Роланд обичал да гледа как шутовете се престрували, че се подхлъзват на бананова кора, или си чукали главите, или инсценирали бой с торти в Голямата зала. Представата му за добро забавление се простирала не по-далеч от тези неща. Чувството за хумор на Питър било много по-бързо и изтънчено,

каквото било и на Саша, и неговият звънък момчешки смях често изпълвал двореца и карал слугите одобрително да се усмихват един на друг.

Докато много момчета в положението на Питър биха се вживели прекалено в осъзнаването на собственото си огромно място в схемата на нещата, за да играят с когото и да било от своя клас, Питър си избрал за най-добър приятел едно момче иа име Бен Стаад, когато и двете деца били на осем. Семейството на Бен не било с кралска кръв и макар че Андрю Стаад, бащата на Бен, имал някакви далечни претенции към Висшата кръв в кралството от страна на майка си, те не могли да бъдат наречени с право дори благородници. „Скуайър“ било вероятно най-любезното обръщение, което човек можел да прикачи на Анди Стаад, и „син на скуайър“ на неговото момче. При все това някога проспериращата фамилия Стаад изживявала тежки времена и макар че най-добрият приятел на принца можел да разполага с по-специален избор, той не бил кой знае какъв.

Те се срещнали на годишното Фермерско полско увеселение, когато Питър бил на осем години. Полското увеселение било ежегоден ритуал, който повечето крале и кралици намирали най-малкото за отегчителен — те имали склонност да се появяват фигуративно, да изпиват набързо традиционния тост, след което си тръгвали с пожелание към фермерите да се забавляват, и благодарност за изминалата плодородна година (това също било част от ритуала, дори реколтата да била лоша). Ако Роланд бил крал от този вид, Питър и Бен никога нямало да получат възможността да се запознаят. Но както сигурно сте се досетили, Роланд обичал Фермерското полско увеселение, всяка година го очаквал с нетърпение и обикновено стоял до самия му край (и неведнъж бил отнасян пиян и здраво хъркащ).

Случило се така, че Питър и Бен образували двойка в трикракото надбягване с чували ѝ го спечелили, макар победата им накрая да висяла на косъм, въпреки голямата им преднина в началото. Те водели с почти шест дължини, когато паднали лошо и Питър си порязал ръката.

— Извинявай, принце мой! — извикал Бен. Лицето му побледняло и той навярно си представел тъмниците (знам, че майка му и баща му, които разтревожено наблюдавали отстрани, си ги представили; и това ако не е лош късмет, обичал да изръмжава Анди

Стаад, значи нямаме късмет изобщо). Но по-вероятно било просто да се извинявал за болката, която смятал, че е причинил, и да бил смаян, че кръвта на бъдещия крал е също така червена като неговата собствена.

— Не говори глупости — нетърпеливо казал Питър. — Грешката беше моя, не твоя. Аз се спънах. Ставай по-бързо! Настигат ни.

Двете момчета, превърнати в един-единствен тромав трикрак звяр от чувала, в който стегнато били завързани десния крак на Питър и левия на Бен, успели да станат и със залитане да продължат. И двамата били силно задъхани от падането, а голямата им преднина била сведена почти до нула. Като доближили финалната линия, където тълпи от фермери (без да споменаваме Роланд, застанал сред тях без ни най-малко чувство на неудобство, че е някъде, където не би трябвало да бъде) буйно ги приветствали, две огромни, изпотени селски момчета започнали да ги настигат. И изглеждало почти неизбежно, че в последните десет метра на надбягването, те ще надминат Питър и Бен.

— По-бързо, Питър! — изревал Роланд и размахал огромната халба медовина с такъв ентусиазъм, че излял по-голямата част от съдържанието ѝ върху собствената си глава. Но от вълнение нищо не забелязал. — Заек, синко! Бъди заек! Тези селяндури са почти по петите ти!

Майката на Бен започнала да се тюхка и да проклина съдбата, станала причина синът ѝ да е партньор на принца.

— Ако загубят, той ще накара да хвърлят нашия Бен в най-дълбоката тъмница на замъка — изстенала тя.

— Шшт, жено — рекъл Анди. — Няма. Роланд е добър крал.

Той вярвал в това, но все пак се страхувал. Стаадовският късмет си бил в края на краищата стаадовски късмет.

Бен, междувременно, бил започнал да се кикоти. Той сам не можел да повярва, че го прави, но така си било.

— Да бъдеш заек, това ли вика?

Питър също започнал да се кикоти. Краката ужасно го болели, по дясната му ръка струяла кръв, а потта се стичала по лицето му, което започвало да придобива интересен сливов цвят, но той също не можел да спре.

— Да, точно това вика.

— Тогава хайде да скачаме.

Не приличали много на зайци, когато пресекли финалната линия; по-скоро напомняли двойка странни сакати врани. Действително било чудо, че не паднали, но някак си го постигнали. Успели да направят три тромави скока. Третият ги прехвърлил над линията на финиша, където те се стоварили, виейки от смях.

— Заек! — викал Бен и сочел Питър.

— Ти си заек! — викал Питър и сочел Бен.

Те се прегърнали и все още смеещи се, били понесени върху раменете на неколцина силни фермери (Анди Стаад бил един от тях и съчетаното тегло на сина му и на принца било нещо, което той никога не забравил) до мястото, където Роланд праметнал през вратовете им сини панделки. После той грубовато целунал и двамата по бузите и излял остатъка от съдържанието на халбата върху главите им, под дивите възгласи и викове на фермерите.

Никога, дори в спомените на най-стария дядка, дошъл през този ден, не било провеждано такова необикновено състезание.

Двете момчета прекарвали остатъка от деня заедно и както скоро се видяло, нямало да възразят да прекарат заедно и остатъка от живота си. Защото дори едно момче на осем години има някакви задължения (а ако то е бъдещ крал, има дори повече) и двамата не могли да прекарват заедно толкова време, колкото им се искало, но поне правели всичко възможно.

Някои се мръщели на това приятелство и казвали, че не е редно бъдещият крал да се сприятелява с момче, което е малко над обикновен баронски земевладелец. Повечето обаче гледали на дружбата им с одобрение. Неведнъж се говорело над дълбоките халби в медовинарниците на Делейн, че Питър е взел най-доброто от двата рода — ума на майка си и любовта на баща си към обикновените хора.

В Питър очевидно нямало никаква подлост. Той никога не минал през период, в който да къса крилата на мухите или да пърли опашките на кучетата, за да ги накара да тичат. Всъщност дори се намесил в полза на един кон, който трябвало да бъде унищожен от Йозеф, главния коняр на краля... и след този случай, когато историята достигнала до ушите на Флаг, магьосникът започнал да се страхува от по-големия син на краля и да мисли, че може би не му остава чак

толкова много време за отстраняването на момчето от пътя, както си мислел дотогава.

Защото в случая с коня със счупения крак Питър показал смелост и дълбока решителност, които никак не харесали на Флаг.

14.

Питър минавал през двора на конюшната, когато видял един кон, завързан за кола точно до главния хамбар. Конят държал един от задните си крака повдигнат от земята. Докато Питър гледал, Йозеф си плюл на ръцете и грабнал един тежък чук. Било очевидно какво смятал да направи. Питър се изплашил и ужасил. Той се втурнал напред.

— Кой ти е казал да убиваш този кон? — попитал той.

Йозеф, решителен и як шейсетгодишен мъж, бил неотделима част от двореца. Той не бил склонен току-така да търпи намесата на някакво си сополиво хлапе, принц или не, и втренчил в Питър тежък, буреносен поглед, който имал за цел да сконфузи момчето. Питър, тогава точно на девет, почервениял, но не се отказал. Струвало му се, че в нежнокафявите очи на коня се четяло: *Ти си единствената ми надежда, който и да си. Направи каквото можеш, моля те!*

— Моят баща, и неговият баща, и баща му преди него — отвърнал Йозеф, вече видял, че ще се наложи да обясни нещо, независимо дали му харесва или не. — Ето кой ми е казал да го убия. Кон със счупен крак е безполезен за всички живи същества и най-вече за себе си. — Той леко повдигнал дървения чук. — За теб този чук е оръдие за убийство, но щом пораснеш, ще го виждаш като това, което е всъщност в подобни случаи... проява на милосърдие. Сега се отдръпни, за да не те опръскам.

И той вдигнал с две ръце чука.

— Остави го — наредил Питър.

Йозеф останал като ударен от гръм. *Никога* не му се били бъркали по този начин.

— А? Какво? Какво рече?

— Чу ме. Казах *остави този чук долу*.

Докато изричал думите, гласът на Питър станал по-дълбок. Йозеф изведнъж осъзнал — истински, реално осъзнал, че този, който стоял пред него в прашния двор на конюшната и го командвал, бил бъдещият крал. Ала ако Питър само бил казал това — ако стоял там в

прахоляка, писукайки: „Остави го, остави го ти казвам, един ден аз ще бъда крал, чуваш ли, така че остави чука!“, Йозеф щял да се изсмее презрително, да си плюе на ръцете и с едно тежко замахване да приключи живота на коня със счупения крак. Но на Питър не му се налагало да обяснява нищо: заповедта се четяла ясно в гласа и очите му.

— Баща ти ще чуе за това, принце — заплашил Йозеф.

— И когато го чуе от теб, то ще бъде за втори път — отговорил Питър. — Ще те оставя да си вършиш работата без повече оплаквания, главен кралски конярю, ако ми разрешиш да ти задам един-единствен въпрос и ми отговориш с „да“.

— Задай си въпроса — отстъпил Йозеф. Той бил почти пряко волята си впечатлен от момчето. Когато Питър му казал, че той самият ще разкаже на баща си за инцидента първи, Йозеф повярвал, че момчето знае какво говори — в очите му греела несъмнена искреност. А и никога преди не го били наричали главен кралски коняр и това доста му харесало.

— Животното прегледано ли е от конския доктор? — попитал Питър.

Йозеф останал като гръмнат.

— Това ли е въпросът ти? *Това?*

— Да.

— Мили, страховити боже, *не* — извикал той и като видял, че Питър трепнал, понижил глас, приклепнал пред момчето и се опитал да обясни. — Конят счупи ли си крак, е свършен, в'ше височество. Неизбежно. Краката им никога не зарастват правилно. Има опасност и от отравя не на кръвта. Конят изпитва ужасна болка. *Ужасна*. И накрая или сърцето на бедното животно се пръсва, или го хваща мозъчна треска и то полудява. Сега разбираш ли какво имах предвид, като ти казах, че този чук е проява на милосърдие, а не е убиец?

Питър дълго и мрачно се замислил с наведена глава. Йозеф мълчал, приклепнал пред него в почти несъзнателно почтителна поза, изразяваща пълното му уважение.

Питър вдигнал глава и попитал:

— И твърдиш, че всички смятат така?

— Всички, в'ше височество. Ето, моят баща...

— Тогава да видим дали и конският доктор мисли същото.

— О-о... Пфу! — изревал конярят и хвърлил чука през целия двор.

После станал и гордо тръгнал да се отдалечава. Питър го наблюдавал разтревожен, сигурен, че нещо е сбъркал и вероятно ще трябва да изтърпи строго наказание с камшик заради тази дреболия. Тогава, по средата на двора, главният коняр се обърнал и по лицето му се стрелнала неохотно мрачна усмивчица, подобна на самотен слънчев лъч в сива утрин.

— Върви да доведеш твоя конски доктор — казал той. — Иди сам да си го доведеш, синко. Смятам, че ще го намериш в животинската му лечебница в другия край на Трета източна алея. Давам ти двацет минути. Ако дотогава не се върнеш с него, ще вкарам моя чук в мозъка на твоя кон, принц или не.

— Добре, главен кралски конярю! — извикал Питър. — Благодаря ти!

И побягнал натам.

Когато се върнал с младия конски доктор, запъхтян и останал без дъх, Питър бил сигурен, че кобилата отдавна е мъртва — слънцето показвало, че били минали три пъти по двацет минути. Но Йозеф, интересно защо, бил поизчакал.

Лекуването на коне и ветеринарната медицина тогава били съвсем нови неща за Делейн и този млад мъж бил едва третият или четвъртият, който практикувал занаята, така че киселия и недоверчив вид на Йозеф изобщо не бил изненадващ. Нито пък конският доктор се зарадвал, когато изпотения и задъхан принц дошъл да го измъкне от лечебницата, но раздразнението му минало при вида на неговия пациент. Той коленичил пред кобилата и внимателно опипал счупения ѝ крак, като в същото време си тананикал под нос. Тя се поразмърдала веднъж, сякаш действително ѝ причинил болка.

— Стой мирно, конче — казал успокоително конският доктор. — Бъди мирно, да не боли.

Конят притихнал. Питър наблюдавал всичко с напрегнато очакване. Йозеф зяпал в облегатия наблизо чук със скръстени на гърдите ръце. Мнението му за конския доктор малко се било подобрило. Човекът бил млад, но ръцете му се движели в нежно познание.

Накрая конският доктор кимнал, изправил се и взел да изтупва мръсотията на конюшната от ръцете си.

— Е? — попитал Питър.

— Убийте я — наредил кратко конският доктор на Йозеф, като напълно игнорирал Питър.

Йозеф веднага вдигнал дървения чук, тъй като и не очаквал друго развитие на нещата. Но не изпитвал никакво задоволство от факта, че се доказала правотата му — съкрушеният израз върху лицето на момчето се врязал право в сърцето му.

— Почакай! — извикал Питър и макар че малкото му личице било изпълнено със скръб, в гласа му отново се усещала онази дълбочина, която го карала да звучи като много, много по-възрастен от годините си.

Конският доктор го погледнал изненадан.

— Искате да кажете, че ще умре от отравяне на кръвта ли? — попитал Питър.

— Какво? — не разбрал конският доктор и огледал Питър с подновено внимание.

— Ако бъде оставена да живее, ще умре ли от отравяне на кръвта? Или от пръсване на сърцето? Или ще полудее?

Конският доктор бил истински смаян.

— За какво говорите? Отравяне на кръвта ли? Няма никакво отравяне на кръвта тук. Всъщност счупването нараства съвсем чисто. — Той погледнал с известно презрение към Йозеф. — И преди съм чувал подобни истории. В тях няма капка истина.

— Ако така мислите, значи има много да се учите, млади приятелю — обадил се Йозеф.

Питър не му обърнал внимание. Сега бил негов ред да се чуди. Той попитал младия конски доктор:

— Защо казвате на главния коняр да убие кон, който може да бъде излекуван?

— Ваше височество — оживено заговорил конският доктор — тази кобила ще има нужда да бъде налагана с лапи всеки ден и всяка нощ в продължение на месец и повече, за да не развие никаква инфекция. Не е невъзможно да се положат подобни усилия, но за какво? Тя винаги ще куца. Кон, който куца, не може да работи. Кон, който куца, не може да тича, за да залагат на него безделниците. Кон,

който куца, може само да яде, без да е припечелил фуража си. Следователно трябва да бъде убит.

Той доволен се усмихнал. Бил изложил доводите си.

Но щом Йозеф пак пристъпил напред с чука си, Питър казал:

— Аз ще ѝ налагам лапите. Ако се случи някой ден да не мога, Бен Стаад ще ме замести. А тя ще бъде полезна, защото ще стане мой кон и аз ще я яздя, дори да куца толкова силно, че да ме хваща морска болест.

Йозеф избухнал в смях и така тупнал момчето по гърба, че зъбите му изтракали.

— Сърцето ти е толкова меко, колкото и смело, момчето ми, но децата лесно обещават, а после съжаляват. Ти няма да се справиш с всичко това, според мен.

Питър го погледнал хладно.

— Аз държа на думата си.

Йозеф веднага спрял да се смее. Той се вгледал внимателно в Питър и разбрал, че момчето действително знае какво говори... или поне така мисли. По лицето му нямало никакво съмнение.

— Е, аз не мога да вися тук цял ден — заявил конският доктор, като приел своя предишен енергичен и важен маниер. — Дадох ви диагнозата си. Сметката ми ще бъде представена в Съкровищницата по съответния ред... може би ще я платите от личните си средства, ваше височество. Във всеки случай какво ще решите да предприемете не е моя работа. Приятен ден.

Питър и главният коняр го изгледали как излязъл от двора на конюшната, повлякъл по петите си дълга следобедна сянка.

— Той е пълен с тор — рекъл Йозеф, когато конският доктор се отдалечил достатъчно, за да не може да чуе и съответно да опровергае думите му. — Послушай ме, в'ше височество, и ще си спестиш много мъки. Никога не е имало кон, който да си е счупил крак и да не е получил отравяне на кръвта. Така е отредено от бога.

— Бих искал да говоря с баща си по този въпрос — казал Питър.

— И аз мисля, че се налага — произнесъл тежко Йозеф. Но щом Питър унило потеглил, конярят се усмихнал. Той мислел, че момчето постъпва съвсем правилно. Баща му щял да бъде принуден от чувството си за чест да се погрижи то да бъде бито с камшик, задето се бърка в работите на възрастните. Обаче главният коняр знаел, че на

стари години Роланд обръщал голямо внимание на двамата си сина — на Питър може би малко повече, отколкото на Томас — и вярвал, че момчето ще получи своя кон. Разбира се, то ще се чувства съкрушено, когато конят умре, но както съвсем правилно забелязал конският доктор, това не било негова работа. Йозеф разбирал от тренирането на коне — с тренирането на принцове по-добре нека се заемел някой друг.

Питър бил бит с камшик за намесата си в работите на главния коняр и макар това да не било утеха за парещото му дупе, с разума си разбирал, че кралят му оказал голяма чест, като го набил лично, вместо да го предаде на някой придворен, който можел да се опита да угодничи, като спести болката на момчето.

Три дни Питър не могъл да спи по гръб и не бил в състояние да се храни седнал почти седмица, но главният коняр се оказал прав за коня — Роланд позволил на Питър да се грижи за него.

— Той няма да ти отнема времето дълго, Питър — успокоил го Роланд. — Щом Йозеф казва, че ще умре, значи ще умре.

Лицето на Роланд било преbledняло и старческите му ръце треперели. Боят причинил повече болка на него, отколкото на Питър, който му бил любимец... макар Роланд глупаво да си въобразявал, че никой не знае за това освен самият той.

— Не съм убеден — отвърнал Питър. — Струва ми се, че този конски доктор беше наясно какво говори.

Оказало се, че конският доктор наистина бил наясно. Кобилата не получила отравяне на кръвта и не умряла, а накрая куцането ѝ било толкова слабо, та дори Йозеф трябвало да признае, че едва се забелязва.

— Поне докато не е уморена — поправил се той.

Питър бил повече от просто стриктен в налагането на лапите — той бил почти фанатичен. Сменял старите лапи с нови три пъти на ден и го правел за четвърти път, когато отивал да си легне. Бен Стаад действително замествал от време на време Питър, но тези случаи били редки. Питър кръстил своя кон Пиъни и те станали големи приятели.

Флаг несъмнено бил съвсем прав за едно нещо, когато посъветвал Роланд да не позволява на Питър да си играе с кукленската къщичка: слугите били навсякъде, те виждали всичко и езиците им били дълги. Няколко слуги били свидетели на сцената в двора на конюшната, но ако всеки, който после твърдял, че е бил там,

действително присъствал, то излизало, че в този горещ летен ден в двора на конюшната е била струпана цяла тълпа. Случаят, разбира се, не бил такъв, но фактът, че толкова хора решавали, че си струва да лъжат за него, показвал в каква степен Питър бил смятан за интересна фигура. Те така много говорили за това, че то станало нещо като деветдневно чудо в Делейн. Йозеф също участвал в приказките, както и специално по този въпрос направил и конският доктор. Всичко, което казвали те, говорело добре за младия принц — особено думата на Йозеф имала голяма тежест, защото бил страшно уважаван. Той започнал да нарича Питър „младия крал“, нещо, което никога не бил правил преди.

— Вярвам, че бог спаси крантата, защото младият крал бдя над нея толкова храбро — заявил Йозеф. — И се труди над тези лапи като роб. Смелчага е той, има сърце на дракон. Някой ден ще стане крал, хубаво. Ай! Трябваше да чуете гласа му, когато ми нареди да оставя чука!

Тази история наистина вдигнала голям шум и Йозеф пил за нейна сметка през следващите седем години — докато за едно ужасно престъпление Питър бил арестуван, признат за виновен и осъден на затвор в килията на върха на Иглата за остатъка от живота си.

15.

Може би се чудите какво представлявал Томас, а някои от вас може вече да са му отредили ролята на злодея, който охотно участвал в заговора на Флаг за отмъкването на короната от законният ѝ собственик.

Всъщност случаят съвсем не бил такъв, макар за някои точно така да изглеждал и, разбира се, Томас действително играел някаква роля. Признавам, че той не приличал на истински добро момче — поне на пръв поглед. Със сигурност не бил добро момче и по начина, по който бил Питър, но *никой* брат не би изглеждал достатъчно добър до него и Томас вече знаел това по времето, когато навършил четири години — през годината след прочутото надбягване с чували и прочутият инцидент в двора на конюшната. Питър рядко лъжел и никога не мамел. Той бил умен и благ, висок и красив. Приличал на майка им, която била така силно обичана от краля и народа на Делейн. Как можел Томас да се сравнява с *подобна* добрина? Прост въпрос с прост отговор. Не можел.

За разлика от Питър, Томас бил одрал кожата на баща си. Това доставяло известно удовлетворение на стареца, но не му носело удоволствието, което повечето мъже изпитват, когато имат син с чистия печат на техните черти. Видът на Томас прекалено много му напомнял за оглеждане в подиграващо се огледало. Той знаел, че фината руса коса на момчето ще посивее рано и после ще започне да пада; като станел на четирийсет Томас вече щял да бъде плешив. Знаел, че синът му никога няма да стане висок и, ако притежава и вкуса на баща си към бирата и медовината, ще носи пред себе си голям корем още на двайсет и пет. Пръстите на краката му вече били започнали да се обръщат навътре и Роланд предполагал, че Томас ще върви с неговото собствено полюшване на лъкоподобни крака.

Томас не бил точно добро момче, но не бива да мислите, че това го правело лош. Понякога бил тъжно момче, често притеснително момче (той бил наследил от баща си и още нещо — усиленото мислене

карало носа му да се запушва и главата му да се чувства, като че ли в нея се търкалят канари) и нередко ревниво момче, но не бил лош.

От кого ревнувал ли? Ами от брат си, разбира се. Той ревнувал от Питър. Не стигало дето Питър щял да бъде крал, о, не! Не било достатъчно и че баща им харесвал повече Питър, нито че *слугите* харесвали повече Питър, нито че *учителите* им харесвали повече Питър, защото той винаги бил подготвен за уроците и нямало нужда да му се умилкват. Не стигало, дето *всички* харесвали повече Питър, нито че той разполагал и с най-добър приятел. Имало и още нещо.

Когато някой погледнел към Томас, и най-вече неговият баща кралят, момчето смятало че прочита в очите им: *Ние обичахме твоята майка, а ти я уби с идването си. И какво получихме срещу болката и смъртта, които ѝ причини? Глупаво момченце с кръгло лице, което почти няма брадичка, глупаво момченце, което не може да научи петнайсетте Велики букви, докато не стана на осем. Брат ти Питър можеше да ги пише всичките още преди да е навършил шест години. Какво получихме? Не много. Защо дойде, Томас? Каква полза има от теб? Осигуряване на трона? Това ли е всичко, което си? Застраховка за трона в случай, че Питър Скъпоценния падне от куцащата си кранта и си разцепи главата? Това ли е всичко? Е, ние не те искаме. Никой от нас не те иска. Никой от нас не те иска...*

Участието, което Томас взел във вкарването на брат си в затвора, било недостойно, но въпреки това той не бил лошо момче. Аз го вярвам и се надявам след време и вие да ми повярвате.

16.

Веднъж, като седемгодишно момче, Томас цял ден работил в своята стая, за да издялка за баща си модел за платноходка. Той я правел, без да може по някакъв начин да узнае, че същия ден Питър се бил покрил със слава на полигона за стрелба с лък в присъствието на баща си. Обикновено Питър не бил кой знае какъв стрелец с лък — в тази област поне се оказало, че Томас е много по-добър от големия си брат, — но точно тогава Питър бил повалил всички мишени в състезанието за юноши като вдъхновен от боговете. Томас бил тъжно момче, притеснително момче, а често бил и момче без късмет.

Томас се сетил за лодката, защото понякога, в неделните следобеди, баща му обичал да излиза край рова, който ограждал двореца и да пуска в него различни модели на лодки. Такива прости удоволствия правели Роланд изключително щастлив и Томас никога нямало да забрави един следобед, когато баща му го взел — само него — със себе си. В онези дни кралят имал съветник, чиято единствена работа била да показва на Роланд как да прави хартиени лодки и баща му проявявал голям ентузиазъм. Този ден някакъв престарял шаран се надигнал от мръсните води и погълнал цяла-целеничка една от хартиените лодки на Роланд. Кралят се смял като дете и заявил, че това било по-хубаво от приказка за морско чудовище. Докато го казвал, той много силно прегърнал Томас. Момчето никога не забравило този ден — яркото слънце, влагата, леко плесенясалия дъх на водата от рова, топлината на бащините ръце, драскането на брадата му.

Така един ден, когато се чувствал особено самотен, на него му хрумнала идеята да направи на баща си платноходка. Едва ли щяла да излезе много хубава и Томас го знаел — той бил почти толкова неумел в ръцете, колкото и в научаването на уроците си. Но знаел и, че баща му може да накара всеки майстор в Делейн — дори самия велик Елендър, който сега бил почти напълно сляп — да му прави лодки, ако желаел това. Съществената разлика, мислел си Томас, щяла да бъде, че

собственият му син е изразходвал *цял ден*, за да му издялка лодка за неделните развлечения.

Томас търпеливо седял край прозореца си и оформял лодката от парче дърво. Той използвал остър нож и се рязвал безброй пъти, а веднъж и доста зле се порязал. Но въпреки разранените си ръце, продължавал. Той си мечтаел, докато работел, как в неделя следобед ще излязат с баща му и ще пуснат лодката, двамата съвсем сами, защото Питър ще язди Пиъни из горите или ще играе навън с Бен. И той нямало да има нищо против, дори онзи същият шаран да изскочи и да налапа дървената му лодчица, защото тогава баща му щял да се разсмее, да го прегърне и да каже, че това е по-хубаво от история за морски чудовища, които изяждат цели андуански клипери.

Но когато стигнал до покоите на краля, Питър бил там и Томас трябвало да чака почти половин час със скритата зад гърба му лодка, докато баща им превъзнасял стрелбата с лък на брат му. Томас виждал, че Питър се чувства неудобно под усиливащия се порой от хвалби. Той забелязал и, че Питър знае за желанието му да говори с баща им и не спира да се опитва да му го каже. Но това нямало значение, нищо нямало значение. Томас така и така го мразел.

Най-после на Питър му било позволено да си тръгне. Томас се приближил до баща си, който сега, когато Питър го нямало, го гледал достатъчно мило.

— Направих нещо за теб, татко — казал той с внезапна срамежливост.

Момчето държало лодката зад гърба си с ръце, които изведнъж станали влажни и лепкави от пот.

— Така ли, Томи? — казал Роланд. — Е, много мило, нали?

— Много мило, сир — потвърдил Флаг, който по една случайност се навъртал наоколо. Той говорел нехайно, но наблюдавал Томас с жив интерес.

— Какво е то, момко? Покажи ми!

— Спомних си колко много ти харесваше неделя следобед да пускаш по някоя лодка в рова навън, татко, та... — той отчаяно искал да каже *и ми се щеше пак да ме изведеш с теб някой път, ето защо я издялах*, но открил, че не може да изрече такова нещо. — ...и затова ти направих лодка... прекарах цял ден... порязах се... и... и...

Докато седял край прозореца и дялkal, Томас бил съчинил дълга, изразителна реч, която да произнесе като изважда лодката зад гърба си и я подарява с елегантен жест на баща си, но сега не можел да си спомни и дума от нея, а онова, което успял да си спомни, сякаш нямало никакъв смисъл.

С ужасно завързан език, той извадил платноходката с увисналото ѝ нескоропосано платно иззад гърба си и я дал на Роланд. Кралят я повъртял в големите си, късопръсти ръце. Томас стоял и го наблюдавал, без изобщо да осъзнава, че е забравил да диша.

Най-накрая Роланд вдигнал поглед.

— Много хубаво, много хубаво, Томи. Кану е, нали?

— Платноходка — *Не виждаш ли платното?*, искало му се да изкрещи. *Отне ми цял час само да завържа възлите и не е моя вината, че единият се развърза и то виси!*

Кралят попибал развързаното платно, което Томас бил изрязал от калъфка за възглавница.

— Така значи... разбира се. Отпърво си помислих, че е кану, а това е прането на някое оранианско момиче. — Той ударил едно смигване на Флаг, който леко се усмихнал на празното пространство и не казал нищо. Томас изведнъж почувствал, че съвсем скоро може да повърне.

Роланд погледнал по-сериозно към сина си и му махнал да се приближи. Плахо, с надежда за най-доброто, Томас пристъпил.

— Това е хубава лодка, Томи. Яка като теб, малко недодялана като теб, но хубава... като теб. А ако искаш да ми направиш *истински* хубав подарък, работи усилено върху стрелбата си с лък, за да спечелиш медала първи клас, както стори днес Пийт.

Томас *имал* такъв спечелен медал в по-долния кръг стрелби с лък предишната година, но баща му изглежда бил забравил това в радостта си от питъровото постижение. Томас не му напомнил; той просто стоял там, загледан в лодчицата в големите ръце на баща му. Бузите и челото му били достигнали червения цвят на стара тухла.

— Когато най-последно останаха само две момчета — Питър и сина на лорд Таусън — инструкторът нареди да се отдръпнат с още четирийсет конера. Момчето на Таусън изглеждаше съкрушено, а Питър просто отиде до отбелязаното място и затъкна стрелата. Видях погледа в очите му и си казах: „Той спечели! В името на всички

съществуващи богове, без дори да е изстрелял още стрелата си, той спечели!“ Така и стана! Казвам ти, Томи, трябваше да бъдеш там! Трябваше!

Кралят продължил да бърбори, като оставил настрани лодката, над която синът му бил работил цял ден, без да я погледне повече. Томас стоял, слушал и машинално се усмихвал, а тъмната, подобна на тухла червенина не напускала лицето му. Баща му никога нямало да си направи труда да отиде при рова с издяланата от него лодка... защо да го прави? Лодката била толкова отвратителна, колкото се чувствал и Томас. Питър сигурно щял да издялка по-хубава със завързани очи и то за половината време. Поне за баща им щяла да изглежда така.

След цяла нещастна вечност на Томас му било разрешено да се измъкне.

— Вярвам, че момчето е работило много усърдно над тази лодка — забелязал небрежно Флаг.

— Да, сигурно — казал Роланд. — Отвратително изглежда, нали? Прилича малко на кучешко лайно със стърчаща от него носна кърпа. — *И като нещо, което аз бих направил, когато бях на неговата възраст*, добавил той наум.

Томас не можел да чува мисли, но някакъв дяволски номер на акустиката донесъл думите на Роланд до него, точно когато излизал от Голямата зала. Изведнъж ужасното повдигане в стомаха му се влошило хиляди пъти. Той изтичал до стаята си и се разтоварил в един леген.

На следващия ден, докато се шляел зад външните кухни, Томас забелязал едно полусакато старо куче, което се ровело в боклука. Той сграбчил първия срещнат камък и го хвърлил по нещастното животно. Камъкът долетял до целта. Кучето изквичало и паднало, зле наранено. Томас знаел, че брат му, макар и с пет години по-голям, не би могъл да направи такова хвърляне и от половината разстояние, но удовлетворението му било слабо, защото знаел също така, че преди всичко Питър никога не би хвърлил камък по едно бедно, гладно куче, особено по някое, което е толкова старо и немощно, каквото очевидно било това.

За миг в сърцето на Томас се промъкнало състрадание и очите му се изпълнили със сълзи. После, без никаква причина, той се сетил за думите на баща си: *Прилича малко на кучешко лайно със стърчаща от него носна кърпа*. Томас събрал шепа камъни и се приближил до

мястото, където кучето лежало на една страна зашеметено, а от ухото му течала кръв. Част от момчето искала да остави кучето на мира или дори да го излекува, както Питър бил постъпил с Пиъни — да го направи свое куче и да го обича вечно. Но друга част от него искала да го нарани, сякаш причинената на кучето мъка можела да успокои неговата собствена болка. Той стоял над него в нерешителност, когато му хрумнала ужасната мисъл: *Представи си, че това куче е Питър!* Въпросът бил решен. Томас стоял над старото куче и хвърлял по него камъни, докато не умряло. Никой не го видял, но и да го бяха видели, той или тя щели да си помислят: *Ето едно момче, което е лошо... лошо, или дори може би зло.* Но човекът, който би видял единствено жестокото убийство на кучето, нямало да знае какво се било случило предишния ден — нямало да знае как Томас повръщал в легена и плакал горчиво, както било станало. Той често бил притеснително момче, често тъжно момче без късмет, но аз държа на онова, което заявих — Томас никога не е бил истински лошо момче.

Освен това ви казах, че никой не видял как той хвърлял камъни по уличното куче зад външните кухни, но не бях съвсем прав. Същата вечер Флаг видял цялата сцена в магическия си кристал. Видял я... и останал много доволен.

17.

Роланд... Саша... Питър... Томас. Вече ни остана само един, за когото още трябва да поговорим. Остана ни само мрачният пети. Дойде време да ви разкажа за Флаг, колкото и ужасно да прозвучи това.

Понякога народът на Делейн го наричал Флаг Закачуления; а друг път просто Черния човек — тъй като, въпреки бялото си мъртвешко лице, той действително бил черен. Говорели, че е добре запазен, но използвали израза по начин, който изразявал по-скоро тревога, отколкото възхищение.

Флаг пристигнал в Делейн от Гарлан по времето на роландовия дядо. В онези дни той бил слаб и начумерен мъж на около четирийсет. Сега, в последните години от царуването на Роланд, бил слаб и начумерен мъж на около петдесет. А не били минали само десет години, нито дори двайсет, — а цели седемдесет и шест години. Бебетата, които сучели беззъби от гърдите на майките си, когато Флаг за първи път дошъл в Делейн, пораснали, оженили се, отгледали деца, остарели и умрели беззъби в леглата или край камините си. И за цялото това време Флаг сякаш остарял само с десет години. Магия, шушукали хората, и то се знае хубаво било при двора да има магьосник, *истински* магьосник, а не някакъв сценичен фокусник, който само да крие монети в ръката си или спящи гълъби в ръкава си. Но все пак те усещали в сърцата си, че във Флаг няма *нищо* хубаво. Когато жителите на Делейн го видели да идва, с надзъртащи изпод качулката червеникави очи, те бързо си намирали работа по отсрещната страна на улицата.

Дали действително бил дошъл от Гарлан, с нейните дълбоки каньони и дремещите й пурпурни планини? Не знам. Тя винаги е била вълшебна земя, където килимчетата понякога летят и светите мъже карат въжетата да се издигат от раkitените кошници, изкатерват се по тях и изчезват във висините, за да не се върнат никога повече. В Гарлан отиват страшно много търсачи на знания от по-цивилизовани страни като Делейн и Андуа. Повечето от тях изчезват също така изцяло и

дълготрайно като онези странни мистици, тръгнали нагоре по реещите се възета. Малцината, които се връщат, не винаги са променени за добро. Да, Флаг като нищо можел да е дошъл в Делейн от Гарлан, но ако било така, то това било станало не по времето на роландовия дядо, а много, много по-рано.

Всъщност той често посещавал Делейн. Всеки път идвал под различно име, но винаги носел същия товар от злочестини, нещастия и смърт. Този път бил Флаг. Предишния се подвизавал като Бил Хинч — главния кралски палач. Макар че този предишен път бил на двеста и петдесет години в миналото, майките още плашели с неговото име децата си. „Ако не престанеш да квичиш, Бил Хинч ще дойде да те вземе!“, казвали те. Като главен кралски палач при трима от най-кървавите крале в дългата история на Делейн, Бил Хинч сложил край на живота на стотици — хиляди, твърдели някои — затворници с тежката си секира.

По-предишния път, четиристотин години преди времето на Роланд и синовете му, той дошъл като певец на име Браусън, който станал близък съветник на краля и кралицата. Браусън изчезнал яко дим, след като разпалил голяма и кървава война между Делейн и Андуга. *Още по-предишния* път...

О-о, но защо да продължавам? Пък и не съм сигурен, че и да искам бих могъл. Мине ли достатъчно дълго време, дори разказвачите забравят историите си. Флаг всеки път се появявал с различно лице и различна торба с номера, но две свързани с него неща винаги си оставали същите. Той неизменно носел качулка и имал вид на човек, който почти не притежава лице и никога не заемал мястото на самия крал, а се притаявал в сянката, откъдето с шепот изливал отровата в раковините на кралските уши. Кой бил той в действителност, този черен човек? Не знам.

Къде се скитал между посещенията си в Делейн? И това не знам. Никога ли не са го подозирали?

Да, случвало се е... най-вече историци и предачи на приказки като мен. Те подозирали, че мъжът, който сега наричал себе си Флаг, е идвал в Делейн и преди и то никога за добро. Но не смеели да говорят. Човек, който можел да живее сред тях седемдесет и шест години и да изглежда състарен само с десет, очевидно бил магьосник; човек, който

бил живял десет пъти по толкова, а нищо чудно и повече... можел да се окаже самият дявол.

Какво искал той? На този въпрос мисля, че мога да отговоря.

Флаг желаел онова, към което злите хора винаги са се стремили: да има власт и да я използва, за да пакости. Ролята на краля не го интересувала, защото кралските глави твърде често намират пътя си до шиповете по стените на замъка, когато нещата тръгнат зле. Но съветниците на кралете... предачите в здрача... тези хора обикновено се стопяват като вечерни сенки на зазоряване още преди секирата на палача да е започнала да се спуска. Флаг бил болест, треска, която търсела хладно чело, за да го загрее. Той покривал действията си с качулка по същия начин, както скривал лицето си. И когато дойдели големите неприятности — което неизменно ставало след някоя и друга година — Флаг винаги изчезвал като сянка на разсъмване.

По-късно, след приключването на клането и преминаването на треската, когато възстановяването завършело и пак се появявало нещо, което си струвало да бъде унищожено, Флаг идвал отново.

18.

Този път Флаг намерил кралство Делейн във вбесяващо здраво състояние. Ландри, дядото на Роланд, бил впиянчен стар глупак, лесно поддаващ се на внушение и пороци, но един инфаркт го отнесъл твърде скоро. Дотогава Флаг вече знаел, че Лита — майката на Роланд — била най-неподходящият за неговите планове човек, който да държи скиптъра. Тя била грозна, но добросърдечна и имала силна воля. Такава кралица не можела да служи като добър проводник за безумието на Флаг.

Ако бил дошъл в по-ранен етап от царуването на Ландри, би имал време да отстрани Лита от пътя си, както очаквал да отстрани Питър. Но той разполагал само с шест години, което не било достатъчно.

И все пак тя го приела за съветник, а това било нещо. Не го харесвала много, но го допускала до себе си — най-вече защото умеел чудесно да гледа на карти. Лита обичала да слуша за скандалите и клюките около придворните и министрите си, а чрез Флаг те ставали два пъти по-хубави, защото получавала възможността да чуе не само какво се е случило, а и какво *ще* се случи. Трудно било за нея да се откаже от такова удивително развлечение, дори когато усещала, че човекът, способен на подобни номера, можел да се окаже опасен. Флаг никога не споменал пред кралицата някои от по-мрачните новини, които се случвало да види в картите. Тя искала да знае кой си е взел любовник и кой се е скарал с мъжа си или жена си. Не желала да слуша за мрачни съзаклятия и планове за убийства. Нейните изисквания към картите били относително невинни.

По време на дълго, дългото царуване на Лита, Флаг с огорчение установил, че главното му постижение било да не бъде прогонен. Той успял да си извоюва някакво положение, но едва ли можело да се каже, че е направил нещо повече. О, имало и няколко светли момента — разпалването на кръвна вражда между два могъщи земевладелски рода от Южното баронство и дискредитирането на учен, който открил лек

срещу някои инфекции на кръвта (Флаг не искал в кралството да има лекарства, които да не са магически — с други думи давани или отнемани според неговата лична прищявка). Но тези постижения били съвсем нищожни.

При Роланд — бедният, кривокрак, несигурен Роланд — работите потръгнали и започнали по-бързо да се доближават към целта на Флаг. Защото той на практика имал цел — по неговия си неясен и злобен начин — и този път тя била действително огромна. Флаг планирал нито по-малко, нито повече от пълното сваляне на монархията — кърваво въстание, което да потопи Делейн в хиляда години мрак и анархия.

Плюс, минус една-две години, разбира се.

19.

В хладния поглед на Питър Флаг виждал най-голямата опасност за рухване на всичките му грижливо разработени планове. Той все повече и повече започвал да вярва, че да се отърве от Питър било необходимост. Прекалено дълго се бил заседял този път в Делейн и го знаел. Хората започвали да роптаят. Работата, така добре започната при Роланд — стабилното повишаване на данъците, среднощното тършуване из хамбарите и силажните сайванти на дребните фермери за недокладвана реколта и хранителни продукти, въоръжаването на войските за вътрешна отбрана — трябвало да бъде доведена до край при Томас.

Флаг нямал време да отлага, докато свърши царуването на Питър, както бил направил с баба му.

Възможно било Питър дори да не изчака мърморенето на хората да стигне до ушите му първата му кралска заповед като нищо можела да гласи Флаг да бъде изпратен на изток, извън пределите на кралството и завинаги да му бъде забранено да се върне под заплахата от смъртно наказание. Флаг бил в състояние да убие всеки съветник, преди да е дал такъв съвет на младия крал, но лошото в случая било, че Питър нямало да има нужда от съветник. Той щял да се посъветва сам. И когато Флаг видел хладния, лишен от страх поглед, с който го измервало момчето — петнайсетгодишно и доста високо — той си мислел, че Питър може вече да си е дал този съвет.

Той обичал да чете, особено история, и през последните две години, докато баща му ставал все по-стар и по-болнав, Питър задавал множество въпроси на неговите съветници и на някои от своите учители. Голяма част от тези въпроси — *прекалено* голяма част — били свързани или с Флаг, или с неща, които биха довели до Флаг, ако се проследели достатъчно надалеч.

Това, че момчето задавало тези въпроси още на четиринайсет и петнайсет години, само по себе си било лошо. Но това, че получавало сравнително откровени отговори от толкова боязливи и предпазливи

хора като кралските историци и съветниците на Роланд, било още по-лошо. То означавало, че в съзнанието на тези хора Питър вече бил почти крал... което очевидно ги радвало. Приемали го добре и му се радвали, защото той щял да бъде интелектуалец като тях. А го приемали добре и защото, *за разлика от тях* бил смело момче, което много вероятно щяло да стане крал с лъвско сърце, чийто живот да се превърне в легенда. В него те виждали поредното завръщане на Бялото — тази древна, всепобеждаваща и все пак смирена сила, която многократно била спасявала човечеството.

Налага се момчето да бъде махнато от пътя. Налага се.

Флаг си казвал това всяка вечер, когато се оттеглял в мрака на скритите си покои и тази била първата му мисъл, когато се събудел в същия този мрак на следващата сутрин.

Налага се да бъде махнато от пътя, налага се момчето да бъде махнато от пътя.

Но задачата била по-трудна, отколкото изглеждала. Роланд обичал и би умрял за всеки от синовете си, а към Питър проявявал особена слабост. Да удуши на времето момчето в люлката му и да нагласи нещата така, та да помислят, че го е отнесла Бебешката смърт може и да е било възможно, но сега Питър бил здрав младеж.

Всеки инцидент щял да бъде разследван с безкомпромисни ярост и старание, предизвикани от мъката на Роланд и Флаг неведнъж си бил мислил, че накрая по ирония на съдбата можело да стане и следното: да предположим, че Питър *действително* загине при нещастен случай и той, Флаг, по някакъв начин бъде обвинен за смъртта му? Едно погрешно движение, докато се катери по излъсканите водосточни тръби... леко подхлъзване, докато тича по покрива на конюшната, играейки на „Смееш ли?“ с приятеля си Стаад... падане от коня. И какъв щял да бъде резултатът? Нямало ли обезумелият от мъка Роланд, с обърканото си съзнание, да види преднамерено убийство там, където *наистина* имало само инцидент? И нямамо ли погледът му веднага да се обърне към Флаг? Разбира се. Щял да заподозре Флаг преди всеки друг. Майката на Роланд не му вярвала и магьосникът знаел, че дълбоко в себе си не му вярва и Роланд. Той успявал да държи това недоверие под контрол със смесица от страх и обаяние, но знаел, че има ли някога Роланд причини да смята, че Флаг е причинил или дори само е взел участие в смъртта на сина му...

Всъщност той си представял ситуации, при които можело да потръбва да се намеси дори в полза на Питър, за да предпази момчето от някоя опасност. А това било ужасно. Просто ужасно!

Налага се да бъде махнато от пътя. Налага се да бъде махнато от пътя! Налага се!

С минаването на дните, седмиците и месеците барабанните удари на тази мисъл в главата на Флаг биели все по-настойчиво. С всеки ден Роланд ставал все по-стар и по-слаб; с всеки ден Питър ставал все по-голям и по-мъдър, следователно и по-опасен противник. Какво можело да се направи?

Мислите на Флаг непрекъснато се въртели около този проблем. Той станал мрачен и раздразнителен. Слугите, особено икономът на Питър, Брандън и неговият син, Денис, го заобикаляли отдалече и с шепот говорили помежду си за ужасните миризми, които понякога късно нощем се разнасяли от неговата лаборатория. Особено Денис, който един ден щял да заеме мястото на своя добър стар татко като иконом на Питър, се ужасявал от Флаг и веднъж попитал баща си, дали може да каже на Питър някоя дума за магьосника.

— Само да го предупредя, нищо повече — пояснил Денис.

— Нито дума — отсякъл Брандън и се втренчил строго в Денис, който сам бил момче. — Нито дума няма да казваш. Този човек е опасен.

— Тогава нямам ли още по-сериозно основание... — плахо започнал Денис.

— Някой глупак може и да сбърка тракането на Хапещата змия със звука от камъчета в куха катуна и да протегне ръка към нея — казал Брандън — но нашият принц съвсем не е глупав, Денис. Сега ми донеси още една чаша бърндъл джин и не говори повече по този въпрос.

Така че Денис не повдигнал въпроса пред Питър, но любовта му към неговия млад господар и страхът му от закачуления кралски съветник още повече нараснали след краткия разговор с баща му. Когато и да видел Флаг да мете някой от коридорите на замъка със своята дълга роба с качулка, той се дръпвал треперещ встрани и си мислел: *Хапеща змия! Хапеща змия! Оглеждай се за него, Питър! И се послушвай за него!*

После, една нощ, когато Питър бил на шестнайсет и Флаг започвал да вярва, че наистина може да няма никакъв начин да сложи

край на живота на момчето, без да поеме неприемлив риск за себе си, дошъл отговорът. Тази нощ била страшна. Около замъка яростно фучала есенна буря и улиците на Делейн били празни, тъй като хората търсели подслон от потоците леден дъжд и разрушителния вятър.

Роланд бил хванал настинка от влагата. Той все по-лесно настинал напоследък и лекарствата на Флаг, колкото и да били силни, напоследък губели способността си да го оправят. Една от тези настинки — може би дори същата, от която кашлял и подсмърчал в момента — евентуално щяла да се задълбочи в Мокродробна болест и да го убие. Магьосническите лекарства не са като докторските и Флаг знаел, че отварите, които давал на стария крал сега, действали толкова бавно, защото той, Флаг, вече *не желаел* искрено те да свършат работа. Единствената причина да поддържа Роланд още жив, била страхът му от Питър.

Иска ми се да те видя мъртъв, старче, мислел си Флаг с детински гняв, докато седял пред една стичаща се свещ и слушал воя на вятъра навън, и мърморенето насън на двуглавия си папагал вътре. *За няколко карфици — много малко при това — бих те убил лично, заради всички проблеми, които ти, глупавата ти жена и по-големият ти син сте ми създали. Удоволствието да те убия почти би си струвало провалянето на плановете ми. Удоволствието да те убия...*

Изведнъж той замръзнал, седнал изправено и се втренчил в мрака на подземните си стаи, където неспокойно се движели сенки. Очите му заблестели в сребърно, а в мозъка му като факла се разгоряла една нова идея.

Свещта лумнала в брилянтно зелено и изгаснала.

— *Смърт!* — изпищяла в тъмното едната от двете глави на папагала.

— *Убийство!* — изпискала другата.

И в черния мрак, невидян от никого, Флаг започнал да се смее.

20.

От всички оръжия, използвани някога за кралееубийство, никое не е употребявано така често, както отровата. И никой не познава по-добре отровите от магьосника.

Флаг, един от най-великите магьосници живели на света, знаел всички отрови, известни ни днес — арсеник; стрихнин; кураре, което се просмуква навътре, парализира всички мускули и оставя сърцето последно; никотин; беладона; старо биле; отровни гъби. Той познавал отровите и на стотина вида змии и паяци; чистата дестилация на кланаската лилия, която мирише като мед, но убива жертвите с изтръгващи писъци мъчения; смъртоносния ноктест крак, който расте в най-дълбоките сенки на Мрачното блато. Флаг знаел не просто десетки отрови, ами десетки десетки, всяка по-лоша от предишната. Всички те били спретнато подредени върху рафтове в една вътрешна стая, където никога не влизал слуга. Били поставени в стъкленици, фиали, малки пликчета. Всеки смъртоносен образец бил прилежно надписан. Това бил параклисът на Флаг с писъци в очакване — предверието на агонията, фоайето на треските, съблекалнята на смъртта. Флаг често ходел там, когато се чувствал потиснат и искал да се разведри. В това пазарище на дявола чакали всички онези неща, от които хората — толкова слаби и направени от плът — се боят: туптящи главоболия, докарващи до писъци стомашни конвулсии, взривове от диария и повръщане, свиване на кръвоносни съдове, парализа на сърцето, изхвъркване на очите от орбитите, отоци, почерняване на езика, лудост.

Но най-лошата от всички отрови Флаг държал отделно дори от тях. В неговия кабинет имало едно бюро. Всяко чекмедже на това бюро било заключено... а едно от тях било тройно заключено. В него имало тикова кутийка, резбована отвсякъде с магически символи — руни и подобни. Ключалката на тази кутийка била необикновена. Тя изглеждала покрита с тъмнооранжева стомана, но проверката съвсем отблизо показвала, че в действителност е направена от някакъв вид

растителен материал. Това било всъщност клефен морков и веднъж седмично Флаг намокрял тази жива ключалка с малка пръскалчица. Клефният морков изглежда притежавал някаква, макар и малка, интелигентност. Ако някой се опитал да насили клефната ключалка или дори, ако не който трябва направел опит да използва верният ключ, ключалката щяла да изпищи. Вътре в тази кутийка имало друга, по-малка, отваряща се с ключе, което Флаг винаги носел около врата си.

В по-малката кутийка се намирало едно пакетче. А вътре в него имало няколко зрънца зелен пясък. Красив е, бихте казали вие, но не е нещо особено. Не е нещо, за което бихте писали в писмото си до мама. И все пак, този зелен пясък бил една от най-смъртоносните отрови в цял свят, толкова смъртоносна, че дори Флаг се страхувал от нея. Тя идвала от пустинята Гренх. Тази огромна отровна пустош се простирала отвъд пределите дори на Гарлан и била неизвестна в Делейн. Гренх можела да бъде достигната само в ден, когато вятърът духал на другата страна, защото едно-единствено вдишване на парите, които идвали от пустинята, причинявало смърт.

Не мигновена смърт. Отровата не действала по този начин. За ден или два — възможно било дори три — човекът, вдъхнал от отровните изпарения (или още по-лошо, погълнал зрънца пясък) се чувствал добре. Може би по-добре от всякога. После, изведнъж, дробовете му ставали огнено горещи, кожата му започвала да пуши и тялото му се съсухряло като мумия. Тогава той падал мъртъв, често с пламнала коса. Всеки, който вдишал или погълнел това смъртоносно вещество, изгарял отвътре навън.

То се наричало Драконов пясък и за него нямало противоотрова, нито някакво лечение. Колко забавно.

В онази страшна, дъждовна нощ Флаг решил да даде на Роланд малко Драконов пясък, разтворен в чаша вино. На Питър му било станало обичай всяка вечер да занася на баща си бокал с вино, малко преди Роланд да си легне. Всички в двореца знаели за това и коментирали какъв верен син е Питър. Роланд се радвал на компанията на сина си не по-малко, отколкото на виното, което носел, мислел си Флаг, но напоследък една девойка била хванала окото на Питър и той рядко оставал при баща си повече от половин час.

Ако някоя вечер, след като си тръгнал Питър, дойдел Флаг, старецът едва ли щял да откаже втора чаша вино.

Една много специална чаша вино.

Изключително загоряващо вино, господарю мой, помислил си Флаг и на тясното му лице изгряла усмивка. Истински загоряващо и как няма да е. Лозето расте точно до вратата на ада и, когато това чудо започне да действа в червата ти, адът е мястото, където ще мислиш, че се намиращ в ада. Флаг отметнал назад глава и започнал да се смее.

21.

След като веднъж планът му бил измислен — план, който щял да го отърве завинаги и от Роланд, и от Питър — Флаг не губил никакво време. Първо използвал цялото си магьосническо изкуство, за да възвърне доброто здраве на краля. Със задоволство установил, че магическите му отвари действат по-ефикасно от всякога, което пак било по ирония на съдбата. Той съвсем искрено желаел да накара Роланд да се чувства по-добре, затова отварите вършели работа. Но Флаг искал да го накара да се чувства по-добре, за да може да го убие и то като осигури всички да узнаят, че става дума за убийство. Наистина звучи странно, ако се замисли човек над тези неща.

В една ветровита нощ, по-малко от седмица след като кралската суха кашлица престанала, Флаг отключил бюрото си и извадил тиковата кутийка. Той промърморил: „Добре свършено“ на клефния морков, който изквичал безмозъчно в отговор, после вдигнал тежкото капаче и извадил отвътре по-малката кутийка. Използвал ключето на врата си, за да я отвори и извадил пакетчето с Драконов пясък. То било омагьосано и защитено от ужасната сила на Драконовия пясък. Или поне Флаг така смятал. Но той не поемал никакви рискове — измъкнал пакетчето с малки сребърни щипци и го положил до предварително оставения върху бюрото кралски бокал. По челото му избила пот на големи кръгли капки, тъй като работата действително била трудна и деликатна. Една малка грешчица и щял да плати с живота си.

Флаг излязъл в коридора, който водел към тъмниците и започнал да диша дълбоко. Той се свръхвентилирал. Когато диша бързо, човек изпълва цялото си тяло с кислород и може дълго да задържа дъха си. По време на критичната фаза на своите приготовления Флаг възнамерявал да не диша изобщо. Няма да има грешки, нито големи, нито малки. Твърде добре се забавлявал, за да умре.

Той поел последна голяма глътка чист въздух от зарешетения прозорец до вратата на своето жилище и влязъл отново в покоите си. Отишъл при пликчето, извадил от пояса си кама и внимателно го

разрязал. Върху бюрото имало плоско парче обсидиан, което магьосникът използвал като преспапие — в онези дни обсидианът бил най-твърдата известна скала. Пак с помощта на щипците, той хванал пакетчето, обърнал го наопаки и изсипал по-голямата част от зеления пясък. Оставил си съвсем мъничко — малко повече от десетина зрънца, но това резервно количество играело изключително важна роля в неговия план. При цялата си твърдост, обсидианът моментално започнал да пуши.

Вече били минали трийсет секунди.

Флаг вдигнал обсидиана внимателно, за да не би някое зрънце Драконов пясък да се допре до кожата му — ако това станело, то щяло да си пробива път навътре, докато стигне до сърцето му и го подпали. Магьосникът обърнал камъка над бокала и изсипал зрънцата.

Сега, бързо, преди пясъкът да е започнал да разяжда стъклото, Флаг сипал вътре малко от любимото вино на краля — от същия вид, който Питър вероятно в този момент поднасял на баща си. Пясъкът се разтворил мигновено. За секунда червеното вино зловещо заискрило в зелено, после пак придобило обичайния си цвят.

Петдесет секунди.

Флаг се върнал при бюрото. Той вдигнал плоското парче скала и хванал камата си за дръжката. Само няколко зрънца Драконов пясък били докоснали острието, докато прорязвало хартията, но те вече си проправяли път навътре и зли малки струйки пушек се издигали от дупчиците в андуанската стомана. Магьосникът понесъл и камъкът, и камата навън, към коридора.

Седемдесет секунди и гръдният му кош започвал да се къса за въздух.

Десет метра по-надолу в коридора, който водел към тъмниците, ако го следваш достатъчно дълго (пътуване, което никой в Делейн не желаел да направи), имало решетка на пода. Флаг можел да чуе клокоченето на водата и, ако не сдържал дъха си, щял да усети и ужасната смрад. Там минавал един от каналите на замъка. Магьосникът пуснал в него камъка и камата, и въпреки туптящия си гръден кош се ухилил при двойния плясък. После забързал обратно към прозореца, навел се колкото можел по-навън и задъхано започнал дълбоко да си поема въздух.

Когато си възвърнал нормалното дишане, Флаг се върнал в кабинета. Върху бюрото му вече стояли само щипците, пакетчето и чашата с вино. По щипците нямало нито едно зрънце пясък, а пясъчинките останали в омагьосаното пакетче и не могли да му причинят вреда, докато полагал разумни грижи за себе си.

Той чувствал, че досега се е справил много добре. Работата без съмнение не била още свършена, но началото било обещаващо. Флаг се навел над бокала и вдъхнал дълбоко. Сега вече нямало опасност; смесел ли се пясъкът с течност, парите му ставали безвредни и неуловими. Драконовият пясък причинявал смъртоносни изпарения само при допир с твърдо тяло, каквото бил например камъкът. Или човешката плът. Флаг вдигнал бокала нагоре към светлината, като се възхищавал на кървавия му блясък.

— Една последна чаша вино, кралю мой — казал той и се смял, докато двуглавият папагал изпищял от страх. — Която да ти стопли вътрешностите.

Той седнал, обърнал пясъчния си часовник и започнал да чете от една голяма книга със заклинания, подвързана с човешка кожа. Флаг я четял от хиляда години и бил стигнал само до първата четвърт. Да се чете твърде дълго от тази книга, написана сред високите, далечни равнини на Ленг от някакъв луд на име Алхазред, означавало и сам да полудееш.

Един час... само един час. Когато горната половина на пясъчния му часовник се изпразнела, той щял да бъде сигурен, че Питър е идвал и си е отишъл. Един час и той щял да отнесе на Роланд тази последна чаша вино. За миг Флаг се загледал в белия като кост пясък, който равномерно изтичал през гърлото на пясъчния часовник, а после най-спокойно се навел над книгата си.

22.

Роланд останал доволен и трогнат, че Флаг му носи чаша вино тази вечер преди лягане. Той го изпил на две големи глътки и заявил, че много го е стоплило.

Като се подсмивал в качулката си, Флаг отвърнал:

— И аз мислех, че ще ви стопли, ваше величество.

23.

Дали било съдба или просто късмет, че Томас видял Флаг при баща си тази вечер, е още един въпрос, на който ще трябва да си отговорите сами. Аз знам единствено, че той *наистина* ги видял, което до голяма степен се дължало на неуморното старание на Флаг през последните години да направи от това самотно и нещастно момче свой доверен приятел.

След миг ще ви обясня — но първо трябва да поправа грешното мнение, което сигурно имате за магията.

В разказите за магьосничества се срещат три вида магии, за които се говори почти с пренебрежение, сякаш всеки второкласен маг може да ги направи. Това са превръщането на оловото в злато, промяната на формата и ставането невидим. Първото нещо, което трябва да знаете е, че истинската магия никога не е лесна и ако мислите, че е, само се опитайте да накарате вашата най-нелюбима леля да изчезне следващия път, когато дойде у вас на гости за седмица, две. Истинската магия е *трудна* и макар че лоша магия се прави по-лесно от добра, дори лошата магия е доста трудна.

Превръщането на оловото в злато *може* да се осъществи, научи ли веднъж човек имената, които да призове и успее ли да намери кой да му покаже как точно се прави номера с разцепването на кюлчетата олово. Промяната на формата и невидимостта обаче са невъзможни... или поне са толкова близо до невъзможното, че можете да използвате думата със същия успех.

От време на време Флаг — който бил голям подслушвач — чувал разни глупаци да разправят приказки за млади принцове, спасили се от ноктите на зли джинове с казването на проста магическа дума, след която изчезвали от погледа или за красиви млади принцеси (в приказките те винаги са красиви, макар Флаг от личен опит да знаел, че повечето принцеси са отвратително разглезени и — като краен продукт на дълги, постоянно смесвани фамилни линии — грозни като смъртта и на всичкото отгоре, глупави), които правят номера на

огромни великани, превръщат ги в мухи и бързо ги смачкват. Според приказките принцесите ги бива и в смачкването на мухи, макар че повечето принцеси, които Флаг бил виждал, не умеели да смачкат дори муха, умираща върху студен перваз на прозорец през декември. *В приказките* всичко изглежда лесно; *в приказките* хората непрекъснато си променят формата или се превръщат в ходещи прозоречни стъкла.

В действителността Флаг не бил виждал да се прави никой от тези трикове. Той познавал някога един велик андуански магьосник, който си въобразявал, че е овладял номера с промяната на формата, но след шест месеца медитация и почти цяла седмица заклинания в поредица от водещи до агония пози на тялото, щом изрекъл последното страховито заклинание, успял само да направи носа си почти три метра дълъг и да се побърка. А и от носа му стърчали нокти, спомнил си с мрачна усмивчица Флаг. Велик магьосник или не, той си бил глупак.

По същия начин било невъзможно и да станеш невидим, поне доколкото му било известно на самия Флаг. И все пак, човек можел да стане... *мъгляв*.

Да, *мъгляв* — това действително била най-точната дума, макар че понякога му идвали наум и други: *призрачен, прозрачен, незабележим*. Невидимостта била непостижима, но ако първо се изяде един пицъл, а после се изрецитират няколко заклинания, било възможно да се стане *мъгляв*. Когато човек е *мъгляв* и някой слуга се приближава по коридора, трябва само да се дръпне встрани, да остане неподвижен и да пусне слугата да мине. В повечето случаи погледът на слугата се забива в собствените му крака или внезапно открива нещо интересно за гледане на тавана. Ако човек минава през някоя зала, разговорите секват и за миг хората добиват нещастен вид, сякаш всички едновременно са получили колики. Факлите и свещите по стените започват да пушат и понякога дори изгасват. Необходимо е човек действително да се крие, докато е *мъгляв*, само ако види някой, когото познава добре — защото независимо дали е *мъгляв* или не, такива хора почти винаги го забелязват. Мъглявостта е полезна, но тя не е невидимост.

През нощта, в която Флаг отнесъл на Роланд отровното вино, той първо се направил *мъгляв*. Не очаквал да срещне човек, когото познава. Било вече след девет, кралят бил стар и болнав, дните минавали бързо

и хората в замъка си лягали рано. Когато Томас стане крал, помислил си Флаг, докато пъргаво носел виното през коридорите, всяка вечер ще прави увеселения. Той вече има вкуса на баща си към пиенето, макар да предпочита виното пред бирата и медовината. Лесно ще го свикна и на някои по-силни питиета... В края на краищата, нали съм му приятел? Да, когато Питър е на сигурно място в Иглата и Томас е крал, всяка вечер ще има големи увеселения... докато хората от малките улички и баронства се разгневят достатъчно, за да вдигнат кърваво въстание. Тогава ще има едно последно увеселение, най-голямото от всички... но не смятам, че Томас ще го хареса. Както и виното, което тази вечер нося на баща му, това увеселение ще бъде изключително горещо.

Флаг не очаквал да види човек, когото познава и излязъл прав. Край него минали само неколцина слуги и те почти отсъстващо се отдръпвали от мястото, където стоял той, като хора усетили студено течение.

Но някой видял Флаг. Видял го Томас, през очите на Деветака — драконът, убит преди много години от неговия баща. Томас могъл да го направи, защото самият Флаг го бил научил на този номер.

24.

Начинът, по който баща му реагирал, когато му подарил лодката, дълбоко наранил Томас и след този случай той развил склонност да се държи настрана от баща си. Но въпреки всичко Томас обичал Роланд и страшно му се искало да го направи щастлив по начина, по който го правел Питър. А още по-силно копнеел да накара баща си да го обича по начина, по който обичал Питър. Всъщност Томас щял да бъде щастлив, дори ако баща им го обичал наполовината.

Проблемът бил, че на Питър първи му хрумвали всички добри идеи. Понякога той се опитвал да ги сподели с Томас, но на него или идеите му звучали глупаво (докато не се окажело, че вършат работа), или се страхувал, че няма да успее да изпълни своята част от подготовката, както когато преди три години Питър направил на баща им комплект бендохски войници.

— Аз ще подаря на татко нещо по-хубаво от някаква си купчина глупави стари фигурки — високомерно отвърнал Томас, но *всъщност* си мислел, че щом не можел да направи на баща си една проста дървена платноходка, то никога не би успял да помогне в изработването на нещо толкова трудно като бендохска войска от двайсет души. Така че Питър издялал фигурките сам за период от четири месеца — пехотинците, рицарите, стрелците с лък, мускетаря, генерала и монаха, а Роланд, естествено, се влюбил в тях, макар че били малко грубоватички. Той веднага махнал нефритения бендохски комплект, изваян преди четирийсет години от великият Елендър и сложил на негово място направения от Питър. Когато Томас видял това, той се дотърлил до стаята си и си легнал, макар че било средата на следобеда. Чувствал се сякаш някой е бръкнал в гърдите му, отрязал е парченце от сърцето му и го е накарал да го изяде. Сърцето му имало много горчив вкус и той мразел Питър повече от всякога, макар че частица от него все още обичала красивия му по-голям брат и винаги щяла да го обича.

Но въпреки горчивия вкус, той го харесал. Защото било неговото сърце.

А сега стигаме до историята с вечерната чаша вино. Питър отишъл при Томас и му рекъл:

— Мислех си, че би било хубаво всяка вечер да носим на татко по чаша вино, Том. Попитах стюарда и той каза, че не можел просто така да ми даде бутилка, защото трябвало да се отчита на главния виночерпец в края на всяко шестмесечие, но подхвърли, че ако внасяме част от парите си, бихме могли да купуваме по бутилка от Петата баронска голяма бъчва, която е любимата на татко. И наистина не е скъпо. По-голямата част от наличните ни пари ще остане. А...

— Това е най-глупавата идея, която съм чувал някога — избухнал Томас. — *Всичкото* вино принадлежи на татко, цялото вино в кралството и той може да вземе толкова, колкото си поиска! Защо ще харчим *нашите* пари, за да даваме на татко нещо, което той вече и без това има? Само ще пълним гушата на този тлъст, дребен стюарт, ето какво ще правим!

Питър търпеливо обяснил:

— Ще му стане приятно, че си харчим парите за него, дори да е за нещо, което вече така и така притежава.

— *Откъде* знаеш?

С подлудяващо спокойствие Питър отговорил:

— Просто знам.

Томас намръщено го погледнал. Как можел да му каже, че точно миналия месец главният виночерпец го хванал във винарската изба да краде бутилка вино? Тлъстата дребна свиня го разтърсила и заплашила, че ще каже на баща му, ако Томас не даде жълтица. Томас платил със сълзи на ярост и срам в очите. *Ако беше Питър, щеше да се обърнеш на другата страна и да се престориш, че не го виждаш, дембел такъв*, мислел си той. *Ако беше Питър, щеше да си обърнеш гърба. Защото някой близък ден Питър ще стане крал, а аз завинаги ще си остана само принц*. Минало му през ума, че преди всичко Питър никога не би се опитал да открадне вино, но истинността на тази мисъл само го накарала да се разсърди още повече на брат си.

— Просто си помислих... — започнал Питър.

— Той просто си помислил, просто си помислил! — заgrimасничал яростно Томас. — Е, иди да мислиш някъде другаде!

Когато татко разбере, че плащаш на главния виночерпец за неговото собствено вино, той ще ти се присмее и ще те нарече глупак!

Но Роланд не се присмял на Питър и не го нарекъл глупак — той го нарекъл добър син, с несигурен и почти разплакан глас. Томас знаел това, защото дебнел и следял Питър, когато през онази първа вечер поднесъл виното на баща им. Томас го наблюдавал през очите на дракона и видял всичко.

25.

Ако някой направо попитал Флаг, защо показал на Томас това място и тайния проход, водещ към него, нямало да може да отговори задоволително. И той самият *не знаел* точно защо го направил. Магьосникът имал усет към неприятностите, точно както някои хора имат чувство към числата или ясна представа за посоките. Замъкът бил много стар и в него имало безброй тайни врати и проходи. Флаг знаел повечето от тях (никой, дори той, не ги знаел всичките), но този бил единственият, който някога показал на Томас. Усетът му за неприятности му подсказвал, че точно този може да предизвика проблеми и Флаг просто се подчинил на инстинкта си. Неприятностите, в края на краищата, били като торти и пасти за Флаг.

От време на време той цъфвал в стаята на Томас и се провиквал:

— Томи, виждаш ми се кисел! Сетих се за нещо, което сигурно ще ти е интересно! Искаш ли да дойдеш и да хвърлиш един поглед?

Той почти винаги казвал *виждаш ми се кисел, Томи*, или *изглеждаш малко потиснат, Томи*, или *имаш вид като че ли на баща ти гемииите са потънали, Томи*, защото умее да се появява, когато Томас се чувствал особено депресиран или унил. Флаг знаел, че момчето се страхува от него и би намерило някакво извинение да не дойде, освен ако не се нуждаело особено силно от приятел... и не се чувствало толкова потиснато и нещастно, че да не придирия кой е този приятел. Флаг знаел това, но самият Томас — не. Страхът му от Флаг се намирал много надълбоко. С повърхността на съзнанието си той смятал, че Флаг е приятен човек, вещ в номерата и шегите. Понякога шегите били малко подли, но в повечето случаи те допадали на томасовата същност.

Мислите, че е странно ли, дето Флаг знаел за Томас нещо, което самият Томас не знаел за себе си? Всъщност съвсем не е странно. Умовете на хората, особено на децата, са като кладенци — дълбоки кладенци, пълни със сладка вода. И понякога, ако определена мисъл е твърде неприятна за понасяне, човекът с въпросната мисъл я заключва

в тежка кутия и я хвърля в този кладенец. Той се ослушва да чуе цамбурването... и кутията изчезва. Само дето не става така, разбира се. Тя не изчезва наистина, Флаг, който бил много стар и много мъдър, както и много зъл, знаел, че дори най-дълбокият кладенец има дъно и само защото нещо не ти е пред погледа, не означава, че е изчезнало. То си е още там и лежи на дъното. Магьосникът знаел и че ковчежетата, в които се погребват такива лоши и плашещи мисли, могат да изгният и гнусотията вътре след време да се просмуче и да отрови водата... а когато кладенецът на ума е силно отровен, резултатът се нарича лудост.

Ако понякога Флаг показвал на Томас разни страшни неща из двореца, той го правел, защото знаел, че колкото повече се плаши момчето от него, толкова повече власт ще има над съзнанието му... а знаел, че може да има тази власт, защото Томас бил слаб и често пренебрегван от баща си. Магьосникът искал момчето да се страхува от него и искал да е сигурен, че през идващите години Томас ще хвърли много такива заключени ковчезета в мрака вътре в себе си. А пък, ако някой ден след като станел крал, полудеел, е, какво от това? Тъкмо щял да улесни поемането на властта от Флаг, дори да направи силата му още по-голяма.

Как Флаг улучвал точно кога да посети Томас и да го изведе на тези странни обиколки из замъка ли? Понякога виждал какво е ядосало или натъжило Томас в своя кристал. Но в повечето случаи просто усещал подтик да отиде при Томас и се вслушвал в него — интуитивното му долавяне на неприятностите рядко го подвеждало.

Веднъж той завел Томас на върха на Източната кула. Те се изкачвали по безкрайните стъпала, докато Томас се запъхтял като куче, но Флаг изглежда никога не оставал без дъх. На върха имало толкова малка вратичка, че дори на Томас му се наложило да пропълзи през нея на ръце и колене. Вътре било тъмно — изпълнено с прах помещение с един-единствен прозорец. Флаг безмълвно отвел момчето до този прозорец и, когато пред Томас се разкрила гледката — цялата столица Делейн, Близките градове и отвъд тях хълмовете, които се простирали между Близките градове и Източното баронство и се стапiali в синя мъгла — той си помислил, че си е струвало изкачването, въпреки бодящите го крака. Сърцето му запяло от тази красота и той се обърнал да благодари на Флаг... но нещо в мъглявото,

бяло лице на магьосника, скрито дълбоко в качулката, накарало думите да замръзнат на устните му.

— А сега виж *това*! — изрекъл Флаг и вдигнал ръка. От показалеца му бликнал син пламък и шумоленето в стаята, което отначало Томас взел за шепота на вятъра се превърнало в усиливащо се плющение на покрити с кожа крила. Миг по-късно Томас пищял и размахвал ръце над главата си, докато слепешком отстъпвал към малката вратичка. Кръглата стая на върха на Източната кула имала най-хубавия изглед в Делейн като се изключи килията на върха на Иглата, но сега той разбрал защо никой не я посещава. Помещението гъмжало от огромни прилепи. Стреснати от внезапната светлина, предизвикана от Флаг, те започнали да кръжат и връхлитат. По-късно, след като излезли и Флаг успокоил момчето — Томас, който мразел прилепи, изпаднал в истерия — магьосникът го уверил, че това било само шега, предназначена да го развесели. Томас повярвал... но седмици след тази случка се събуждал с викове от кошмари, в които около главата му пляскали прилепи, хващали се за косата му и издирали лицето му с острите си нокти и мишите си зъби.

При една друга екскурзия Флаг го завел в кралската съкровищница и му показал хълмовете от златни монети, високите купчини златни слитъци и дълбоките сандъци с надписи ИЗУМРУДИ, ДИАМАНТИ, РУБИНИ, ОГНЕБЛЕДИ и така нататък.

— Наистина ли са пълни със скъпоценни камъни? — попитал Томас.

— Виж сам — предложил Флаг. Той отворил един от сандъците и извадил пълна шепа нешлифовани изумруди

Те ярко заблестели в ръката му.

— В бащиното ми име! — ахнал Томас.

— О, това е нищо! Погледни ей там! Пиратско съкровище, Томи!

Той показал на Томас камарата плячка от един сблъсък с андуанските пирати преди около дванайсет години. Делейнското съкровище било богато, малкото чиновници към съкровищницата били стари и специално тази камара още не била сортирана. Томас ахнал при вида на огромните мечове в обсипани със скъпоценни камъни ножници, камите с вградени в остриетата назъбени диаманти, за да проникват по-надълбоко, тежките боздугани, направени от родохрозит.

— Всичко това на кралството ли принадлежи? — попитал Томас със страхопочитание.

— Всичко това принадлежи на твоя *баща* — отвърнал Флаг, макар че всъщност Томас се бил изразил правилно. — Някой ден то цялото ще принадлежи на Питър.

— И на мен — добавил Томас с доверчивостта на десетгодишно дете.

— Не — поклатил глава Флаг и вложил точно колкото трябва оттенък на съжаление в гласа си, — само на Питър. Защото е по-голям и ще бъде крал.

— Той ще го раздели с мен — казал Томас, но в гласчето му съвсем леко трепнало съмнение. — Пийт *винаги* дели.

— Питър е добро момче и аз съм сигурен, че си прав. Той *вероятно* ще го раздели с теб. Но никой не може да *накара* един крал да дели богатството си. Никой не може да *накара* един крал да направи нещо, което не желае да направи. — Магьосникът погледнал към Томас, за да прецени какъв ефект е постигнала тази забележка, после пак се обърнал към дълбоката, сенчеста съкровищница. В дъното един от престарелите чиновници си мърморел под нос, докато броял дукати. — Такова огромно съкровище и само за един човек — забелязал Флаг. — Това действително е нещо, върху което може да се помисли, нали, Томи?

Томас не отговорил нищо, но Флаг останал изключително доволен. Той видял, че Томи *действително* мисли по въпроса, да, да, и магьосникът разбрал, че още едно от онези отровни ковчежета с премятане е полетяло надолу, към дълбините на кладенеца в съзнанието на Томас — *фиу-пляс!* И наистина било така. По-късно, когато Питър предложил на Томас да си поделят цената на вечерната бутилка вино, Томас не бил забравил огромната зала на съкровищницата — и помнел, че всички съкровища в нея ще принадлежат на брат му. *Лесно ти е на тебе да говориш толкова безгрижно за купуване на вино! Защо не! Някой ден ще разполагаш с всичките пари на света!*

После, около година преди да занесе отровното вино на краля, Флаг по някакъв импулс показал на Томас онова тайно коридорче... и може би в този единствен случай неговият обикновено безпогрешен инстинкт за неприятности го подвел. Отново оставям на вас да решите.

26.

— Томи, изглеждаш сякаш са ти потънали гемиите! — извикал Флаг. Този ден качулката на плаща му била дръпната назад и той изглеждал почти нормално.

Почти.

Томи наистина се чувствал, като че ли са му потънали гемиите. Идвал от един мъчително дълъг обяд, на който баща му с най-щедри суперлативи превъзнасял пред своите съветници бележките на Питър по геометрия и навигация. Роланд така и никога не успял да проумее което и да е от тях. Той знаел, че триъгълникът има три страни, а квадратът — четири; знаел, че човек може да намери пътя през гората, ако се е загубил, като следва Древната звезда на небето... и знанията му свършвали дотам. Дотам свършвали и знанията на Томас, затова той седял с чувството, че този обяд изобщо няма да има край. На всичкото отгоре месото било точно такова, каквото го харесвал баща му — кърваво и едва сготвено. От кървавото месо на Томас направо му прилошавало.

— Обядът не ми понесе добре, това е всичко — отвърнал той на Флаг.

— Аз пък знам точно какво може да те разведри — възкликнал магьосникът. — Ще ти покажа една от тайните на замъка, Томи, момчето ми.

Томас си играел с един бръмбар, който бил пуснал на бюрото си, обграден с учебници като поредица от бариери. Ако му се сторело, че пъплещият бръмбар е на път да се измъкне, момчето премествало някоя от книгите, за да го задържи.

— Доста съм уморен — казал Томас и не било лъжа. Винаги, когато слушал толкова разпалени похвали за Питър, го обземала умора.

— Ще ти хареса — обещал Флаг с тон, който бил преди всичко придумващ... но звучал и леко заплашително.

Томас му хвърлил неспокоен поглед.

— Там няма... прилепи, нали?

Флаг се разсмял жизнерадостно... но от този смях косъмчетата по ръцете на момчето настръхнали. Той тупнал Томас по гърба.

— Никакви прилепи! Нито студени капки във врата! Нито някакви течения! Топло, като в ръкавица! И ще можеш да надзърнеш при баща ти, Томи!

Томас знаел, че надзъртането е просто начин да се избегне думата шпиониране и, че шпионирането е лошо нещо... но все пак ходът бил хитър. Следващият път бръмбарът успял да се шмугне между два учебника и Томас не му попречил.

— Добре — съгласил се той, — но дано наистина да няма прилепи.

Флаг обгърнал с ръка раменете на момчето.

— Никакви прилепи, кълна ти се... но ще ти кажа още нещо, над което да помислиш, Томи. Ти не само ще видиш баща си, а ще го видиш през очите на неговия най-голям трофей.

Очите на самия Томас се разширили от любопитство. Флаг останал доволен. Рибата здраво била захапала въдицата.

— Какво искаш да кажеш?

— Ела и виж сам — било всичко, което трябвало да изрече.

Той повел Томас през лабиринт от коридори. Всеки би се загубил много скоро и вероятно и аз щях да се загубя не след дълго, но Томас познавал този път така добре, както вие познавате в тъмното пътя през собствената си спалня... или поне той си мислел така, докато Флаг го водел за ръка.

Те почти били стигнали до покоите на самия крал, когато Флаг бутнал една дървена врата, скрита в някаква ниша, която преди Томас никога не бил забелязвал. Разбира се всичко от край време си било там, но в замъците често има врати — цели крила дори, — които майсторски владеели изкуството да бъдат *мъгляви*.

Последвалото коридорче било съвсем тясно. Подминала ги една камериерка с пълни с чаршафи ръце, която била толкова ужасена от срещата си с кралския магьосник в това тясно, каменно гърло, че изглеждала сякаш с радост би потънала в самите пори на каменните блокове, за да избегне допира с него. Томас едва не се засмял, защото понякога и той самият се чувствал по доста подобен начин, когато Флаг бил наоколо. Те не срещнали абсолютно никой друг.

Отнякъде под тях долитал слаб кучешки лай и това в груби линии ориентирало Томас къде се намира. Единствените кучета в замъка били ловните хрътки на баща му и те вероятно лаели, защото им било време да ги хранят. Повечето от тях били вече почти толкова стари, колкото самия Роланд и тъй като той знаел как болезнено отеква студа в собствените му кости, наредил да се направи специално помещение за кучетата вътре в замъка. За да се стигне до него от главната всекидневна зала на баща му, трябвало да се тръгне надолу по стълбите, да се завие надясно и да се извървят около десет метра по един вътрешен коридор. Затова Томас знаел, че се намират на около десет метра вдясно от личните покои на баща му.

Флаг спрял толкова внезапно, че момчето едва не се блъснало в него. Магьосникът бързо се огледал, за да се увери, че са сами в прохода. Сами били.

— Четвъртият камък над онзи, нащърбения, в дъното — наредил Флаг. — Натисни го. Бързо!

О, значи тук наистина имало тайна, а Томас обожавал тайните. Пооживен, той преброил четири камъка над онзи, нащърбения и натиснал. Очаквал да се задейства някакво хитроумно приспособление — плъзващо се прозорче, може би, но бил съвсем неподготвен за онова, което се случило.

Със свършена лекота камъкът хлътнал навътре до дълбочина около осем сантиметра. Чуло се изщракване. Изведнъж цяла секция от стената потънала и се отворила тъмна, вертикална пукнатина. Това изобщо не било стена! Там зеела огромна врата! Челюстта на Томас увиснала. Флаг плеснал момчето по дупето.

— Бързо, казах, глупаче такова! — извикал той с нисък глас, в който се долавяла припряност и тя не била добавена просто заради Томас, какъвто бил случаят с повечето демонстрирани от Флаг емоции. Той се огледал наляво и надясно, за да провери дали коридорът все още е празен. — Влизай! Сега!

Томас се обърнал към зейналата тъмна цепнатина и разтревожено се сетил за прилепите. Но един поглед към лицето на Флаг му показал, че моментът не е подходящ за дискусии по въпроса.

Той бутнал вратата да се отвори по-широко и пристъпил в мрака. Флаг веднага го последвал. Томас чул тихото изплющяване на мантията му, когато магьосникът се обърнал и тласнал стената пак до

затворено положение. Тъмнината била пълна и абсолютна, въздухът — неподвижен и сух. Преди момчето да е успяло да си отвори устата и да каже нещо, синият пламък от върха на показалеца на Флаг блеснал отново и озарил всичко наоколо с ярка, синьобяла светлина.

Томас се свил без дори да се замисли и ръцете му политнали нагоре.

Флаг грубо се изсмял.

— Няма прилепи, Томи. Нали ти обещах?

Наистина нямало. Таванът бил съвсем нисък и Томас можел да види и сам. Никакви прилепи и топло като в ръкавица... точно както бил обещал магьосникът. На светлината от магическия му показалец, момчето можело да види и, че се намирали в таен проход, дълъг около осем метра. Стените, подът и таванът били покрити с дъски от желязно дърво. Далечният край не се виждал много добре, но изглеждал съвършено пуст.

Приглушеният лай на кучетата все още се чувал.

— Като ти казах да побързаш, не се шегувах — рекъл Флаг. Той се навел над Томас — неясна, мержелееща се сянка, която в мрака много наподобявала прилеп. Томас нервно се отдръпнал една крачка. Както винаги около магьосника се носела неприятна миризма — миризма на тайни прахове и горчиви билки. — Сега знаеш къде е прохода и няма да съм аз този, който ще ти забрани да го използваш. Но ако някога те *хванат*, трябва да кажеш, че си го открил случайно.

Сянката се надвесила още по-близо и принудила Томас да отстъпи нова крачка.

— Ако признаеш, че аз съм ти го показал, Томи, ще те накарам да съжаляваш.

— Никога няма да призная — обещал Томас. Думите му звучали слабички и треперливи.

— Добре. И все пак най-хубаво никой да не те вижда, че го използваш. Да се шпионира краля е сериозно нещо, независимо дали си принц или не. Сега ме последвай. И не вдигай шум.

Флаг го повел към края на прохода. Отсрещната стена също била облицована с желязно дърво, но когато магьосникът повдигнал бликащия от върха на пръста му пламък, Томас видял две малки капачета. Флаг свил устни и духнал светлината.

В настъпилия пълен мрак, прошепнал:

— Никога не отваряй тези две капачета, докато тук гори светлина. Той може да забележи. Макар и стар, все още вижда добре. Може да види нещо, въпреки че очните ябълки са от тъмно стъкло.

— Какво...

— *Шшшт!* Ушите му също са наред.

Томас замълчал, а сърцето му се блъскало в гърдите. Чувствал огромно вълнение, без да разбира защо. По-късно си помислил, че е бил развълнуван, защото по някакъв начин е усещал какво ще се случи.

Той доловил в мрака слаб звук от приплъзване и изведнъж един неясен лъч светлина — светлина от факли — озарил тъмнината. Чул се втори плъзгащ звук и се появил втори лъч светлина. Сега отново можел да вижда съвсем смътно Флаг, както и собствените си ръце, които вдигнал пред себе си.

Томас видял, че магьосникът пристъпил към стената и леко се навел: щом доближил очи до двете дупки, през които падали лъчите, по-голямата част от светлината изчезнала. Той погледал един миг, после изсумтял, отдръпнал се и махнал на Томас:

— Хвърли един поглед.

По-развълнуван от всякога, Томас предпазливо доближил очи до дупките. Виждал достатъчно ясно, макар че всичко имало зеленикаво-жълтеникав оттенък — сякаш гледал през опушено стъкло. В него се надигнало усещане за съвършено, омайно удивление. Той гледал във всекидневната на своя баща. Роланд седял край огъня, отпуснат в любимия си фотьойл с висока облегалка, която хвърляла сенки по набръчканото му лице.

До голяма степен това било стая на ловец; в нашия свят такова помещение вероятно щеше да се нарича кабинет, макар че този бил голям колкото цяла обикновена къща. Горящи факли опасвали дългите стени. Навсякъде били окачени препарирани глави: мечка, елен, лос, гну, дяволица. Имало дори голям федърекс, който е братовчед на нашия легендарен феникс. Томас не можел да види само главата на Деветака — драконът, който баща му убил преди да е бил роден, — но това не се отбелязало в съзнанието му за момента.

Роланд мрачно чоплел един сладкиш. Близко до ръката му вдигала пара чаша чай.

Нищо повече на практика не се случвало в тази голяма стая, която можела (и от време на време го правела) да събере двеста души — просто баща му, с раздиплена около него кожена роба, си пиел в уединение следобедния чай. Все пак Томас го погледал известно време, което му се сторило безкрайно. Хипнотизиращото въздействие, което му оказвала гледката на баща му, не можело да се опише. Ударите на сърцето му, които и преди били ускорени, се удвоили. Кръвта пеела и туптяла в главата му. Ръцете му така силно се свили в юмруци, че по-късно щял да открие върху дланите си кървави полумесеци, отпечатани на местата, където са били забити ноктите.

Защо бил толкова развълнуван от обикновената гледка на един старец, който без ентусиазъм чопли парче сладкиш ли? Е, първо трябва да си спомните, че старецът не бил просто *кой да е* старец. Той бил баща на Томас. А шпионирането, колкото и да ни е тъжно, си има своите привлекателни черти. Когато човек може незабелязано да наблюдава как хората правят нещо, дори най-тривиалните действия изглеждат важни.

След малко Томас започнал да се чувства малко засрамен от поведението си, което всъщност не било изненадващо. В края на краищата шпионирането си е един вид кражба — кражба с поглед на онова, което прави човек, когато си мисли, че е сам. Но в това се крие и едно от главните му очарования и Томас щял да гледа с часове, ако Флаг не бил промърморил:

— Знаеш ли къде се намираш, Томи?

— Мисля... — *че не* щял да добави той, но разбрал, че знае. Чувството му за ориентация било добро и с кратко замисляне той си представил този ъгъл, погледнат от обратната страна. И изведнъж проумял, какво искал да му каже Флаг, когато заявил, че той, Томас, ще види баща си през очите на най-големия роландов трофей. Той гледал надолу към своя баща от височина малко над средата на западната стена... а на това място висяла най-голямата от всички глави — тази на Деветака, драконът на баща му.

Може да види нещо, въпреки че очните ябълки са от тъмно стъкло. Сега разбрал и това. Томас трябвало да сложи ръце на устата си, за да спре надигналия се писклив кикот.

Флаг затворил отново малките капачета... но също се усмихвал.

— Не! — прошепнал Томас. — Недей, искам да погледам още!

— Не днес следобед — рекъл Флаг. — За този следобед видя достатъчно. Можеш да дойдеш пак, когато поискаш... макар че ако идваш прекалено често, със сигурност ще те хванат. Хайде сега. Връщаме се.

Флаг отново запалил магическия пламък и повел Томас по коридора. В края му изгасил светлината и се чул нов звук от плъзгане, когато отворил шпионката. Той вдигнал ръката на Томас към нея, за да знае къде е, а после го изчакал да погледне.

— Забележи, че можеш да видиш коридора и в двете посоки — обърнал му внимание Флаг. — Никога не забравяй да погледнеш, преди да отвориш тайната врата, иначе някой ден ще те изненадат.

Томас допрял едното си око до шпионката и видял, право насреща си, орнаментиран прозорец със стъклени крила, които били под лек ъгъл спрямо коридорчето. Той бил прекалено луксозен за такова малко коридорче, но Томас без да чака обяснения се досетил, че е бил поставен там от онзи, който е правил тайния проход. Поглеждайки в наклонените крила, той действително можел да види призрачните отражения на коридора и в двете посоки.

— Празен ли е? — шепнешком попитал Флаг.

— Да — прошепнал в отговор Томас.

Флаг натиснал вътрешната пружина (като пак отвел ръката на Томас до нея за бъдещо ползване) и вратата с изщракване се отворила.

— Бързо сега! — наредил Флаг. Те изскочили навън и вратата се затворила зад тях мигновено.

Десет минути по-късно се намирали отново в покоите на Томас.

— Стига толкова вълнения за един ден — рекъл Флаг. — Помни какво ти казах, Томи — не използвай прохода толкова често, че да те хванат и, ако те хванат — очите на Флаг проблеснали мрачно, — помни, че си го открил случайно.

— Ще помня — обещал светкавично Томас. Гласът му бил висок и квичал като панта, която се нуждае от смазване. Когато Флаг го погледнел по този начин, сърцето му започвало да се чувства като хваната в гърдите му птица, която в паника пляска с криле.

27.

Томас последвал съвета на Флаг да не ходи там често, но действително от време на време използвал прохода и шпионирал баща си през стъклените очи на Деветака — надничал в свят, където всичко ставало зеленикаво-златно. После си тръгвал със силно главоболие (почти винаги ставало така) и си мислел, *Сигурно главата те боли, защото гледаше по начина, по който драконите виждат света — сякаш всичко е изсъхнало и готово да пламне*. И може би интуитивния усет към неприятностите на Флаг съвсем не бил толкова лош в случая, защото като шпионирал баща си, Томас се научил да изпитва едно ново чувство към Роланд. Преди да знае за тайния проход, той изпитвал към него обич, често съжаление, че не умее по-добре да му достави удоволствие и понякога страх. Сега се научил да изпитва и презрение.

Когато идвал да шпионира всекидневната на Роланд и го намирал в компания, той бързо си тръгвал. Оставал по-дълго единствено, когато баща му бил сам. В миналото това се случвало рядко на Роланд, дори в помещения като неговия кабинет, който бил част от *личните му покои*. Винаги изниквал още някой спешен въпрос да изисква внимание, още някой съветник да бъде приет, още някоя петиция да бъде изслушана.

Но могъществото на Роланд намалявало и докато важността му се топяла заедно с доброто му здраве, той се улавял, че си припомня безбройните случаи, при които бил роптал пред Саша или Флаг: „Няма ли най-послед тези хора да ме оставят на мира!“ Споменът извиквал печална усмивка на устните му. Сега, когато го били оставили на мира, те му липсвали.

Томас изпитвал презрение, защото хората рядко са в най-добрия си вид, когато са сами. Те обикновено захвърлят настрана маските си на учтивост, приличие и добро възпитание. И какво се показва отдолу? Някакво покрито с брадавици чудовище? Нещо отвратително, което би накарало хората да побягнат с писъци? Понякога — може би, — но обикновено съвсем не е толкова зле. В обикновения случай хората

просто биха се засмели, ако ни видят със свалени маски — биха се засмели, биха направили възмутена физиономия или и двете едновременно.

Томас видял, че баща му, когото винаги бил обичал и уважавал, който му изглеждал като най-великия човек на света, често си чопли носа, когато е сам. Той първо задълбавал в едната ноздра, а после и в другата, докато докопал някой едър, зелен сопол. Тогава започвал със сериозно удовлетворение да го разглежда и да го обръща на всички страни в светлината от огъня, както бижутерът би се любувал на особено хубав изумруд. В повечето случаи после го избърсвал в дъното на стола, върху който седял. В други, със съжаление трябва да кажа, той го пъхвал в устата си и бавно го предъвквал с изражение на замислено задоволство върху лицето.

Роланд изпивал само по една чаша вино на вечер — чашата, която му носел Питър, — но след като Питър си тръгнал, той изгълтвал, както му се струвало на Томас, огромни количества бира (чак след години Томас започнал да осъзнава, че баща му не искал Питър да го вижда пиян) и, когато му се допикавало, рядко използвал клозета в ъгъла. Повечето пъти просто се изправял и пикаел в огъня, като често и пърдял, докато го правел.

Той си говорел сам. Понякога се разхождал из дългата стая, като човек, който не е сигурен къде се намира, и говорел или на въздуха, или на препарираните глави по стените.

— Спомням си деня, в който се сдобих с теб, Бонзи — обръщал се той към едната от лосовите глави (друга негова ексцентричност била, че давал имена на всичките си трофеи). — Бях с Бил Скаутингс и онзи човек с голямата буца на едната буза. Спомням си как ти изскочи между дърветата и Бил пусна една стрела... после стреля и онзи човек, с буцата и тогава се прицелих аз...

При което баща му демонстрирал как изтегля тетивата и стреля, като повдигал крак и пръдвал. После се разсмивал със старческо, пискливо, неприятно кискане.

Не след дълго Томас плъзвал капачетата на мястото им и отново се шмугвал в коридора, с туптяща глава и неловка усмивка — главата и усмивката на момче, което е яло зелени ябълки и знае, че на сутринта може да се почувства много по-зле, отколкото е сега.

Това ли бил бащата, когото обичал и уважавал?

Той бил един старец, който пърдял вонящи облачета пара.

Това ли бил кралят, когото верните му поданици нарекли Роланд Добрия?

Той пикаел в огъня и изпращал във въздуха още облаци пара.

Това ли бил човекът, който разбил сърцето му като не харесал неговата лодка?

Той говорел на препарирани глави по стените и ги наричал с глупави имена като Бонзи, Рогатко и Набръчканата тетива; той си ровел в носа и понякога си ядял сополите.

Пет пари не давам вече за теб, решавал Томас, проверявал през шпионката дали коридора е празен и като престъпник се промъквал обратно до своята стая. Ти си един гаден, глупав старец и не означаваши нищо за мен! Съвсем нищо! Нищо!

Но той означавал нещо за Томас. Въпреки всичко някаква част от него продължавала да обича Роланд... и го карала да отиде при баща си, за да има той нещо по-добро, на което да говори, вместо на няколкото препарирани глави по стените.

И все пак съществувала и онази друга част от него, която харесвала шпионирането повече.

28.

Вечерта, в която Флаг отишъл в личните покои на крал Роланд с чашата отровно вино, бил първият случай от много дълго време, когато Томас посмял да шпионира. И за това си имало основателна причина.

Една вечер преди около три месеца Томас не могъл да заспи. Той се мятал и въртял, докато чул стражът-пазител да извиква единайсет. Тогава станал, облякъл се и напуснал покоите си. След по-малко от десет минути вече надзъртал в кабинета на баща си. Томас си мислел, че баща му сигурно е заспал, но не било така. Роланд бил буден и много, много пиан.

И преди Томас много пъти бил виждал баща си пиан, но никога в състояние, макар и отдалеч напомнящо сегашното. Момчето останало смаяно и здравата се изплашило.

Има хора, много по-възрастни, отколкото бил Томас тогава, които поддържат идеята, че старческата възраст винаги е време за благородство — възрастният човек показва благородна мъдрост, благородна раздразнителност или лукавство и може би дори благородно изкуфяване от старостта. Те допускат всичко това, но им е трудно да повярват в съществуването на някакъв истински огън. Живеят с илюзията, че след седемдесет години всеки истински огън затихва в жар. Това може и да е вярно, но в онази нощ Томас открил, че понякога и от жарта може да лумне яростен пламък.

Баща му бързо сновял напред-назад по дължината на помещението, а покритата му с кожи мантия се носела след него. Нощната му шапчица била паднала, остатъците му от коса висели на сплетени кичури най-вече около ушите Той не се олюлявал, както правел други вечери, когато се движел с нерешително протегната напред ръка, за да се пази от блъскане в мебелите. Клатушкал се като моряк, но не залитал. Когато по случайност се натъкнал на единия от столовете с високи облегалки, оставен до стената под зъбещата се глава на някакъв рис, Роланд го метнал настрани с рев, който накарал Томас да се свие. Косъмчетата по ръцете му настръхнали. Столът

прелетял през стаята и се блъснал в отсрещната стена. Облегалката му от желязно дърво се разцепила по средата — в това горчиво пиянство старият крал си бил възвърнал силите от зрелите си години.

Той вдигнал червените си, искрящи очи към главата на риса.

— *Ухапи ме!* — изревал му Роланд. Суровата дрезгавина на гласа му накарала Томас да се свие отново. — *Ухапи ме де, страх ли те е? Слез от тази стена, Кресльо. Скачай! Ето гърдите ми, виждаш ли ги?* — и със замах си разтворил робата, за да покаже мършавите си гърди. оголил малкото си зъби към многото на Кресльо и вдигнал глава. — *Ето го гърлото ми! Хайде, скачай. Ще се справя с теб с голи ръце. ЩЕ ИЗКОРМЯ ВОНЯЩИТЕ ТИ ЧЕРВА!*

Роланд останал така за момент, с изложени гърди и вдигната глава като самият той приличал на животно на престарял елен, може би, който е заграден от глутница и вече не може да се надява на нищо друго, освен да умре красиво. После се извъртял и застанал пред една мечка глава, като размахал юмрук и изревал няколко закани — толкова ужасни, че Томас, свит в тъмното, се уплашил да не би побеснелият дух на мечката да връхлети, да съживи препарираната глава и да разкъса баща му, още докато го гледал.

Но Роланд вече се бил отдалечил. Той сграбчил халбата си, пресушил я и се извъртял с капеща от устата му бира. Запратил сребърната халба през цялата стая и тя се ударила в каменния ръб на камината с такава сила, че в метала останала вдлъбнатина.

Сега баща му се запътил към него, като изхвърлил още един стол по пътя си и изритал настрани масата с босия си крак. Очите му се вдигнали нагоре... и срещнали тези на Томас. Да, те срещнали неговите собствени очи. Томас усетил как погледите им се сключват и го изпълнил сив, парализиращ ужас подобен на замръзнал дъх.

Баща му гордо пристъпил към него, с оголени пожълтели зъби, с увиснали над ушите остатъци от коса, с капеща от брадичката и от ъгълчетата на устата му бира.

— Ти — прошепнал Роланд с нисък, ужасен глас. — Защо си ме зяпнал? Какво се надяваш да видиш?

Томас не можел да помръдне. *Разкрит съм, пелтечел умът му, разкрит съм, всички богове, които някога са били или ще бъдат да са ми на помощ, аз съм разкрит и със сигурност ще бъда изпратен в изгнание!*

Баща му стоял там, с поглед фиксиран върху окачената драконова глава. В своята вина Томас бил сигурен, че баща му говори на него, но всъщност не било така — Роланд говорел единствено на Деветака, както бил говорил и на другите глави. И все пак, щом Томас можел да вижда през очите от тъмно стъкло, то значи и баща му виждал през тях, макар и в по-малка степен. Ако Томас не бил напълно парализиран от страх, той щял панически да избяга — а дори и да запазел достатъчно присъствие на духа, за да остане на мястото си, *очите* му щели да мръднат. И ако Роланд видел очите на дракона да се движат, какво щял да си помисли? Че драконът пак се съживява? Може би. Дори, в неговото състояние, смятам това за най-вероятно. Ако в този момент Томас само бил мигнал, по-късно Флаг нямало да се нуждае от никаква отрова. Кралят, стар и немощен, въпреки временната сила, дадена му от алкохола, почти със сигурност щял да умре от уплаха.

Роланд внезапно скочил напред.

— *КАКВО СИ МЕ ЗЯПНАЛ?* — изкрещял той в пиянството си на Деветака, последния делейнски дракон, но Томас разбира се не знаел това. — *ЗАЩО МЕ ЗЯПАШ ТАКА? НАПРАВИХ ВСИЧКО, КОЕТО МИ БЕШЕ ПО СИЛИТЕ, ВИНАГИ СЪМ ГО ПРАВИЛ! МОЛИЛ ЛИ СЪМ ЗА ТОВА? МОЛИЛ ЛИ СЪМ? ОТГОВОРИ МИ, ПО ДЯВОЛИТЕ! НАПРАВИХ ВСИЧКО, КОЕТО МИ БЕШЕ ПО СИЛИТЕ И ПОГЛЕДНИ МЕ СЕГА! ПОГЛЕДНИ МЕ СЕГА!*

Той си отворил робата широко, за да покаже голото си тяло със сива, покрита от пиенето с червени петна кожа.

— *ПОГЛЕДНИ МЕ СЕГА!* — извикал отново той и погледнал надолу към себе си, хлипайки.

Томас не можел да издържа повече. Той рязко затворил капачетата зад стъклените очи на дракона в същия миг, в който баща му отделил очите си от Деветака, за да погледне към собственото си похабено тяло. Томас слепешката се втурнал по тъмния коридор, блъснал се с всичка сила в затворената врата, ударил си главата и се строполил. След миг се изправил, несъзнаващ, че по лицето му тече кръв от порязаното чело и заблъскал с юмруци по тайната пружина, докато вратата се отворила. Той се хвърлил в коридора, без и през ум да му мине да провери, дали някой няма да го забележи. Единственото, което виждал, били втрънените, кръвясали очи на баща му, единственото, което чувал, били виковете му *Какво си ме зяпнал?*

Томас нямало откъде да знае, че баща му вече бил потънал в дълбок пиянски сън. Когато на другата сутрин се събудил, Роланд все още лежал на пода и първото, което направил — въпреки страхотните болки в главата и туптенето на насиненото му тяло (той бил наистина прекалено стар за такива изнурителни пиршества) — било да погледне към драконовата глава. Когато бил пиян, рядко сънувал — просто минавал през някакъв период, пропит с мрак. Но последната нощ му се присънил ужасен сън: стъклените очи на драконовата глава се раздвижили и Деветака се съживил. Драконът насочил смъртоносния си огнен дъх към него и, макар че не видял пламъка, Роланд го усетил дълбоко в себе си, горещ и ставащ все по-горещ.

След този сън, все още пресен в съзнанието му, той се боял от онова, което можел да види като погледнел нагоре. Но всичко си било същото, както от години. Деветака се зъбел със страховитата си гримаса, раздвоеният му език висял между зъби, големи почти колкото колове на ограда, зелено-златните му очи гледали с празен поглед стаята. Над този легендарен трофей церемониално били кръстосани огромния лък на Роланд и стрелата Врагобой, чийто връх и стъбло още чернеели от драконовата кръв. Веднъж той споменал този ужасен сън пред Флаг, който само кимнал и добил по-умислен от обикновено вид. После Роланд просто забравил за него.

На Томас не му било толкова лесно да забрави.

В продължение на седмици го преследвали кошмари. В тях баща му се втрещавал в него и крясвал: „Виждаш ли какво направи с мен?“, а после разгръщал робата, за да покаже голото си тяло — стари, сбръчкани белези, увиснал корем, отпуснати мускули — сякаш искал да каже, че и то е такова по вина на Томас, ако не го бил шпионирал...

— Защо избягваш татко напоследък? — попитал един ден Питър. — Той мисли, че му се сърдиш.

— Аз да се сърдя на него? — Томас бил смаян.

— Така каза днес на чая — пояснил Питър. Той се вгледал внимателно в брат си и забелязал тъмните кръгове около очите, бледността на бузите и челото му. — Какво има, Томи?

— Може би, нищо — отвърнал бавно Томас.

На следващия ден той се присъединил към брат си и баща си за чая. Необходима била цялата му смелост, за да отиде, но Томас *действително* бил смел и понякога го показвал — обикновено, когато

го притиснели до стената. Баща му го целунал и го попитал, дали се е случило нещо? Томас промърморил, че не се бил чувствал добре, но вече се е оправил. Баща му кимнал, прегърнал го грубовато и се върнал към обичайното си поведение... което се състояло главно в пренебрегване на Томас заради Питър. За първи път Томас се зарадвал на това — не искал баща му да се вглежда в него повече, отколкото било необходимо, поне за известно време. Тази нощ, след като дълго лежал буден в леглото и слушал воя на вятъра, той стигнал до извода, че е бил на косъм от опасността... и някак си е успял да се измъкне.

Но никога вече, помислил си той. В последвалите седмици кошмарите го навестявали все по-рядко и по-рядко, докато накрая го оставили на мира.

И все пак главният коняр на замъка Йозеф бил прав за едно: момчетата понякога са по-добри в даването на обещания, отколкото в изпълнението им и копнежът на Томас да шпионира баща си станал накрая по-силен и от страховете, и от добрите му намерения. Ето как се стигнало дотам, че през нощта, в която Флаг отишъл при Роланд с отровното вино, Томас гледал.

29.

Когато Томас пристигнал и плъзнал встрани двете капачета, баща му и брат му тъкмо привършвали *съвместната* си вечерна чаша вино. Питър бил вече почти на седемнайсет, висок и красив. Двамата седели край огъня, пиели и разговаряли като стари приятели и Томас почувствал как старата омраза изпълва сърцето му с отрова. След известно кратко време Питър се изправил и най-любезно поискал от баща им разрешение да си тръгне.

— Напоследък си тръгваш все по-рано — отбелязал Роланд.

Питър направил опит да възрази.

Роланд се усмихнал. Усмивката му била мила, тъжна и почти беззъба.

— Чувам — казал той, — че е красива.

Питър се смутил, което било необичайно за него. Той се запънал, а това било още по-необичайно.

— Върви — прекъснал го Роланд. — Върви. Бъди мил и нежен с нея... но бъди и пламенен, ако в теб гори огън. По-късните години са студени, Питър. Бъди пламенен, докато годините ти са зелени, топливото е в изобилие и огънят може да гори буйно.

Питър се усмихнал.

— Говориш, като че ли си много стар, татко, но в моите очи ти все още си силен и здрав.

Роланд прегърнал Питър.

— Обичам те — рекъл той.

Питър се усмихнал без никакво неудобство или притеснение.

— И аз те обичам, татко — откликнал той и в своята самотна тъма (шпионирането винаги е самотна работа и шпионинът почти винаги я върши на тъмно) Томас здравата се омърлушил.

Питър си тръгнал и час или повече нищо друго не се случило. Роланд мрачно седял край огъня и пиел чаша след чаша бира. Той не ревял, не ръмжал, нито говорел на главите по стените; не чупел и

никакви мебели. Томас почти бил решил да си тръгва, когато на вратата се почукало два пъти.

Роланд седял загледан в огъня, почти хипнотизиран от бляскавата игра на пламъците. Сега той се изправил и извикал:

— Кой е?

Томас не чул никакъв отговор, но баща му станал и отишъл до вратата, сякаш *той* е чул. Отворил и отначало Томас помислил, че навикът на баща му да говори на главите по стените е взел странен нов обрат — измислена невидима човешка компания за облекчаване на скуката.

— Странно е да видя *теб* тук по това време — казал Роланд, докато се връщал при огъня очевидно в съвсем ничия компания. — Мислех, че щом се стъмни, не се отделяш от заклинанията и магиите си.

Томас премигнал, потъркал очи и видял, че все пак там имало някой. За момент не успял правилно да определи кой... след което се почудил как изобщо е могъл да си помисли, че баща му е сам, когато точно до него стоял Флаг. Той носел върху сребърен поднос две чаши вино.

— Бабини деветини, господарю... магьосниците правят магиите си както късно вечер, така и рано сутрин. Но, *разбира се*, ние трябва да поддържаме мрачните представи за нас.

От бирата чувството за хумор на Роланд винаги се подобрявало... и то толкова много, че често се смеел на неща, които изобщо не били смешни. При тази забележка той отметнал назад глава и изревал, като че ли това било най-страхотната шега, която някога бил чувал. Флаг лекичко се усмихнал в отговор.

Когато желанието на Роланд да се смее преминало, той попитал:

— Какво е това? Вино ли?

— Синът ти е още почти момче, но неговото уважение към бащата и почитта му към краля, засрамирах мен, възрастния човек — отвърнал Флаг. — Донесох ти чаша вино, кралю мой, за да ти покажа, че аз също те обичам.

Той я подал на Роланд, който изглеждал нелепо трогнат.

Не пий, татко! изведнъж си помислил Томас. Изпълвала го някаква непонятна тревога. Роланд внезапно вдигнал и наклонил глава, почти сякаш бил чул.

— Той е добро момче, моят Питър — казал Роланд.

— Действително — съгласил се Флаг. — Всички в кралството го твърдят.

— Наистина ли? — попитал Роланд с доволен вид. — Така ли е наистина?

— Да... така е. Ще пием ли за негово здраве? — Флаг си вдигнал чашата.

Недей, татко! отново извикал наум Томас, но ако първия път баща му го бил чул, сега изобщо не трепнал. Лицето му било огряно от любов към по-големия брат на Томас.

— За Питър, тогава! — Роланд вдигнал високо чашата с отровното вино.

— За Питър! — съгласил се с усмивка Флаг. — За краля!

Томас се свил в тъмното. *Флаг вдига две различни наздравици! Не знам какво има предвид, но... татко!*

Този път Флаг извърнал за момент мрачния си, преценяващ поглед към драконовата глава, сякаш той бил чул мисълта. Томас замръзнал и след миг погледът на Флаг се върнал върху Роланд.

Те се чукнали и пили. Щом баща му изгълтал чашата си с вино, Томас усетил как към сърцето му си запробивало път парче лед.

Флаг се произвърнал в креслото и хвърлил чашата си в огъня.

— Питър!

— Питър! — повторил като ехо Роланд и също хвърлил своята. Тя се ударила в покритата със сажди тухлена зидария в дъното на камината и паднала сред пламъците, които за момент проблеснали в грозно зелено.

Роланд вдигнал за миг ръка към устата си, като че ли искал да задуши надигащо се оригване.

— Подправки ли беше сложил? — попитал той. — Имаше вкус... почти на греяно.

— Не, господарю мой — мрачно отвърнал Флаг, но на Томас му се сторило, че долавя усмивка зад сериозната маска на магьосника и онова остро парченце лед се забило още по-дълбоко в сърцето му. Изведнъж му се отпцяло всякакво шпиониране, завинаги. Той затворил капачетата и се промъкнал обратно до стаята си. Обливали го ту горещи, ту студени вълни. На сутринта имал треска и, преди да се оправи от нея, баща му бил мъртъв, брат му — затворен в стаите на

върха на Иглата, а той — обявен за крал едва на дванайсетгодишна възраст. Томас Носителя на светлина, както бил наречен на церемонията по коронясването. А кой бил най-близкият му съветник ли?

Отгатнете.

30.

След като оставил Роланд (старецът се чувствал по-жизнен от всякога, сигурен признак, че Драконовият пясък в него действал), Флаг се върнал в мрачните си подземни стаи. Той извадил щипците и пакетчето, което съдържало останалите няколко зрънца пясък, и ги сложил върху огромното старо бюро. После обърнал пясъчния си часовник и се върнал към четенето.

Отвън вятърът свирел и виел, а бабите се въртели безсънни в леглата и разправяли на съпрузите си, че Рианон, Черната вещица от Куу, язди тази нощ омразната си метла и помага за извършването на зли дела. Съпрузите изсумтявали, обръщали се на другата страна и казвали на жените си да заспват и да ги оставят на мира. В по-голямата си част те били безчувствени хора; когато се иска нюх, който да долови какво се носи във въздуха, винаги е по-добре да се разчита на старите баби.

По едно време някакъв паяк се изкатерил до средата на книгата, докоснал едно толкова ужасно заклинание, че дори магьосникът не смееел да го използва и мигновено се превърнал на камък.

Флаг се ухилил.

Когато пясъчният часовник се изпразнил, той пак го обърнал. И пак. И пак. Обръщал го общо осем пъти и, когато отбелязващото осмия час количество пясък почти изтекло, той се захванал да си довърши работата. В една тъмна стая на известно разстояние от неговия кабинет по коридора той държал голям брой животни и сега отишъл първо там. Малките същества се разтичали и изпокрили при доближаването на Флаг... за което не ги винял.

В най-отдалечения ъгъл имало плетена раkitена клетка с десетина кафяви мишки — замъкът бил пълен с такива мишки и това било важно. Тук долу имало и огромни плъхове, но тази вечер на Флаг не му трябвал плъх. Кралският плъх горе вече бил отровен; сега една проста мишка щяла да бъде достатъчна, за да осигури лепването на

престъплението върху кралското плъхче. Ако всичко вървяло добре, Питър скоро щял да бъде така здраво заключен, както и тези мишки.

Флаг бръкнал в клетката и измъкнал една. Тя ужасено треперела в свитата му длан. Можел да почувства бързото тупкане на сърчицето ѝ и знаел, че ако просто я подържи, тя не след дълго ще умре от страх.

Флаг насочил кутрето на лявата си ръка към мишката. Нокътят му проблеснал за миг в бледо синьо.

— Спи — наредил магьосникът и мишката паднала на едната си страна и заспала върху отворената му длан.

Флаг я отнесъл в кабинета си и я положил върху бюрото, където от по-рано бил оставил преспапието от обсидиан. Сега отишъл до своя килер и източил в една чинийка малко медовина от дървеното буре. Подсладил я с мед, поставил я върху бюрото, после излязъл в коридора и отново си поел дълбоко въздух на прозореца.

Като задържал дъха си, той се върнал вътре и с помощта на щипците изсипал всичко, с изключение на последните три-четири зрънца Драконов пясък, в подсладената медовина. После отворил друго чекмедже на бюрото си и извадил ново пакетче, което било празно. Тогава бръкнал до самото дъно на същото чекмедже и извадил една много специална кутия.

Новото пакетче било омагьосано, но магията му не била много силна. То щяло да задържи безопасно Драконовия пясък само за кратко. После той щял да започне да разяжда хартията. Нямало да я подпали, щом е в кутията — въздухът нямало да стигне. Но тя щяла да започне да пуши и да тлее, което било достатъчно. И било хубаво.

Гърдите на Флаг го болели за въздух, но той все пак отделил един миг, за да погледне към тази кутийка и да се поздрави. Бил я откраднал преди десет години. Ако на времето някой го бил попитал защо я взима, нямало да е по-наясно, отколкото защо е показал на Томас тайния проход, който завършвал зад драконовата глава — усетът за неприятности му бил казал да я вземе, че ще влезе в употреба, затова я прибрал. След всички тези години в бюрото му, това полезно време бе дошло.

Върху капака на кутийката било гравирано ПИТЪР.

Саша я подарила на своето момче; то я оставило за момент върху някаква маса в един коридор, когато трябвало да изтича до другия край на коридора за нещо; Флаг минал оттам, видял я и я мушнал в джоба

си. Питър бил съсипан от мъка, разбира се, а когато един принц е разстроен — дори принц, който е само на шест години — хората не остават безучастни. Било организирано търсене, но кутийката така и не била открита.

С помощта на щипците Флаг внимателно изсипал последните няколко зрънца Драконов пясък от оригиналното пакетче, което било напълно омагьосано, в пакетчето, което било омагьосано само донякъде. После се върнал при прозореца в коридора, за да поеме пресен въздух и отново не дишал, докато новото пакетче не било поставено в античната дървена кутийка, щипците положени вътре до него, капачето на кутийката бавно затворено и оригиналното пакетче изхвърлено в канала.

Флаг вече бързал, но се чувствал достатъчно сигурен.

Мишката спи; кутийката — затворена; изобличаващите доказателства — заключени на сигурно вътре. Всичко вървяло много добре.

Като насочил кутрето на лявата си ръка към мишката, легнала изпъната върху бюрото му, подобно на кожено килимче за феи, Флаг изкомандвал:

— Събуди се.

Краченцата на мишката потрепнали. Очичките ѝ се отворили. Главичката ѝ се надигнала.

Усмивайки се, Флаг завъртял кутрето си в кръг и казал:

— Тичай.

Мишката записвала кръгове.

Флаг разлюлял пръста си нагоре-надолу.

— Скачай.

Мишката започнала да подскача на задните си крачета, като куче в цирка, а очите ѝ ужасено се въртели.

— Сега пий — наредил Флаг и посочил с кутрето си чинийката, съдържаща подсладената медовина.

Отвън вятърът бурно зафучал. В другия край на града една кучка родила кучило от двуглави кученца. Мишката пила.

— Сега — рекъл Флаг, когато мишката изпила достатъчно от отровата, за да изпълни предназначението си — спи пак.

И мишката заспала.

Флаг забързал към покоите на Питър. Кутийката била в един от многото му джобове — магьосниците имат много, много джобове, — а спящата мишка в друг. Той минал покрай няколко слуги и една смееща се групичка пияни придворни, но никой не го видял. Все още бил *мъгъл*.

Покоите на Питър били заключени, но това не било никакъв проблем за човек с талантите на Флаг. Три махвания с ръце и вратите се отворили. Стаите на младия принц били празни, естествено — момчето все още било с приятелката си. Флаг не знаел толкова много за Питър, колкото за Томас, но и то било достатъчно — знаел, например, къде Питър държи малкото съкровища, които смятал, че си струва да бъдат крити.

Магьосникът отишъл право при библиотеката и измъкнал тричетири досадни учебника. Натиснал дървеното ръбче отзад и чул как изщраква пружинката. Тогава плъзнал встрани едно панелче и разкрил малка ниша в гърба на шкафа. Тя не била дори заключена. В нишата имало копринена панделка за коса, подарена на Питър от неговата дама, пакетче писма, които тя му била писала, няколко писма от него до нея, пропити с такава бурна страст, че не бил дръзнал да ѝ ги изпрати и малко медальонче с портрета на майка му в него.

Флаг отворил гравираната кутийка и много внимателно разкъсал едното ъгълче на пакетчето. Сега то изглеждало, като че ли го е гризала мишка. Флаг затворил отново капачето и поставил кутийката във вдлъбнатото пространство.

— Ти плака толкова много, когато загуби тази кутийка, скъпи ми Питър — промърморил той. — Но мисля, че може да плачеш дори повече, когато тя се намери — и се изкикотил.

Поставил спящата мишка до кутийката, затворил отделението и старателно поставил книгите обратно на мястото им.

После си тръгнал и спал добре. Задавали се големи неприятности и Флаг бил убеден, че е действал, както най-обичал — зад кулисите, невидян от никого.

31.

През следващите три дни крал Роланд изглеждал по-здрав, по-енергичен и по-решителен, отколкото някой го бил виждал от години — така се говорело из двора. При посещение на своя болен и трескав брат в жилищните му помещения, Питър с благоговение споменал пред Томас, че онова, което било останало от косата на баща им, действително изглежда си променяло цвета — от *бебешки* финото искрящо бяло на последните му горе-долу четири години към метално-сивото на зрялата му възраст.

Томас се усмихнал, но през него минала нова смразяваща тръпка. Той помолил Питър за още едно одеяло, но всъщност не от одеяло имал нужда — имал нужда да престане да вижда тази последна наздравица, което, разбира се, било невъзможно.

После, след вечерята на третия ден, кралят се оплакал от лошо храносмилане. Флаг предложил да извикат дворцовия лекар. Роланд отхвърлил предложението, като казал, че се чувства добре, всъщност по-добре, отколкото се бил чувствал от месеци, от години...

Той се оригинал. Това било дълъг, сух, гърмящ звук. Празничната тълпа в балната зала се умълчала изненадано и се изпълнила с лоши предчувствия, щом кралят повторил. Музикантите в ъгъла престанали да свирят. Когато Роланд се изправил, сред присъстващите преминало спонтанно ахване. Бузите на краля горели. От очите му се стичали димящи сълзи. От устата му излизал още пушек.

В огромната трапезария имало може би около седемдесет души — грубо облечени ездаци (които ние сигурно бихме нарекли рицари), натруфени придворни и техните дами, куртизанки, шутове, музиканти, малка група актьори в единия ъгъл, които щели да изнасят представление по-късно, огромен брой слуги. Но Питър бил този, който изтичал към баща си; Питър бил този, когото всички видели да отива при обречения и Флаг съвсем не останал недоволен от това.

Питър. Те щели да запомнят, че е бил Питър.

Роланд притиснал с една ръка стомаха си, а с другата — гърдите. Изведнъж от устата му бликнал сиво-бял облак пушек. Сякаш кралят се бил научил по някакъв удивителен нов начин да разказва историята за най-голямото си геройство.

Но това не било никакъв номер и се разнесли писъци, щом пушекът заизлизал не само от устата, но и от ноздрите, ушите и ъгълчетата на очите му. Гърлото му било толкова червено, че изглеждало почти пурпурно.

— *Дракон!* — изкрещял Роланд, докато се стоварвал в ръцете на сина си. — *Дракон!*

Тази дума се оказала последната в живота му.

32.

Старецът бил издръжлив — невероятно издръжлив. Преди смъртта си той излъчвал толкова много топлина, че никой, дори най-верните му слуги, не могли да се доближат на повече от четири стъпки до леглото му. Няколко пъти те хвърляли с кофи вода върху бедния умиращ крал, когато виждали, че завивките започват да пушат. Всеки път водата мигновено се превръщала в пара, която на облаци изпълвала спалнята и излизала навън във всекидневната, където придворните и ездачите били замръзнали във вцепенено мълчание, а дамите, на групички, хлипали и кършели ръце.

Точно преди полунощ от устата му изригнала струя зелен пламък и той умрял.

Флаг тържествено отишъл до вратата между спалнята и всекидневната и обявил новината. Последвала пълна тишина, която се проточила повече от минута. Тя била нарушена от една-единствена дума, която изникнала някъде сред насъбраната тълпа. Флаг не знаел кой е изрекъл тази единствена дума, а и не по интересувало. Стигало му, че тя била изречена. Всъщност, той дори би наел човек, който да я изрече, ако можел да го направи без опасност за себе си.

— Убийство! — казал този някой.

Последвали всеобщи възклицания.

Флаг предпазливо вдигнал ръка към устата си, за да прикрие една усмивка.

33.

Дворцовият лекар заменил думата с три: *Убийство чрез отрова*. Не казал *Убийство чрез Драконов пясък*, защото отровата била непозната в Делейн, ако изключим Флаг.

Кралят умрял малко преди полунощ, но до разсъмване новината се разпространила из града и се понесла към отдалечените краища на Източното, Западното, Южното и Северното баронство: *Убийство, кралевубийство, Роланд Добрия убит с отрова*.

Далеч преди това Флаг бил организиран търсене из замъка, от най-високата точка (Източната кула) до най-ниската (тъмниците на Инквизицията с техните изби, окови и извиващи обувки). Всяка улика, свързана с това ужасно убийство, казал той, трябва да бъде издирена и веднага докладвана.

Търсачите се разпръснали из целия замък. Той бил преобърнат от шестстотин мрачни и нетърпеливи мъже. Само два малки участъка от замъка били оставени на мира — покоите на двамата принца, Питър и Томас.

Томас почти не съзнавал какво става; треската му се била влошила до състояние, което дълбоко разтревожило дворецовия лекар. Когато първите лъчи на зората си проправили път през прозорците на Томас, той лежал в делириум. В просъницата си виждал двете вдигнати високо чаши вино и чувал баща си да повтаря до безкрайност: *Подправки ли беше сложил? Имаше вкус на греяно*.

Издирването било започнато от Флаг, но до два часа сутринта Питър възстановил достатъчна част от самообладанието си, за да поеме ръководството. Флаг му позволил. Тези няколко следващи часа щели да бъдат ужасно важни, в тях всичко можело да бъде спечелено или загубено и Флаг го знаел. Кралят бил мъртъв; в момента кралството било без глава. Но не за дълго; още същия ден Питър щял да бъде коронясан в основата на Иглата, освен ако престъплението му се припишело бързо и убедително. Флаг знаел, че при други обстоятелства Питър щял да бъде заподозрян веднага. Хората винаги

подозират онези, които придобиват нещо, а Питър печелел твърде много от смъртта на баща си. Отровата била ужасно нещо, но тя можела да му спечели цяло кралство.

А в този случай хората говорили повече за загубата на момчето, отколкото за печалбата му. Естествено, *Томас също* бил загубил баща си, можело да добавят след известна пауза — почти като засрамили от моментния пропуск. Но Томас бил намусено, мрачно, непохватно момче, което често се карало с баща си. От друга страна привързаността и уважението на Питър към Роланд били известни нашир и надлъж. И защо, биха попитали хората — ако чудовищната идея изобщо бъдела повдигната, което не ставало засега, — защо да убива Питър баща си заради короната, когато със сигурност щял да я наследи след година, три или пет?

Ако обаче се намерело доказателство за престъплението на някое тайно място, което знаел само Питър — място в самите лични покои на принца, — работите бързо щели да се обърнат. Под маската на привързаност и уважение хората ще започнат да виждат лице на убиец. Те ще изтъкват, че за младите една година може да изглежда като три, три като девет, пет като дваисет и пет. После ще си спомнят, че през последните няколко дни от живота си кралят изглеждал сякаш излиза от дълъг мрачен период... и като че ли отново ставал жизнен и енергичен. Може би, ще кажат те, Питър е повярвал, че баща му започва едно дълго и бликащо от здраве циганско лято, паникьосал се е и е извършил нещо колкото глупаво, толкова и чудовищно. Флаг знаел и друго; той знаел, че хората изпитват дълбоко и инстинктивно недоверие към всички крале и принцове, тъй като те са онези, които могат да разпоредят смъртта им с едно-единствено кимване и го за престъпление, незначително като изпускане на носна кърпа в тяхно присъствие. Великите крале ги обичат, по-дребните ги понасят; но бъдещите представляват плашеща неизвестна величина. Народът можел и да стигне дотам да обича Питър, ако му се давяла тази възможност, но Флаг знаел, че и бързо ще го осъди, ако му се покажат достатъчно доказателства за вина.

Флаг смятал, че такива доказателства скоро ще изскочат.

Нищо повече от една мишка. Малка... но достатъчно голяма, за да разклати по свой начин едно кралство до основи.

34.

В Делейн имало само три етапа на развитие: детство, полузрялост и зрялост. Тези „полугодини“ продължавали от четиринайсет до осемнайсет.

Когато Питър навлязъл в полузрялостта, гълчащите бавачки били сменени от Брандън, неговият иконом, и Денис, синът на Брандън. Брандън щял да бъде иконом на Питър още дълги години, но вероятно не завинаги. Питър бил много млад, а Брандън наближавал петдесетте. Когато Брандън нямало вече да е способен да си върши работата, мястото му щял да заеме Денис. Семейството на Брандън прислужвало на техни величества почти от осемстотин години и с основание се гордеело с този факт. Всяка сутрин Денис ставал в пет часа, обличал се, изваждал костюма на баща си и му лъскал обувките. После сънено се запътвал към кухнята и си изяждал закуската. В шест без петнайсет излизал от дома си в западния край на крепостната кула и влизал в замъка, както си му бил реда, през По-малката западна врата.

Точно в шест часа стигал до покоите на Питър, вмъквал се тихо вътре и се заемал с ранните си домакински задължения — да стъкне огъня, да приготви пет, шест кифлички за закуска, да стопли вода за чай. После бързо обхождал трите стаи и ги подреждал. Обикновено задачата му била лесна, защото Питър не бил разхвърляно момче. Накрая се връщал в кабинета и сервираше закуската, тъй като кабинетът бил мястото, където Питър обичал да изяде сервираните в неговите помещения яденета — обикновено на бюрото до източните прозорци, — с отворена пред себе си историческа книга.

Денис не обичал да става рано, но страшно много харесвал и работата си, и Питър, който винаги проявявал към него търпение, дори когато направел грешка. Единственият случай, в който повишил тон на Денис бил, когато Денис му сервираше лек обяд, а пропуснал да сложи на подноса салфетка.

— Ужасно съжалявам, ваше височество — извинил се при този случай Денис. — Просто не помислих...

— Е, следващият път *гледай* да помислиш! — натъртил Питър. Той не викнал, но малко останало да го направи. Денис никога повече не забравил да сложи салфетка върху подноса на Питър... а понякога, просто за по-сигурно, слагал по две.

Щом привършел с домакинските задължения, Денис се оттеглял на заден план и работата поемал баща му. Брандън бил съвършеният иконом, от главата до петите — със спретнато завързана широка вратовръзка, със стегнато опъната назад коса, завита на кокче в основата на врата му, самото и панталонът му винаги без петънце, обувките му лъснати до огледален блясък (огледален блясък, за който отговарял Денис). Но вечер, със свалени обувки, закачена в гардероба ливрея, разхлабена вратовръзка и чаша бъндъл джин в ръка, той изглеждал на Денис много по-естествен.

— Ще ти река нещо, дете винаги да го помниш, Дени — казвал той на сина си при много от случаите, когато седял в това удобно положение. — На тоя свят може и да има десетина работи, дете са трайни, но със сигурност не повече, а може да са и по-малко. Страстната любов към жена не е трайна и въздухът на бегача не е траен, както и на самохвалкото. Не са трайни нито времето за жътва през лятото, нито радостта от пролетното затопляне. Но има две неща, които са трайни — кралската власт и обслужването ѝ. Ако се лепнеш за твоя младеж, докато се превърне в старец и се грижиш за него както трябва, и той ще се грижи както трябва за теб. Ти му служи и той ще ти служи, ако схващаш накъде бия. Сега ми налей още една чаша и, ако искаш, си капни и на тебе, но не повече от капчица, че иначе майка ти живи ще ни одере и двамата.

Несъмнено на някои синове тази проповед скоро би досадила, но не и на Денис. Той бил един от онези най-редки синове, които макар и вече двайсетгодишни все още смятат бащите си за по-умни от тях.

На сутринта след като Роланд умрял, не се наложило Денис да се насилва да става сънен от леглото в пет часа; той бил събуден от баща си в три, с новината за смъртта на краля.

— Флаг е организиран група за претърсване — съобщил баща му с кръвясали от умора очи — и това е съвсем в реда на нещата. Но скоро моят господар ще поведе групата, гарантирам, и аз отивам да му помагам в залавянето на злодея, извършил престъплението, стига Питър да ме иска.

— И аз идвам! — извикал Денис и посегнал към панталона си.

— Напротив, не идваш — отсякъл баща му с твърда непреклонност, която накарала Денис веднага да се откаже. — Нещата тук ще си вървят точно както винаги, убийство или не — сега старите традиции трябва да се спазват повече от всякога. Моят и твой господар ще бъде коронясан на обяд, което е хубаво, макар че поема короната в лош момент. Но смъртта на крал чрез насилие винаги е лошо нещо, щом не е настъпила на бойното поле. Старите традиции ще устоят, без съмнение, но междувременно може да възникнат трудности. За теб е най-добре, Денис, да продължиш да си вършиш работата, съвсем както винаги.

И Брандън си тръгнал, преди Денис да е успял да възрази.

Когато станало пет часа, Денис предал на майка си какво поръчал баща му и казал, че ще изпълни сутрешните си задължения, макар да знаел, че Питър няма да е там. Майката на Денис с охота се съгласила. Тя умираше за новини. Рекла му да върви, разбира се... а после, не по-късно от осем часа, да се върне при нея и да ѝ разкаже всичко, което е чул.

Така Денис отишъл в покоите на Питър, които били съвсем пуси. Въпреки това той спазил всекидневния си ритуал и го завършил със сервиране на закуска в кабинета на принца. Денис унило огледал чиниите и чашите, конфитюрите и желетата, с мисълта, че никое от тези неща нямало да бъде използвано тази сутрин. И все пак свършването на обичайните му задължения го накарало да се почувства по-добре за първи път, откакто баща му го бил измъкнал от леглото, защото сега разбрал, че за добро или за зло, нещата никога вече няма да бъдат същите. Времената се били променили.

Денис се приготвял да си тръгне, когато чул шум. Звукът бил толкова приглушен, че не успял да прецени точно откъде идва — ясна му била само общата посока. Той поседнал към библиотеката на Питър и сърцето му скочило в гърлото.

Между рехаво подредените книги се процеждали струйки дим.

Денис прекосил със скок стаята и с две ръце започнал изхвърля книгите. Тогава видял, че пушекът се просмуква през някакви цепнатини в гърба на библиотеката. Като махнал книгите и звукът станал по-ясен. Издавало го някакво животинче, измъчвано от силна болка.

Денис задраскал с нокти по гърба на библиотеката, а страхът му прераснал в паника. Ако имало нещо, от което по онова време хората в Делейн да се страхували, то било огънят.

Съвсем скоро пръстите му попаднали на тайната пружина. Флаг бил предвидил и това — в края на краищата тайното панелче не било чак толкова тайно — достатъчно, за да задоволи едно момче, но нищо повече. Гърбът на библиотеката леко се плъзнал вдясно и сив облак пушек рязко блъвнал навън. Миризмата, която се разнесла заедно с пушека, била крайно неприятна — смесица от мирис на печено месо, пърлена козина и тлееща хартия.

Без да се замисля, Денис отворил панелчето докрай. Естествено, щом го направил, вътре нахлул свеж въздух. Нещата, които досега само тлеели, показали първите признаци на пламъци.

Това бил критичният момент — единственият пункт, където Флаг трябвало да се задоволи не с онова, което със сигурност щяло да се случи, а с най-добрите си предположения какво *вероятно* би се случило. Всичките му усилия от последните седемдесет и пет години сега висели на тънкия косъм какво ще направи или няма да направи през следващите пет секунди един син на иконом. Но Брандънови били икономи от незапомнени времена и Флаг решил, че ще му се наложи да зависи от тяхната дълга традиция на безукорно поведение.

Ако Денис бил замръзнал от ужас при вида на тези разцъфващи пламъци или, ако се бил обърнал да изтича за кана с вода, всичките внимателно нагласени доказателства на Флаг щели да изгорят в зеленикаво обагрени пламъци. Убийството на Роланд никога нямало да бъде приписано на Питър и той щял да бъде коронясан на обяд.

Но преценката на Флаг се оказала вярна. Вместо да замръзне или да се втурне за вода, Денис се пресегнал и угасил пламъците с голи ръце. Това му отнело по-малко от пет секунди и той почти не се опарил. Жалното цвърчене продължавало и първото, което видял, когато разпръснал пушека, било една легнала на страната си мишка. Тя била в смъртна агония. В процеса на работата си Денис бил убивал десетки подобни без ни най-малко чувство за жалост. А сега изпитал съжаление към тази бедна, малка нещастница. Било й се случило нещо ужасно, нещо, което не можел дори да започне да проумява и то продължавало да й се случва. От телцето й струяли фини ленти пушек. Когато го докоснал, си отдръпнал ръката с охване — сякаш се бил

допрял до повърхността на малка печица, като онази в кукленската къщичка на Саша.

От една гравирана дървена кутийка с леко открехнато капаче мързеливо се издигал още пушек. Денис лекичко повдигнал капачето. Видял вътре щипците и пакетчето. По пакетчето имало няколко кафеникави петна, които лениво тлеели, но не те били избухнали в пламъци... нито пък се разгорели сега. Пламъците били дошли от писмата на Питър, които естествено изобщо не били омагьосани. А те се били подпалили от ужасяващо горещото телце на мишката. Сега имало само едно бавно тлеещо пакетче и нещо предупредило Денис да не го докосва.

Той бил изплашен. Тук ставали неща, които не разбирал, неща, които не бил сигурен, че *иска* да разбере. Единственото, което знаел със сигурност било, че изпитва ужасна нужда да поговори с баща си. Баща му щял да знае какво да прави.

Денис взел поставените до печката кофа за сгурия и малък ръжен и се върнал при тайното панелче. С помощта на ръжена вдигнал пушещото телце на мишката и го пуснал в кофата. Той намокрил за по-сигурно овъглените останки на писмата, затворил панелчето, върнал книгите на местата им и напуснал покоите на Питър. Кофата за сгурия взел със себе си и сега не се чувствал като верен питъров слуга, а като крадец — и плячката му била една бедна мишка, която умряла, преди да е стигнал дори до Западната врата на замъка.

А преди да е стигнал дори до своя дом в другия край на крепостта, в съзнанието му се промъкнало едно ужасно съмнение — той бил първият човек в Делейн, който изпитал това съмнение, но нямало да бъде последният. Момчето се опитало да прогони от главата си тази мисъл, но тя продължавала да се връща. Какъв вид отрова чудел се Денис, все пак е убил крал Роланд? Какъв точно вид отрова?

По времето, когато се върнал в дома на Брандънови, вече бил в действително лошо състояние и изобщо не отговорил на въпросите на майка си. Нито пък се съгласил да ѝ покаже какво имало в кофата за сгурия. Казал ѝ само, че трябва да се види с баща си в мига, в който се прибере — ставало дума за нещо ужасно важно. После си отишъл в стаята и се зачудил какъв точно вид отрова била използвана. Той знаел за нея само едно, но то било достатъчно. Отровата била нещо горещо.

35.

Брандън пристигнал малко преди десет часа, с опънати нерви, изтощен и съвсем не в настроение за глупости. Той бил мръсен и потен, челото му било одраскано, а от косата му на дълги нишки висели паяжини. От убиеца нямало и следа. Единствената му новина била, че на Площада на Иглата приготовленията за коронацията на Питър вървели с пълна скорост под ръководството на Андерс Пейна, Върховният съдия на Делейн.

Госпожа Брандън казала на мъжа си за връщането на Денис. Брандън смръщил вежди. Той отишъл до стаята на сина си и почукал на вратата не с пръсти, а със свит юмрук.

— Я излез, момче, и ни кажи защо се прибираш с кофата за сгурия от кабинета на господаря си?

— Няма — отказал Денис. — Ти влез тук, татко... не искам мама да види какво съм донесъл и не искам да чуе какво ще си кажем един на друг.

Брандън влетял вътре. Майката на Денис угрижено зачакала край печката, убедена, че става дума за някаква полуистерична глупост, която момчето е съчинило, някаква недообмислена маймунщина и, че много скоро ще чуе плача на Денис, щом нейният уморен и объркан съпруг — който от днес трябвало да започне да служи на крал, а не на принц, — изкара страховете и яда си върху гърба на момчето. Тя почти не обвинявала Денис, тази сутрин всички в крепостта се държали истерично, търчали насам-натам като току-що пуснати от лудницата, повтаряли стотици различни фалшиви слухове, след което ги отричали и пускали стотици нови.

Но иззад вратата на Денис не прозвучали повишени гласове и повече от час не се показал никой. Когато най-после излезли, един-единствен поглед върху бялото лице на съпруга й накарало бедната жена да се почувства като пред припадък. Денис припкал по петите на баща си, подобен на изплашено пале.

Сега Брандън носел кофата за сгурия.

— Къде отивате? — боязливо попитала тя.

Брандън не отвърнал нищо. А Денис имал вид, като че ли *не можел* да каже нищо. Той само извъртял към нея очи и последвал баща си навън. Цели дваисет и четири часа тя не видяла никого от тях и решила, че и двамата са мъртви — или дори по-лошо, че ги изтезават в Тъмниците на Инквизицията под замъка.

Нейните черни мисли не били чак толкова необосновани, защото тези дваисет и четири часа в Делейн били наистина ужасни. Те може би нямало да изглеждат чак толкова ужасни в някоя страна, където въстанията, катаклизмите, тревогите и среднощните екзекуции са почти начин на живот... наистина има такива места, макар че ми се иска да не трябваше да го казвам. Но Делейн от години — и дори от векове — било подредено и порядъчно място, затова май хората се били разглезили. Този черен ден започнал с това, че Питър *не бил* коронясан на обяд и завършил със зашеметяващата новина, че ще бъде съден в Залата на Иглата за убийството на своя баща. Предполагам, че ако Делейн имал фондова борса, този ден щял да бъде катастрофален за нея.

Строежът на платформата, където щяла да се състои коронацията, започнал още с първите лъчи на слънцето. Андерс Пейна знаел, че платформата ще представлява само набързо стъкмена постройка от плоски дъски, но знаел и, че достатъчно количество цветя и драперии ще скрият грубите места. Не разполагали с никакво предизвестие за смъртта на краля, защото убийството не е нещо, което може да се предвиди. Ако можеше, нямаше да има убийства и светът почти със сигурност щеше да е по-щастливо място. Но пък пищността и церемониите не били най-важното — най-важното било да се накара народа да усети приемствеността на трона. Ако гражданите добиели чувството, че всичко продължава да е наред, въпреки ужасът, който се бил случил, Пейна не се интересувал на колко цветарки ще им се забие по някоя треска.

Но в единайсет часа строежът бил рязко прекъснат. Вътрешните бранители отпратили цветарките — много от тях потънали в сълзи.

В седем тази сутрин повечето Вътрешни бранители се били нагласили с великолепните си червени парадни униформи и високите си сиви шапки Вълча-челюст. Така докарани трябвало да формират церемониалната двойна линия — шпалир, през който да мине Питър

на път към коронацията. После, в единайсет, те получили нови заповеди; странни, обезпокоителни заповеди. Парадните униформи били свалени с шеметна скорост и на тяхно място били облечени мрачните, сивокафяви бойни униформи. Красивите, но тежки парадни саби били сменени със смъртоносните къси мечове, които представлявали всекидневното им въоръжение. Впечатляващите, но непрактични шапки Вълча-челюст били захвърлени и сменени с прибраните кожени шлемове, които влизали в нормалното им бойно облекло.

Бойно облекло — самият термин звучал опечаляващо. *Има ли такова нещо като нормално бойно облекло?* Аз мисля, че не. И все пак навсякъде сновели войници в бойно облекло, с неприветливи и страшни лица.

Принц Питър се е самоубил! Този слух прелетявал най-често над крепостта.

Принц Питър е убит! Този прелитал с втора по ред честота.

Роланд не е мъртъв: диагнозата е била погрешна, лекарят е обезглавен, но старият крал е луд и никой не знае какво да прави. Този бил третият.

Имало и много други, някои дори още по-глупави.

Когато над обърканата, изпълнена със скръб крепост паднал мрак, никой не спял. По Площада на Иглата били запалени всички факли, замъкът сияел от светлини, във всяка къща от крепостта и по хълмовете наоколо греели свещи и фенери, а изплашените хора се събирали да обсъждат събитията от деня. Всички били съгласни, че става нещо ужасно.

Нощта била още по-дълга дори от деня. В ужасна самота госпожа Брандън стояла на пост заради своите мъже. Тя стояла край прозореца, но за първи път през живота и въздухът бил изпълнен с повече слухове, отколкото ѝ се искало да чуе. И въпреки всичко можела ли да спре да слуша? Не можела.

Докато малките часове на сутринта безкрайно бавно се точели към зората, която тя имала чувството, че никога няма да дойде, се появил един нов слух, който започнал да надделява над старите — той бил невероятен, не бил за вярване и все пак отстоявал с все по-голяма увереност, докато дори стражите по постове започнали да си го предават един на друг с понижен тон. Този нов слух ужасил госпожа

Брандън най-много от всички, защото тя си спомняла — прекалено добре! — колко бяло било лицето на бедния Денис, когато си дошъл с кофата за сгурия на принца. Вътре имало нещо, нещо, което силно миришело на изгоряло, нещо, което той не искал да ѝ покаже.

Принц Питър е задържан за убийството на баща си, носел се ужасният слух. Той е задържан... Принц Питър е задържан... Принцът е убил собствения си баща!

Малко преди разсъмване обезумялата жена отпуснала глава в длани и заплакала. След известно време хлипанията заглъхнали и тя се унесла в неспокоен сън.

36.

— Сега казвай какво има в тази кофа и то по-бързо! Изобщо не ми е до глупости, Денис, надявам се, че разбираш — било първото нещо, което Брандън казал, когато влязъл в стаята на Денис и затворил вратата след себе си.

— Ще ти покажа, татко — съгласил се Денис, — но първо ми отговори на един въпрос: каква беше отровата, която уби краля?

— Никой не знае.

— Как действаше?

— Покажи ми какво има в кофата, момче. И то веднага. — Брандън свил огромния си, твърд юмрук. Не го размахал заплашително, само го вдигнал. Това било достатъчно. — Веднага ми покажи или ще си изпатиш.

Брандън дълго гледал мъртвата мишка без да каже нещо. Денис изплашено наблюдавал как лицето на баща му ставало все по-бледо, по-мрачно и по-сиво. Очите на мишката се били превърнали в твърди черни въгленчета. Кафявата ѝ козинка била станала къдрава и черна. От мъничките ѝ ушенца още излизал пушек, а зъбните ѝ — оголени в смъртна гримаса — били тъмно черни като решетка на печка.

Брандън посегнал да я докосне, но си дръпнал ръката. Той вдигнал лице към сина си и заговорил с дрезгав шепот.

— Къде я намери?

Денис започнал да мънка изречение след изречение, които не означавали нищо.

Брандън го послушал малко, после стиснал сина си за рамото.

— Глътни дълбоко въздух и тури мислите си в ред, Дени — рекъл той. — Аз съм на твоята страна в таз история, както и във всичко друго, знайш. Хубу си направил, дето си скрил туй бедно същество от твоята майка. Сега ми кажи как го откри и къде.

Успокоен и набрал увереност, Денис успял да разкаже на баща си историята. Неговият разказ бил малко по-кратичък от моя, но все пак отнел няколко минути. Баща му седял на един стол, с подпряна на

юмрук глава и премрежени очи. Не задавал никакви въпроси, дори не сумтял.

Когато Денис свършил, баща му приглушено измърморил три думи. Само три думи... но те превърнали сърцето на момчето в студено, синьо късче лед... или поне така му се сторило тогава.

— Също като краля.

Устните на Брандън потрепервали от страх, но той направил мъчителен опит да се усмихне.

— Смяташ ли, че твойто животинче е било крал на мишките, Дени?

— Татко... тате, аз... аз...

— Имало и кутия, викаш.

— Да.

— И пакетче.

— Да.

— И пакетчето било овъглено, но не изгоряло.

— Да.

— И щипци.

— Да, като онези, с които мама си скубе космите от носа...

— Шшт — казал Брандън и пак подпрял с юмрук чело. —
Остави ме да помисля.

Минали пет минути. Брандън седял неподвижен, почти като заспал, но Денис знаел, че не спи. На Брандън не му било известно, че гравираната кутийка била подарена на Питър от майка му, нито че Питър я бил загубил като малък; и двете неща се били случили много преди Питър да навлезе в полузрялостта и Брандън да постъпи на служба. Икономът обаче знаел за тайното панелче: той попаднал на него още през първата си година работа при Питър (и то в самото начало на тази първа година). Както може и да съм казал, в действителност отделението не било много тайно, каквито са понякога тези неща — то можело да удовлетвори само едно толкова отворено момче като Питър. Брандън знаел за него, но никога не бил надниквал вътре след първия път, когато то не съдържало нищо повече от превъзнасяните боклуци, които всяко момче нарича свои съкровища — колода Таро с няколко липсващи карти, торбичка топчета, паричка-късметче, сплетено снопче косми от гривата на Пеони. Ако един добър иконом разбира нещо, то това е качеството наречено дискретност,

което е уважение към границите на живота на другите хора. Той никога повече не погледнал в тайното отделение. Това щяло да бъде равносилно на кражба. Най-накрая Денис попитал:

— Ще се качим ли горе, татко, за да погледнеш в кутията?

— Не. Трябва да отидем с тази мишка при Върховния съдия и ти ще му разкажеш историята, точно както я разказа на мен.

Денис тежко седнал на леглото си. Той се чувствал, сякаш го били ударили в корема. Пейна, човекът, който издавал присъдите за затвор и обезглавяване! Пейна, с неговото бледо и страшно лице, с високото, восъчно чело! Пейна, който — след самия крал — имал най-голямата власт в кралството!

— Не — прошепнал накрая той. — Татко, не мога... аз... аз...

— Налага се — отсякъл неумолимо баща му. — Става въпрос за нещо ужасно... най-ужасното, за което някога съм чувал, но то трябва да бъде разнищено докрай, за да се приключи. Ти ще разкажеш историята на Пейна, точно както я разказа на мен, и тогава всичко ще бъде в неговите ръце.

Денис погледнал баща си в очите и видял, че Брандън няма да отстъпи. Ако откажел да отиде, баща му щял да го хване за врата и да го завлече при Пейна като котенце, нищо че бил на дваайсет години.

— Добре, татко — съгласил се нещастно той, убеден, че когато студеният, пресметлив поглед на Пейна падне върху му, просто ще се строполи мъртъв от сърдечен удар. Тогава (с надигаща се паника) си спомнил, че е откраднал кофата за сгурия от стаята на принца. Значи ако не умре от страх в момента, в който Пейна му нареди да говори, то вероятно ще изкара остатъка от живота си в най-дълбоката тъмница на замъка за кражба.

— Успокой се, Дени... поне доколкото е възможно. Пейна е суров човек, но е справедлив. Ти не си направил нищо, от което да се срамуваш. Само му разкажи онова, което разказа на мен.

— Добре — прошепнал Денис. — Веднага ли тръгваме?

Брандън станал от стола и коленичил.

— Първо ще се помолим. Застани тук до мен, синко.

Денис коленичил.

37.

Питър бил съден, признат за виновен в кралевбийство и осъден на доживотен затвор в двете студени стаи на върха на Иглата. Всичко това станало само за три дни. Няма да отнеме много време да ви разкажа, колко лесно се затворили около момчето жестоките челюсти на капана, заложен от Флаг.

Пейна не заповядал веднага да се спрат приготовленията за коронацията — всъщност, той решил, че Денис сигурно е сбъркал и за всичко има някакво разумно обяснение. Но все едно, състоянието на мишката, толкова подобно на състоянието на краля, не можело да се пренебрегне, а семейството на Брандън от дълги години било известно в кралството със своите честност и здравомислие. Това било важно, но нещо друго имало далеч по-голямо значение: когато коронясвали Питър, върху репутацията му не бивало да съществува и най-мъничко петънце.

Пейна изслушал Денис, след което извикал Питър. Денис действително можел да умре от страх при вида на своя господар, но най-милостиво му било разрешено да отиде с баща си в друга стая. Пейна мрачно обяснил на Питър, че срещу него е повдигнато обвинение... обвинение, че самият Питър може да е взел участие в убийството на Роланд. Андерс Пейна не бил човек, който смекчава думите, независимо колко може да боли от тях.

Питър бил поразен... смаян. Както сигурно си спомняте, той все още се опитвал да възприеме факта, че обичният му баща е мъртъв, убит от жестока отрова, изгорила го жив отвътре навън. Сигурно си спомняте и че цяла нощ ръководел търсенето, изобщо не бил спал и бил физически изтощен. А най-вече сигурно си спомняте, че макар да имал ръста и ширината на раменете на мъж, той бил само на шестнайсет. Тази зашеметяваща новина, добавена към всичко останало, го накарала да направи нещо, което било съвсем естествено, но на всяка цена трябвало да избегне под студения и преценяващ поглед на Пейна: той избухнал в сълзи.

Ако Питър разпалено бил отрекъл обвинението или, ако бил изразил шока, изтощението и мъката си с луд смях при тази абсурдна идея, цялата история можела да приключи още тогава. Аз съм сигурен, че *тази* възможност изобщо не била минала през ума на Флаг, но една от малкото му слабости била, че съдел другите според онова, което диктувало собственото му черно и мнително сърце. Флаг се отнасял към всички с подозрение и вярвал, че всички имат скрити подбуди за нещата, които вършат.

Съзнанието му било много сложно, като зала с огледала, където всичко се отразява безброй пъти в различни размери.

Пътят на разсъжденията при Пейна не бил криволичещ, а съвсем праволинеен. Той намирал за много трудно — почти за невъзможно — да повярва, че Питър може да е отровил баща си. Ако момчето се било разгневilo или изсмяло на глас, нещата вероятно щели да бъдат приключени без дори да отиде да проучи предполагаемата кутия, с гравираното отгоре име или пакетчето и щипците, които се разправяло, че съдържа. Сълзите, обаче, изглеждали много зле. Сълзите изглеждали като израз на вина, изпитвана от момче, което е достатъчно голямо, за да извърши убийство, но не чак дотам, че да прикрие постъпката си.

Пейна решил, че трябва да продължи разследването. Тази мисъл му била омразна, защото означавала да вземе стражи, което пък щяло да доведе до тръгването на някакви слухове и шушукане за тези моментни подозрения и първите седмици от царуването на Питър щели да бъдат опетнени.

После си помислил, че всичко това може да се избегне. Той ще вземе само шест души от Вътрешните бранители, не повече. Четирима ще остави на разположение пред вратата. След като тази нелепа история приключи, всички те могат да бъдат разпратени по най-отдалечените краища на кралството. Брандън и синът му също ще трябва да бъдат отстранени, помислил си Пейна, което е жалко, но езиците имат склонност да се развързват, особено под въздействието на алкохола, а любовта на стареца към бърндъл джина била добре известна.

Така че Пейна наредил работата по платформата за коронацията да бъде временно преустановена. Той бил уверен, че тя ще може да

закипи отново след по-малко от половин час и работниците ще има да се потят, да ругаят и да бързат, за да наваксат изгубеното време.

Уви...

38.

Кутията, пакетчето и щипците си били там, както знаете. Питър се бил заклел в името на майка си, че няма такава гравирана кутийка; неговият разгорещен отказ сега изглеждал много глупаво. Пейна внимателно вдигнал с щипците почернялото пакетче, надникнал вътре и видял три песъчинки зелен пясък. Те били толкова мънички, че едва се виждали, но Пейна, който помнел какво било сполетяло и великия крал, и простата мишка, върнал пакетчето обратно в кутийката и затворил капачето. Той заповядал на още двама от четиримата останали в предверието бранители да влязат вътре, като с неохота съзнавал, че работата определено става все по-сериозна.

Кутията предпазливо била преместена върху бюрото на Питър. От нея се издигали тънки струйки дим. Един бранител бил изпратен да намери човека, който знаел повече от всички други за отровите в кралството. Този човек, разбира се, бил Флаг.

39.

— Аз нямам нищо общо с това, Андерс — заявил Питър. Той се бил овладял, но лицето му още изглеждало бледо и съсипано, а очите му били по-дълбоко сини, отколкото ги бил виждал някога старият Върховен съдия.

— Кутията е твоя, значи?

— Да.

— Защо отрече, че имаш такава кутия?

— Бях забравил. Не съм я виждал от единайсет години или дори повече. Тя беше подарък от майка ми.

— Какво стана с нея?

Той вече не ме нарича „господарю“ или „ваше височество“, помислил си пронизан от ледена тръпка Питър. Изобщо не се обръща към мен с никакъв израз на уважение. Възможно ли е всичко това да се случва в действителност, чудя се? Татко отровен? Томас ужасно болен? Пейна изправен тук, зает не с какво да е, а с моето обвинение в убийство? И кутията ми — откъде се взе в името на боговете и кой я е сложил в тайното отделение зад книгите?

— Бях я загубил — бавно изрекъл Питър. — Андерс, ти не може наистина да вярваш, че съм убил баща си, нали?

Не вярвах... но сега се чудя, помислил си Андерс Пейна.

— Аз много го обичах — казал Питър.

Винаги съм мислил така... но сега и в това не съм сигурен, отвърнал мислено Андерс Пейна.

40.

Флаг се втурнал вътре и, без дори да погледне към Пейна, веднага започнал да бомбардира онемелия, изплашен и оскърбен принц с въпроси за претърсването на замъка. Открили ли са следи от отровата или отровителя? Някакъв признак, че е заговор? Той самият е на мнение, че е бил един-единствен човек, по всяка вероятност — луд. Прекарал цялата сутрин пред кристала си, казал Флаг, но кристалът останал упорито тъмен. Той пет пари не давал, обаче, можел да прави и нещо повече от това да дрънка кости и да се взира в кристали. Жадувал за действия, а не за заклинания. Бил готов да направи всичко, което принцът щял да поиска от него, да изследва всяко тъмно ъгълче...

— Не сме те извикали тук, за да слушаме как дърдориш като собствения ти папагал, когато и двете му глави говорят едновременно — прекъснал го студено Пейна. Той не обичал Флаг. Поне по отношение на Пейна, магьосникът бил понижен до позицията на Дворцов никой в мига на роландовата смърт. Той може и да успеел да им каже какви са онези зли зелени песъчинки зад панелчето там, но това щяло да бъде максималната възможна полза от него.

Питър няма да си има работа с тази невестулка след коронацията, помислил си Пейна. И стигнал точно дотам, когато мислите му замръзнали в ужас, защото шансовете на Питър да бъде коронясан изглеждали все по-малки.

— Да — казал Флаг. — Сигурно е така. — Той погледнал към Питър: — Защо съм повикан, кралю?

— *Не го наричай така!* — избухнал дълбоко разтърсения пряко волята си Пейна. Флаг видял по лицето му колко е потресен и, макар че се престорил на изненадан, идеално разбрал какво означава това и останал доволен.

Червеят на съмнението си пробивал път през леденото сърце на Върховния съдия. Хубаво.

Питър извърнал от тях бледото си лице и се загледал навън към града, докато правел отново опит да овладее чувствата си. Пръстите му били здраво сплетени. Кокалчетата им били бели. В този момент той изглеждал на много повече от шестнайсет.

— Виждаш ли кутията върху бюрото? — попитал Пейна.

— Да, милорд Върховен съдия — отговорил Флаг с най-сухия си и формален глас.

— Вътре има едно пакетче, което изглежда бавно тлее. В него има нещо като песъчинки. Бих искал да ги разгледаш и да видиш, дали можеш да ми кажеш какво представляват. Категорично настоявам да не ги докосваш. Смятам, че е възможно веществото в пакетчето да е предизвикало смъртта на крал Роланд.

Флаг си придал разтревожен вид. Да си кажем правичката, той се чувствал много добре. Когато играел някаква роля, винаги се чувствал така. Флаг обичал да играе.

Той вдигнал пакетчето с щипците. Надникнал в него. Погледът му станал по-напрегнат.

— Трябва ми парче обсидиан — рекъл Флаг. — Веднага.

— Имам едно в бюрото си — глухо се обадил Питър и го извадил. То не било така голямо, като онова, което Флаг първо използвал, а после изхвърлил, но било дебело. Той го подал на единия от Вътрешните бранители, който го връчил на Флаг. Магьосникът го поднесъл към светлината и леко се намръщил... но вътре в сърцето му едно човече развълнувано подскачало нагоре-надолу и правело цигански колела и салтоморталета. Обсидианът бил много подобен на неговия, но едната му страна била счупена и назъбена. О, боговете му се усмихвали! Наистина, наистина, така си било!

— Изпуснах го преди една, две години — пояснил Питър, като забелязал интереса на Флаг. Той не съзнавал — както и Пейна, поне за момента, — че добавя нов ред тухли към стената, която се издигала около него. — Половината, която държиш, падна върху килима ми и той омекоти удара. Другата част попадна върху камъните и се разби на десетки парченца. Обсидианът е твърд, но много чуплив.

— Така ли, господарю? — попитал мрачно Флаг. — Никога не съм виждал такъв камък, макар — разбира се — да съм чувал за него.

Той поставил обсидиана върху бюрото на Питър, обърнал над него пакетчето и изсипал трите песъчинки. След миг от обсидиана се

заиздигали мънички струйки дим. Всички присъстващи можели да видят как всяка песъчинка бавно потъвала в дупчицата, която сама си пробивала в най-твърдия известен на света камък. Бранителите неспокойно замърморили при тази гледка.

— *Тихо!* — изревал Пейна, като се извърнал към тях. Бранителите се дръпнали, с удължени и побелели от ужас лица. Това все повече и повече им заприличвало на магьосничество.

— Мисля, че знам какво представляват тези песъчинки и как да проверя предположението си — казал Флаг, изговаряйки рязко думите. — Но ако съм прав, проверката трябва да се направи, колкото е възможно по-бързо.

— Защо? — настоял Пейна.

— Смятам, че зрънцата са от Драконов пясък — обяснил Флаг. — Някога имах съвсем малко количество, но — уви! — то изчезна преди да съм успял да го изуча задълбочено. Може да е било и откраднато.

На Флаг не му убягнал начинът, по който проблеснали очите на Пейна при хвърления към Питър поглед.

— Оттогава често изпитвах безпокойство по този повод — продължил той, — защото се смята, че това е едно от най-смъртоносните вещества на земята. Аз нямах възможност да проверя свойствата му и затова се съмнявах, но сега виждам много от нещата, за които бях чувал, вече доказани тук.

Флаг посочил към обсидиана. Дупчиците, в които се намирали трите зрънца зелен пясък били станали почти два-три сантиметра дълбоки и от всяка се издигал пушек като от малка кладичка. Флаг преценил, че всяка песъчинка трябва да е прояла около половината дебелина на камъка.

— Тези три зрънца пясък бързо си проправят път през парче от най-твърдата скала, която познаваме — рекъл той. — Драконовият пясък е известен като толкова разяждащ, че може да проникне във всяко твърдо вещество... абсолютно всяко. И произвежда страхотна топлина. Ти! Бранител!

Флаг посочил към един от Вътрешните бранители. Той пристъпил напред без да гори от щастие, задето е бил избран.

— Докосни камъка отстрани — наредил Флаг и, щом човекът нерешително протегнал напред ръка, за да пипне преспапието, остро

добавил: — Само отстрани! Не си доближавай пръстите до тези дупки!

Бранителят докоснал преспапието и с изохкване си дръпнал ръката. Той пхнал пръсти в устата си, но не преди Пейна да види надигащите се там мехури.

— Чувал съм, че обсидианът провежда много бавно топлината — казал Флаг, — но това парче е горещо като плочата на печка... само от три зрънца пясък, които биха се събрали върху нокътя на кутре и пак отвсякъде ще остане място! Докоснете бюрото на принца, милорд Върховен съдия!

Пейна го направил. Той останал стреснат и удивен от топлината под ръката му. Скоро тежкото дърво щяло да започне да набъбва и да тлее.

— Затова трябва да действаме бързо — продължил Флаг. — Скоро самото бюро ще се подпали. Ако вдишаме парите — винаги приемам, че онова, което са ми разказвали, е вярно — до няколко дни всички ще умрем. Но, за да бъдем сигурни, още една проверка...

При тези думи Вътрешните бранители добили съвсем неспокоен вид.

— Добре — рекъл Пейна. — Каква е тази проверка? Побързай, човече!

Сега ненавиждал Флаг повече от всякога и, ако някога бил чувствал, че той не бива да бъде подценяван, в този момент усещал това два пъти по-силно. Преди пет минути Пейна бил готов да го зачеркне като Дворцов никой. Сега изглежда и техният живот, и делото на Пейна срещу Питър, зависели от него.

— Предлагам да напълним една кофа с вода — заговорил много припряно Флаг. Тъмните му очи горели.

Вътрешните бранители и Пейна се били втренчили в онези малки, черни дупчици в обсидиана и в мъничките струйки дим със зловещата прехласнатост на птици, хипнотизирани от гнездо виещи се питони. Колко ли дълбоко вече били потънали в обсидиана? Колко близо били до дървото? Невъзможно било да се каже. Дори Питър гледал натам, макар че уморената смесица от мъка и смущение не напускала лицето му.

— Вода от помпата на принца! — извикал Флаг на единия от бранителите. — Искаме я в кофа, дълбоко гърне или купа. Веднага! Веднага!

Бранителят погледнал към Пейна.

— Отивай — наредил Пейна, като се опитал да прикрие страха си... но той *бил* уплашен и Флаг го знаел.

Бранителят отишъл. След мигове го чули как изпомпва вода в кофа, която бил намерил в шкафа на иконома. Флаг заговорил отново.

— Предлагам да си топна пръста в тази кофа и да пусна в една от дупчиците капка вода — обяснил той. — След което внимателно ще наблюдаваме, милорд Върховен съдия. Трябва да видим дали попадналата в дупката вода за миг ще стане зелена. Това е сигурен признак.

— А после? — попитал напрегнато Пейна. Вътрешният бранител се върнал. Флаг взел кофата и я поставил върху бюрото.

— После много внимателно ще пусна капчици и в другите две дупки — отвърнал Флаг. Той говорел спокойно, но бледите му обикновено страни били зачервени. — Казват, че водата не спира Драконовия пясък, но го задържа.

Флаг представял нещата доста по-зловещи, отколкото били всъщност, но искал да им вдъхне страх.

— Защо просто не го полеем? — изтърсил единият от бранителите.

Пейна наградил тази проява с ужасно гневен поглед, но Флаг отговорил на въпроса спокойно, докато топял дългия си пръст в кофата.

— Нали не искаш да отмия тези три зрънца пясък от дупчиците, които са направили в скалата и те да попаднат някъде по бюрото на момчето? — попитал той, почти приветливо. — После можем да те оставим тук да гасиш огъня, когато водата се изпари, многознайко.

Бранителят не се обадил повече. Флаг извадил от кофата капещия си пръст.

— Водата вече е топла — обърнал се той към Пейна. — Само от стоенето върху бюрото.

Магьосникът внимателно си придвижил пръста, от който висяла една-единствена капка вода, над едната от дупките.

— Наблюдавайте внимателно! — извикал остро Флаг и на Питър в този момент му прозвучал като някакъв евтин амбулантен търговец, който се кани да представи чудовищно измамнически номер. Но Пейна се надвесил по-близо. Вътрешните бранители проточили вратове. Тази

единствена капка вода, увиснала от пръста на Флаг, обхванала в себе си за миг цялата стая на Питър в съвършено изрязана миниатюра. Тя провиснала... удължила се... и паднала в дупката.

Чуло се едно усилващо се ссс като звук от мазнина, капната върху нагорещен тиган. От дупката се вдигнало мъничко гейзерче пара... но преди това Пейна ясно видял подобно на котешко око зелено проблясване. В този миг съдбата на Питър била решена.

— Драконов пясък, за бога! — прошепнал дрезгаво Флаг. — *Недейте, ако ви е мил живота, да вдишвате тези изпарения!*

Смелостта на Андерс Пейна била твърда като репутацията му, но сега той бил изплашен. На него това единствено бляскаво зелено примигване му се видяло неизразимо зловещо.

— Изгаси и другите две — наредил дрезгаво той. — Веднага!

— Както ви казах — започнал Флаг, докато хладнокръвно топял отново показалеца си без да откъсва поглед от обсидиана, — те не могат да бъдат изгасени... е, има един начин, според легендите, но само един. Вие не бихте го харесали. Все пак можем да задържим действието им, а после да се отървем от тях. Смятам.

Той внимателно капнал във всяка от другите две дупки по капчица. Всеки път проблясвала зелена светлинка и се вдигала струйка пара.

— Мисля, че за малко сме в безопасност — заявил Флаг. Единият от Вътрешните бранители въздъхнал с видимо облекчение. — Донесете ми ръкавици... или сгънат плат... нещо, което мога да използвам, за да вдигна този камък. Той е горещ като ярост и капчиците вода ще изврат за нула време.

Бързо били донесени от килера на иконома две подплатени възглавнички. Флаг обхванал с тях обсидиана, вдигнал го, като внимавал да го държи хоризонтален и го пуснал в кофата. Щом камъкът заплувал към дъното, всички ясно видели как за миг водата станала ярко зелена.

— Така-а — казал проточено Флаг, — това е добре. Един от тези бранители трябва да отнесе кофата извън замъка до голямата помпа край Великото древно дърво в средата на крепостта. Там трябва да напълните голям съд с вода и да сложите кофата в него. После отнесете съда до езерото Джохана и го потопете в средата му. За сто хиляди години Драконовият пясък може и да изпари езерото, но аз

мисля да оставим за това да се тревожат онези, които ще дойдат тогава... ако има такива.

Пейна се поколебал само за миг, прехапал устна в нехарактерна за него нерешителност, после рекъл:

— Ти, ти и ти. Направете, каквото каза.

Кофата била изнесена. Вътрешните бранители я държали като хора с жива бомба в ръце. Флаг чудесно се забавлявал, защото всичко това било, или поне в голямата си част, просто негови измишльотини, както например Питър моментално бил заподозрял. Единичните капки вода, които магьосникът пуснал в дупките, не били достатъчни, за да спрат разяждащото действие на пясъка — поне не за дълго, — но Флаг знаел, че водата в кофата ще ги овлажни добре. Дори по-малко течност би послужила и за повече пясък... бокал вино, да речем. Но нека да вярват, каквото си искат; с толкова повече ярост ще се нахвърлят след време върху Питър.

Когато бранителите излезли, Пейна се обърнал към Флаг.

— Ти каза, че имало един начин да се неутрализира действието на Драконовия пясък.

— Да... легендите твърдят, че ако бъде приет от живо същество, то ще изгори до смърт... а когато всичко свърши и умре, силата на Драконовия пясък също умира. Имах намерение да проверя тези твърдения, но точно преди да го направя, образецът ми изчезна.

Пейна го гледал втренчено, с бяла ивица около устните.

— И върху какъв вид живо същество възнамеряваше да провериш действието на това дяволско вещество, магьоснико?

Флаг погледнал към Пейна с любезна невинност.

— Ами, върху мишка, разбира се, милорд Върховен съдия.

41.

Странно заседание се състояло в три часа този следобед в Кралския съд на Делейн в основата на Иглата — огромна зала, станала известна с течение на годините просто като „Съдът на Пейна“.

Заседание — тази дума не ми харесва. Тя е прекалено слаба и дребна, за да опише огромното по значение решение, което било взето този следобед. Не мога да кажа и изслушване или дело, защото това заседание нямало никаква законова основа, но то било много важно, както мисля, че и вие ще се съгласите.

Залата била достатъчно голяма, за да побере петстотин души, но този следобед там имало само седем. Шестима от тях се били скупчили плътно един до друг, сякаш ги изнервяло да са толкова малко на място, предназначено за толкова много. Кралският герб на Делейн — еднорог, пробождащ дракон — висял на една от заоблените каменни стени и Питър открил, че от време на време погледът му се връща върху него. Освен Питър, в залата се намирали Пейна, Флаг (разбира се, Флаг бил този, който стоял малко по-встрани от останалите) и четирима от Кралските велики адвокати. Великите адвокати били общо десет, но другите шестима изслушвали дела в различни, отдалечени краища на Делейн. Пейна решил, че не може да ги чака. Той знаел, че трябва да действа бързо и решително, иначе в кралството можело да се пролее кръв. Знаел го, но се дразнел от мисълта, че ще има нужда от помощта на този хладнокръвен млад убиец, за да избегне такива кръвопролития.

Че Питър е убиец било нещо, което Андерс Пейна вече бил решил в собственото си сърце. Не му били повлияли кутията, зеленият пясък, нито дори изгорялата мишка, а единствено питъровите сълзи. Питър, трябва да му го признаем, не изглеждал вече нито виновен, нито слаб. Той бил блед, но спокоен и отново в пълно владение на себе си.

Пейна си прочистил гърлото. Звукът проечал глухо сред мрачните каменни стени на съдебната зала. Той притиснал ръка към

челото си и не останал съвсем изненадан от открития там слой студена пот. Пейна бил изслушал през живота си показанията по стотици големи и сериозни дела; бил изпратил под секирата на палача повече хора, отколкото можел да си спомни. Но никога не бил мислил, че ще трябва да присъства на *заседание* като днешното и ще съди принц за убийството на неговия височайш баща... а такъв съд със сигурност щял да последва, ако този следобед всичко вървяло, както се надявал. *Редно си е да се потя*, помислил си той, *а си е редно и потта да е студена*.

Просто едно заседание. Нищо свързано със закона, нищо официално, нищо свързано с кралството. Но никой от тях — нито Пейна, нито Флаг, нито Великите адвокати, нито самият Питър — се лъжели. Истинското дело било сега. Това заседание. Властта била тук. Тази изгоряла мишка била задвижила огромен поток от събития. Той или щял да бъде спрян тук, както голямата река може да се спре близо до извора, когато е все още ручейче, или щял да прелее навън, събирайки мощ по пътя си, докато никоя сила на земята не е в състояние да го спре или да застане пред него.

Просто едно заседание, помислил си Андерс Пейна и изтрил още пот от челото си.

42.

Флаг наблюдавал процедурата с буден поглед. И той като Пейна знаел, че всичко ще се реши тук и бил изпълнен с увереност.

Питър държал главата си изправена, погледът му бил твърд. Той срещнал поред очите на всички участници в този неофициален съд.

Каменните стени мрачно се мръщели и на седмината присъстващи. Скамейките за зрителите били празни, но Пейна сякаш чувствал тежестта на фантомните очи, очи, които *настоявали* да бъде въздадена справедливост в тази ужасна история.

— Господарю мой — казал накрая Пейна, — преди три часа слънцето те направи крал.

Питър изненадано погледнал Пейна, но си замълчал.

— Да — продължил Пейна, сякаш Питър *бил* заговорил. Великите адвокати кимали и изглеждали ужасно сериозни. — Нямаше коронация, но тя е само публично зрелище. Въпреки цялата си сериозност, тя е представление, а не същност. Бог, законът и слънцето превръщат човека в крал, а не коронацията. Сега, точно в тази минута, ти съвсем законно си крал, който има пълно право да заповядва на мен, на всички нас тук и на цялото кралство. Това ни поставя пред ужасна дилема. Разбираш ли каква е тя?

— Да — отвърнал мрачно Питър. — Вие смятате, че вашият крал е убиец.

Пейна бил малко изненадан от тази прямота, но останал доволен. Питър от край време си бил просто момче; жалко, че неговата повърхностна прямота прикривала такава дълбока пресметливост, но важното било, че тази прямота, вероятно произтичаща от глупавото перчене на момчето, щяла да ускори нещата.

— Какво смятаме ние, господарю, няма значение. Съдът решава дали хората са виновни или невинни — така съм бил учен винаги и затова го вярвам с цялото си сърце. Има само едно изключение. Кралете са над закона. Разбираш ли?

— Да.

— Но... — вдигнал пръст Пейна. — Но това престъпление е било извършено преди да станеш крал. Досега, доколкото ми е известно, никой съд на Делейн не е бил изправян пред такава ужасна ситуация. Възможностите са страшни. Анархия, хаос, гражданска война. За да предотвратим всички тези неща, господарю, ние се нуждаем от твоята помощ.

Питър го изгледал мрачно.

— Ще помогна, ако мога — рекъл той.

А аз мисля... моля се... да се съгласиш на това, което възнамерявам да предложа — помислил си Пейна. Той съзнавал, че по челото му е избила прясна пот, но този път не я изтрил. Питър бил само момче, но умно момче... и можел да приеме това за признак на слабост. *Ти ще кажеш, че си съгласен за доброто на кралството, но едно момче, което може да притежава чудовищната извратена смелост да убие собствения си баща, е също — надявам се — и момче, което несъмнено си мисли, че ще успее да се измъкне безнаказано. Ти си въобразяваш, че ще ти помогнем да покриеш цялата история, но, о, господарю мой, този път ужасно грешиш.*

Флаг, който почти можел да прочете тези мисли, вдигнал ръка към устата си да прикрие една усмивка. Пейна го мразел, но без изобщо да съзнава, станал негов първи помощник.

— Аз искам от теб да свалиш короната — заявил Пейна.

Питър го погледнал искрено изненадан.

— Да се откажа от трона? — попитал той. — Аз... не знам, милорд Върховен съдия. Би трябвало да помисля, преди да кажа да или не. Това може да навреди на кралството, вместо да му помогне... както лекарят може да убие болния, ако му даде прекалено много лекарства.

Момъкът е умен, помислили си едновременно Флаг и Пейна.

— Не ме разбра правилно. Не искам да се отказваш от трона, а само да оставиш короната настрана, докато се реши този въпрос. Ако се установи, че не си виновен в убийството на баща ти...

— Както ще стане — намесил се Питър. — Ако баща ми бе властвал, докато се превърнех в беззъб и грохнал старец, щях само да се радвам. Единственото, което исках, бе да му служа, да го подкрепям във всичко и да го обичам.

— И все пак баща ти е мъртъв и ти си обвинен в убийството му.

Питър кимнал.

— Ако съдът реши, че си невинен, ще си възвърнеш короната. Ако бъдеш признат за виновен...

Великите адвокати добили неспокоен вид, но Пейна не трепнал.

— Ако бъдеш признат за виновен, ще прекараш остатъка от живота си на върха на Иглата. Никой от кралското семейство не може да бъде екзекутиран: този закон съществува от хиляда години.

— И крал ще стане Томас? — попитал замислено Питър.

Флаг леко настръхнал.

— Да.

Питър се намръщил, дълбоко замислен. Той изглеждал ужасно уморен, но не смутен или изплашен и Флаг усетил как започва да го обзема страх.

— Да предположим, че откажа?

— Тогава ще станеш крал, въпреки ужасните обвинения, на които не си отговорил. Много от твоите поданици — повечето, предвид на доказателствата — ще вярват, че им се налага да бъдат управлявани от млад човек, който е убил собствения си баща, за да се сдобие с трона. Смятам, че ще избухнат вълнения и гражданска война и всички тези неща ще се случат преди да е минало много време. Колкото до мен, аз ще се откажа от поста си и ще потегля на запад. Стар съм, за да започвам отначало, но все едно, ще трябва да го направя. Моят живот винаги е бил законът и аз не мога да служа на крал, който не се е преклонил пред него по въпрос като този.

В залата настъпила тишина — тишина, която им се видяла много дълга. Питър седял с наведена глава, притиснал очите си с длани. Всички го наблюдавали и чакали. Сега дори Флаг усещал върху челото си тънък слой пот.

Накрая Питър вдигнал глава и отдръпнал ръце от очите си.

— Много добре — казал той. — Ето моята заповед като крал. Аз ще оставя короната, докато от мен бъде свалено обвинението в убийството на баща ми. Ти, Пейна, ще служиш за канцлер на Делейн, докато няма кралска власт. Настоявам делото да започне колкото се може по-скоро — утре дори, ако е възможно. Аз ще се подчиня на решението на съда. Но няма да ме съдиш ти.

Всички примигнали и седнали по-изправени по местата си при тази категорична проява на авторитет, но Йозеф от конюшните нямало

да остане изненадан — той бил чувал тези нотки в гласа на момчето и преди, когато Питър бил само юноша.

— Това ще направи един от тези другите четирима — продължил Питър. — Няма да бъда съден от човекът, който ще държи властта вместо мен... човек, който според вида и действията му, вече е убеден в сърцето си, че аз съм извършил това ужасно престъпление.

Пейна усетил как се изчервява.

— Един от тези четиримата — повторил Питър и се обърнал към Великите адвокати. — Пуснете в една купа четири камъчета — три черни и едно бяло. Онзи, който изтегли бялото камъче, ще бъде съдия в моето дело. Съгласни ли сте?

— Да, господарю мой — бавно откликнал Пейна, като мразел червенината, която дори сега не искала да напусне страните му.

Флаг отново трябвало да вдигне ръка до устата си, за да прикрие една усмивчица. *И това, мой малък обречен господарю, е единствената заповед, която някога ще дадеш като крал на Делейн, помислил си той.*

43.

Заседанието, което започнало в три часа, свършило в три и четвърт. Сенати и парламенти могат да безделничат с дни и месеци, докато решат един-единствен проблем — и често изобщо не го решават, въпреки всички приказки, — но когато се случват големи неща, те обикновено стават бързо. И три часа по-късно, със спускането на мрака, станало нещо, което накарало Питър да осъзнае, че колкото и да изглежда налудничаво, той ще бъде признат за виновен в това ужасно престъпление.

Принцът бил ескортиран обратно до апартамента си (от неусмихващи се, мълчаливи стражи. Отсега нататък, казал Пейна, щял да получава храната си там.

Вечерята му била внесена от широкоплещест Вътрешен бранител с твърда, набола по лицето брада. Той държал поднос, върху който имало чаша мляко и голяма, дигаща пара купа яхния. Питър станал при влизането на войника и посегнал към подноса.

— Не още, господарю — спрял го бранителят с очевидна насмешка в гласа. — Мисля, че се нуждае от подправки — и при тези думи се изплюл в яхнията. После, ухилен, изложил на показ уста, пълна със зъби и дупки като лошо поддържана ограда от колове, той протегнал подноса. — На!

Питър не направил и движение да го поеме. Той бил напълно смаян.

— Защо направи това? Защо се изплю в яхнията ми?

— Нима дете, което убива баща си, заслужава нещо по-добро, *господарю?*

— Не. Но човек, който още дори не е съден за това престъпление, заслужава — рекъл Питър. — Отнеси този и ми донеси нов поднос. Донеси го до петнайсет минути, иначе тази вечер ще спиш под Флаг, в тъмницата.

Грозната подигравателна усмивка на войника се поколебала за миг, но веднага се върнала на лицето му.

— Мисля, че няма — нагло отвърнал той и наклонил подноса, първо само малко, после все повече и повече. Чашата и купата се пръснали върху плочите. Гъстата яхния потекла на струи.

— Оближи си я — казал бранителят. — Оближи я като куче, каквото си.

И се обърнал да си върви. Питър, пламнал изведнъж, скочил и зашлевил мъжа. Звукът от удара проехтял в стаята като пистолетен изстрел.

Дебеловратият войник изревал и измъкнал късия си меч.

С мрачна усмивка Питър вдигнал брадичка и си оголил врата.

— Давай — подканил го той. — Човек, който може да се изплюе в яхнията на друг, вероятно е способен и да пререже гърлото на невъоръжен противник. Давай. И свинете изпълняват някаква божия воля, предполагам, а моите срам и мъка са прекалено големи. Ако бог иска да живея, значи се налага, но ако желае да умра и е изпратил свиня като теб да изпълни волята му, толкова по-добре.

Гневът на Вътрешния бранител се стопил от смущение. След миг той прибрал мечата си.

— Няма да си цапам острието — придал си важност войникът, но смутолевил думите и не вдигнал поглед към принца.

— Донеси ми ново ядене — наредил тихо Питър. — Не знам с кого си говорил, бранителю, и не ме интересува. Не знам защо с такова нетърпение бързаш да ме осъдиш за убийството на баща ми, когато все още не са изслушани никакви показания и това също не ме интересува. Но ти ще ми донесеш ново ядене, придружено със салфетка, и ще го направиш преди часовникът да е ударил шест и половина или ще позвъня за Пейна и тази вечер ще спиш под Флаг. Вината ми не е доказана, Пейна все още е под моя заповед и се кълна, че всичко, което казах е истина.

По време на тази тирада Вътрешният бранител ставал все по-блед и по-блед, защото виждал, че Питър действително говори истината. Но това не била единствената причина за неговата бледност. Когато другарите му разправяли, че са хванали принца на местопрестъплението, той им повярвал — и *искал* да им повярва, — но сега се усъмнил. Питър нито говорел, нито имал вид на виновен човек.

— Да, господарю — едвам изрекъл войникът и излязъл.

Няколко мига по-късно капитанът на бранителите отворил вратата и надникнал вътре.

— Стори ми се, че чух някакъв шум — казал той. Погледът му попаднал върху счупените чаша и купа. — Проблеми ли има?

— Не — спокойно отвърнал Питър. — Просто изпуснах подноса. Войникът отиде да ми донесе ново ядене.

Капитанът кимнал и излязъл.

Питър седнал на леглото и през следващите десет минути дълбоко мислил.

На вратата кратко се почукало.

— Влез — обадил се Питър.

Брадясалият бранител, с дупките между зъбите, влязъл с нов поднос.

— Господарю, искам да се извиня — започнал той с непохватна скованост. — Никога, през целия си живот, не съм се държал така. Не знам какво ми стана. Кълна се в живота си, не съм такъв. Аз...

Питър махнал с ръка. Той се чувствал ужасно уморен.

— И другите ли мислят като теб? Другите бранители?

— Господарю — войникът внимателно поставил подноса върху бюрото на Питър. — Не съм сигурен, че аз *самият* все още мисля така.

— Но другите смятат ли, че съм виновен?

Настъпила дълга пауза и накрая бранителят кимнал.

— А има ли някакъв конкретен довод, който да изтъкват срещу мен повече от всеки друг?

— Говорят за някаква изгоряла мишка... казват, че сте плакал, когато Пейна се изправил срещу вас...

Питър мрачно кимнал. Да. Плачът бил голяма грешка, но тогава не успял да се възпре... Стореното било сторено...

— Но най-вече говорят, че сте искал да бъдете крал и това трябва да е било така.

— Че съм искал да бъда крал и затова трябва да е било така — повторил като ехо Питър.

— Да, господарю — погледнал нещастно към Питър бранителят.

— Благодаря. Върви си сега, моля те.

— Господарю, аз се извинявам...

— Извинението ти е прието. Моля те, върви. Необходимо ми е да помисля.

С вид, сякаш искал никога да не се е раждал, Вътрешният бранител прекрачил прага и затворил вратата зад себе си.

Питър постлал върху коленете си салфетката, но не ял. Целият глад, който изпитвал преди, се бил стопил. Той попипвал салфетката и мислел за майка си. Радвал се... всъщност направо се чувствал щастлив, че ти не била жива да го види сега, да види докъде е стигнал. Цял живот той бил щастливо, благословено момче, което — както изглеждало понякога — никога не го сполявявал лош късмет. А сега сякаш всичкият лош късмет, който е трябвало да бъде разпределен през годините, се бил струпал, за да си плати наведнъж и то с шестнайсетгодишна лихва.

Но най-вече говорят, че сте искал да бъдете крал и затова трябва да е било така.

Някъде дълбоко в себе си той ги разбирал. Те искали добър крал, когото да могат да обичат. Но искали и да знаят, че само на косъм са се спасили от лошия. Искали мрак и тайни; искали си плашещата приказка за прогнилата кралска власт. Бог само знаел защо.

Говорят, че сте искал да бъдете крал и кажат, че трябва да е било така.

Пейна вярва в това, помислил си Питър, и този войник също; всички вярват. Не сънувам кошмар. Аз бях обвинен в убийството на баща си и нито цялото ми добро държание, нито очевидната ми любов към него, ще отхвърлят обвинението. А част от тях **искат** да повярват, че съм го направил.

Питър внимателно сгънал пак салфетката и я положил върху новата купа с яхния. Не можел да се храни.

44.

Имало дело, то било голяма сензация и за събитието били написани много истории, ако решите да си дадете труд да ги прочетете. Но ето същността на цялата работа: Питър, син на Роланд, бил призован пред Върховния съдия на Делейн от една изгоряла мишка; осъден на заседание от седем души, които не представлявали съд; признат за виновен от един войник, който произнесъл присъдата му като се изплюл в купа с яхния. Това е историята и понякога историите казват повече от историята и то по-бързо.

45.

Когато Улрих Уикс, който изтеглил бялото камъче и заел мястото на Пейна зад съдийската маса, обявил решението на съда, зрителите — много от които се кълнели с години, че Питър ще стане най-добрия крал на Делейн в цялата му дълга история — бурно аплодирали. Те станали на крака и се втурнали напред... и ако не ги била задържала редица от Вътрешни бранители с извадени мечове, като нищо могли да превърнат присъдата от доживотен затвор и заточение на върха на Иглата в смърт, линчувайки младия принц. Докато го отвеждали, върху него като валели плюнки и Питър цял бил покрит с тях. И все пак той вървял с вдигната глава.

Вляво от голямата съдебна зала имало врата, която водела към тясно коридорче. То било дълго около четирийсет крачки и след него започвали стълбите. Те се извивали нагоре и нагоре, в безкрайна спирала, чак до върха на Иглата, където Питър го очаквали двете стаи, в които щял да живее отсега нататък, до деня на своята смърт. Стъпалата били всичко триста. Ние ще отидем при Питър на върха, в неговите стаи, когато му дойде времето; историята му, както ще видите, още не е завършена. Но няма да се изкачваме с него, защото това било срамно изкачване, той оставял полагащото му се по право място на крал на дъното и с горда стъпка, изпънати рамене и вдигната глава отивал да заеме мястото на кралски затворник на върха — няма да е възпитано да го следваме, нито ние, нито който и да е друг при такъв маршрут.

Нека по-скоро да поговорим малко за Томас и да видим какво се случило с него, когато се възстановил и открил, че е станал крал на Делейн.

46.

— Не — прошепнал Томас с глас, изразяващ най-искрен ужас.

Очите му изглеждали невероятно големи върху бледото лице. Устните му треперели. Флаг току-що му бил казал, че е крал на Делейн, но Томас не приличал на момче, на което са му съобщили, че става крал; той приличал на момче, на което са му съобщили, че на сутринта ще бъде разстреляно.

— Не — повторил той. — Не искам да бъда крал.

Това било истина. През целия си живот горчиво бил ревнувал от Питър, но за едно нещо никога не му бил завиждал и то било възкачването на Питър на трона. Тази отговорност Томас никога, и в най-лудите си мечти, не бил желал. А сега един кошмар се струпвал върху друг. Изглежда не било достатъчно да го събудят с новината, че брат му е затворен в Иглата за убийството на баща им, краля. Сега тук бил и Флаг, с ужасната вест, че *той* става крал на мястото на Питър.

— Не, не искам да бъда крал, *няма* да стана крал. Аз... отказвам! КАТЕГОРИЧНО ОТКАЗВАМ!

— Не можеш да откажеш, Томас — казал настойчиво Флаг. Той бил решил, че това е най-добрия подход с Томас: приятелски, но с настойчивост. Сега Томас имал нужда от Флаг повече, отколкото някога бил имал от който и да било друг през целия си живот. Флаг знаел това, но знаел и, че съдбата му изключително много зависела от благоволението на Томас. Известно време той щял да бъде див и плашлив, способен да направи какво ли не и магьосникът трябвало да се погрижи да го улови в твърда хватка още от самото начало.

„Ти *имаш* нужда от мен, Томи, но аз ще направя *твърде* голяма грешка, ако ти го кажа. Не, *ти* трябва да ми кажеш това. Трябва да няма *никакъв* спор по въпроса *кой* дърпа конците. Нито *сега*, нито *когато* и да било...“

— *Не мога* да откажа? — прошепнал Томас, Той се бил надигнал на лакти при ужасната новина на Флаг. Сега безсилно се стоварил обратно върху възглавниците си. — *Не мога?* Пак се чувствам слаб.

Мисля, че треската ми се връща. Изпрати да повикат доктора. Може да имам нужда от пускане на кръв. Аз...

— Ти си добре — отсякъл Флаг и се изправил. — Натъпкал съм те с хубави лекарства, треската ти е минала и всичко, което ти трябва, за да се дооправиш, е малко свеж въздух. Но ако имаш нужда от лекар, за да ти каже същите неща, Томи — (Флаг допуснал в гласа му да се промъкне една съвсем лека нотка укор), — то можеш просто да дръпнеш звънеца.

Флаг посочил към шнура и леко се усмихнал. Усмивката му не била чак ужасно мила.

— Разбирам стремежа ти да се скриеш в леглото, но аз нямаше да съм ти приятел, ако не ти кажех, че всяко спасение, което ще намериш в леглото си или в опитите си да останеш болен, ще бъде фалшиво спасение.

— Фалшиво ли?

— Съветвам те да станеш и да започнеш усилено да си възвръщаш силите. До три дни ти предстои да бъдеш коронясан с всички кралски почести и церемонии. Да бъдеш отнесен с леглото между хората до платформата, където ще стои Пейна с короната и скиптъра, ще бъде унизителен начин за започване на кралската ти власт, но ако се стигне дотам, уверявам те, че те ще го направят. Кралствата без крал са неспокойни и Пейна има сериозното намерение, колкото е възможно по-скоро да те види коронясан.

Томас лежал на възглавниците и се опитвал да възприеме тази информация. Очите му били станали големи като на уплашен заек.

Флаг грабнал своя поръбен с червено плащ от леглото, праметнал го върху раменете си и закопчал златната му верижка около врата си. След това взел от ъгъла бастуна си със сребърна глава. Той го завъртял, прибрал го зад гърба си и направил голям поклон пред момчето. Плащът... шапката... бастунът... тези неща изплашили Томас. Тъкмо настъпил ужасния момент, когато се нуждаел от Флаг повече от всякога, а той изглеждал облечен като за... за...

Той изглежда облечен като за пътуване.

Паниката му от преди малко била само лека уплаха в сравнение със страшните ледени пръсти, които сграбчили в този миг сърцето на Томас.

— А сега, скъпи Томи, ти пожелавам добро здраве през целия ти живот, толкова радост, колкото сърцето ти може да издържи, дълго и успешно царуване... и сбогом!

Запътил се към вратата и действително вече започвал да мисли, че момчето е така изцяло парализирано в паниката си че той, Флаг, ще трябва да измисли някакъв стратегически ход сам да се върне край леглото на малкия глупак, когато Томас успял да каже една-единствена напрегната дума:

— Почакай!

Флаг се обърнал назад, с изражение на учтива загриженост върху лицето.

— Господарю мой?

— Къде... къде отиваш?

— Ами... — Флаг изглеждал изненадан, сякаш досега не му било хрумвало, че Томас изобщо може да се поинтересува. — Като начало — в Андуа. Те са големи моряци, както знаеш, а и отвъд Морето на утрешния ден има много земи, които никога не съм виждал. Понякога капитаните вземат по някой магьосник на борда за добър късмет — да призове вятър, ако корабът попадне в безветрие или да предсказва времето. Ако пък никой няма нужда от магьосник — е, не съм чак толкова млад, колкото бях, когато дойдох тук за първи път, но все още мога да поддържам права линия и да спускам платно, — Усмехнато Флаг изиграл тези действия, без да изпуска бастуна си.

Томас пак се бил изправил на лакти.

— Не! — почти изпищял той. — Не!

— Господарю мой...

— *Не ме наричай така!*

Флаг прекосил обратно стаята, като сега си позволил да изрази по-дълбока загриженост върху лицето си.

— *Томи*, тогава. Моят скъп Томи. Какво има?

— Какво има ли? *Какво има?* Как можеш да бъдеш толкова *глупав*? Баща ми е отровен, Питър е хвърлен в Иглата като престъпник, аз трябва да стана крал, ти се каниш да заминаваш и искаш да знаеш *каква има?* — Томас се изсмял налудничаво и пискливо.

— Но всички тези неща са необратими, Томи — казал нежно Флаг.

— Аз не мога да бъда крал — извикал Томас. Той сграбчил ръката на Флаг и ноктите му потънали дълбоко в странната плът на магьосника. — Питър трябваше да стане крал. Питър винаги е бил по-умния, аз бях глупака, аз съм глупак, не мога да бъда крал!

— Бог прави кралете — рекъл Флаг. *Бог... и понякога магьосниците*, помислил той и се изхилил наум. — Той прави крал *теб* и вярвай ми, Томи, *ти ще бъдеш* крал. Или ще бъдеш крал, или върху теб ще се сипе пръст.

— Нека бъде пръст, тогава! Ще се самоубия.

— Нищо подобно няма да направиш.

— По-добре да се самоубия, отколкото хиляда години да ме осмиват като принца, умрял от страх.

— От теб ще стане крал, Томи. Не се страхувай. Но аз трябва да тръгвам. Денем е студено, но нощите са още по-студени. А искам да бъда извън града, преди да се е здрачило.

— Не, стой! — Томас отчаяно се вкопчил в плаща на Флаг. — Щом трябва да ставам крал, тогава остани и ме съветвай, както си съветвал моя баща! Не си отивай! И без това не разбирам защо искаш да си отидеш! Ти винаги си бил тук!

А, *най-после*, помислил си Флаг. *Хубаво... Всъщност, направо ИДЕАЛНО.*

— *Действително* ми е трудно да си отида — казал мрачно Флаг. — Много трудно. Аз обичам Делейн. А обичам и *теб*, Томи.

— Тогава остани!

— Ти не разбираш положението ми. Андерс Пейна е могъщ човек — *изключително* могъщ. А той не ме обича. Мисля дори ще е по-честно да кажа... че вероятно ме мрази.

— Защо?

Отчасти, защото знае от колко дълго — колко ужасно дълго — съм тук. Но най-вече мисля, защото долавя какво точно възнамерявам да направя с Делейн.

— Трудно е да се каже, Томи. Предполагам има нещо общо с факта, че той е много властен човек, а властните хора обикновено не обичат онези, които са така могъщи като тях. Например най-близките съветници на кралете.

— Както ти беше най-близкия съветник на баща ми ли?

— Да. — Той вдигнал ръката на Томас и я стиснал за миг. После я пуснал и печално въздъхнал. — Кралските съветници често приличат на елените в личния парк на краля. Такъв елен го галят, потупват го по гърба и го хранят от ръка. И съветникът, и питомният елен прекарват живота си приятно, но аз твърде често съм виждал как питомните елени от парка свършват на кралската трапеза, когато кралските пазачи на резервата не съумеят да осигурят диво животно за вечерната еленска пържола или еленска яхния. Когато някой властващ крал умре, старите съветници имат обичая да изчезват.

Томас изглеждал и ядосан, и разтревожен.

— Да не би Пейна да те е заплашвал?

— Не... той се държа много любезно — казал Флаг. — С много търпение. Но аз надникнах в очите му и знам, че неговото търпение няма да трае вечно. Очите му ми казаха, че може да намеря климата на Андуга за по-здравословен. — Той станал с още едно врътване на плаща. — Затова... колкото и да не ми се иска...

— Почакай! — извикал отново Томас и върху измъченото му, бледо лице Флаг видял, че всичките му амбиции са на път да се осъществят. — Ако си имал защита, когато баща ми беше крал, защото си бил негов съветник, няма ли да си защитен сега, когато аз съм крал, ако си *мой* съветник?

Флаг си придал дълбоко замислен вид.

— Да... предполагам... ако много ясно изтъкнеш пред Пейна... наистина *много* ясно... че на всеки ход срещу мен ще се гледа с кралско неодобрение... с много *голямо* кралско неодобрение.

— О, ще го направя! — съгласил се нетърпеливо Томас. — Ще го направя! Тогава ще останеш ли? Моля те! Ако си тръгнеш, наистина ще се самоубия! Изобщо не знам как да бъда крал и действително ще го сторя!

Флаг все още стоял с наведена глава и дълбоко потънало в сянка лице, привидно сериозно замислен. А той, всъщност, се усмихвал.

Но когато вдигнал глава, лицето му било мрачно.

— Служил съм на кралство Делейн почти през целия си живот — рекъл той — и предполагам, че ако ми заповядаш да остана... да остана и да ти служа с най-доброто, на което съм способен...

— Заповядвам ти го! — извикал Томас с треперещ, трескав глас.

Флаг паднал на едно коляно.

— Господарю!

Томас, хлипащ от облекчение, се хвърлил в ръцете му Флаг го хванал и го притиснал.

— Не плачи, мой малки господарю — прошепнал той. — Всичко ще се оправи. Да, всичко ще стане много хубаво за теб, мен и кралството.

Усмивката му се разширила, като разкрила много бели и много силни зъби.

47.

Томас не можал да мигне в нощта преди коронацията.

Площада на Иглата и в ранните сутрешни часове на този страшен ден го хванала ужасна комбинация от повръщане и разстройство, получена от нервност. Бил обзет от сценична треска. Сценична треска звучи глупаво и комично, но всъщност нямало нищо нито глупаво, нито комично. Томас бил все още само малко момче и чувствата, които го завладели през нощта, когато всички сме най-самотни, представлявали истинска крайност на страха и то на един толкова голям страх, че няма да сбъркаме, ако го наречем смъртен ужас. Той позвънил за прислугата и наредил да му доведат Флаг. Лакеят, стреснат от бледността на Томас и миризмата на повръщане в стаята, тичал по целия път и — едва изчакал позволение да влезе — се втурнал в покоите на Флаг и му казал, че младият принц действително е много зле и може дори да умира.

Флаг, който имал представа какъв е проблемът, наредил на лакея да се върне и да предаде на господаря си, че скоро ще бъде при него, да не се страхува от нищо. Той бил там след дваайсет минути.

— Не мога да мина през това — простенал Томас. Току-що бил повърнал в леглото си и чаршафите вонели. — Не мога да стана крал, не мога, моля те, трябва да ги спреш, как да отида на церемонията като не е изключено да повърна пред Пейна и пред останалите, да повърна или да... да...

— Всичко ще мине добре — спокойно го уверил Флаг. Той носел отвара, която щяла да успокои стомаха на Томас и временно да циментира червата му. — Изпий това.

Томас го изпил.

— Сигурно ще умра — въздъхнал той, докато оставял настрана чашата. — Няма да има нужда да се самоубивам. Сърцето ми просто ще се пръсне от страх. Баща ми казваше, че понякога хванатите в капан зайци умират по този начин, дори да не са зле ранени. А аз съм точно това — заек в капан, умиращ от страх.

Отчасти си прав, скъпи Томи, помислил си Флаг. Ти няма да умреш от страх, както си мислиш, но действително си заек в капан.

— Сигурно скоро ще си промениш мнението — казал Флаг.

Той разбърквал в същото време втора доза. Тя била мътно розова — отпускащ цвят.

— Какво е това?

— Нещо, което ще ти успокои нервите и ще ти даде възможност да поспиш.

Томас го изпил. Флаг седнал край леглото му. Скоро момчето спяло дълбоко — толкова дълбоко, че ако лакеят го видел в този момент, щял да повярва, че предсказанието му се е сбъднало и Томас наистина е умрял. Флаг хванал ръката на спящото момче в своята и я потупал с нещо, наподобяващо обич. По свой собствен начин той действително обичал Томас, но Саша би разпознала съвсем точно вида на чувствата му: любов на господар към любимо куче.

Той толкова много прилича на баща си, помислил Флаг, а старецът така и не проумя това. О, Томи, ние с теб славно ще си поживеем, ти и аз, и още преди да сме свършили, в Делейн ще се пролее кралска кръв. Аз ще съм си тръгнал, но няма да отида далече, поне в началото. Ще се върна предрешен само за малко, колкото да видя поплютата ти от мухите глава, набучена на копие... и да разпоря с камата си гърдите на брат ти, да му изтръгна сърцето и да го изям сурово, както баща ви изяде сърцето на своя прословут дракон.

И Флаг напуснал стаята доволно усмихнат.

48.

Коронацията протекла без абсолютно никакви проблеми или усложнения. Прислужниците на Томас (той нямал иконом, тъй като бил още малък, но скоро щял да му бъде осигурен) го облекли за случая с фини дрехи от черно кадифе, които били общити със скъпоценни камъни (*Всички те са мои*, мислел си Томас с почуда... и със зараждаща се алчност. *Всички те са мои сега*) и му обули високи черни ботуши от най-хубава ярешка кожа. Когато точно в единайсет и половина се появил Флаг и казал:

— Време е, господарю мой — Томас бил много по-малко нервен, отколкото очаквал.

Успокоителното, което му дал предишната нощ магьосникът, все още действало.

— Хвани ме за ръка тогава... в случай, че се спъна.

Флаг поел ръката на Томас. В предстоящите години обитателите на двора щели да свикнат с тази гледка — Флаг да подкрепя момчето-крал, сякаш то е някакъв старец, а не здрав младеж.

Те заедно излезли навън, сред ярката, зимна слънчева светлина.

Появата им била посрещната с едно толкова силно ура, че прозвучало като шума от прибой, блъскащ се в дългите, безлюдни брегове на Източното баронство. Томас се огледал смаян и първата му мисъл била: *Къде е Питър? Сигурно викат за Питър!* После си спомнил, че Питър е в Иглата и осъзнал, че одобрителните възгласи са за него самия. Усетил да го залива вълна на удоволствие... и — трябва да ви кажа, че то се дължало не само на факта, че виковете били за него. Той осъзнал и че Питър, заключен в своите самотни стаи в кулата, също трябва да чува приветствията.

Какво значение има сега, че винаги си бил по-добрия в учението? помислил си Томас с подличко задоволство, което хем го измъчвало, хем го сгръвало. *Какво значение има това сега? Ти си заключен в Иглата, а аз... аз ще ставам крал! Какво значение има, че ти му носеше чаша вино всяка вечер и...*

Но кой знае защо по челото му избила мазна пот при тази последна мисъл и той я отпъдил от съзнанието си.

Възгласите ехтели без прекъсване, докато той и Флаг вървели първо към Площада на Иглата, а после под арката, образувана от вдигнатите саби на Вътрешните бранители, облечени отново в хубавите си, червени парадни униформи и с високите шапки Вълча-челюст на главите.

Томас определено започвал да се забавлява. Той вдигнал ръка за поздрав и ревът на поданиците му прераснал в буря. Мъже хвърляли шапките си във въздуха. Жени плачели от радост. Носели се викове: „Кралят! Кралят! Ето го кралят! Томас Носителя на светлина! Да живее кралят!“ Томас, който бил само момче, мислел, че те са за него. Флаг, който може би никога не е бил момче, знаел, че не са. Хората викали, защото времето на тревоги свършвало. Те аплодирали факта, че всичко може да продължи както обикновено — магазините пак ще бъдат отворени, войници със здрави кожени шлемове и мрачни погледи няма вече да стоят на стража около замъка и всеки ще може да се напие след тази тържествена церемония без да се безпокои, че ще се събуди от звуците на избухнало посред нощ въстание. Нито повече, нито по-малко. Томас можел да бъде всеки, който и да е. Той бил фигурант.

Но Флаг щял да се погрижи Томас никога да не научи това.

Или във всеки случай поне не преди да е станало твърде късно.

Самата церемония била кратка. Ръководел я Андерс Пейна, който изглеждал с двайсет години по-стар, отколкото предишната седмица. Томас отговарял с *да, обещавам и кълна се* все на верните места, както го бил подготвил Флаг. В края на церемонията, която била изпълнена в такава тържествена тишина, че дори хората от най-далечните ъгълчета на огромната тълпа чували ясно всичко, върху главата на Томас била положена короната. Отново екнали овации, по-силни от всякога, и Томас погледнал нагоре — нагоре и нагоре по гладката, заоблена каменна стена на Иглата, до самия ѝ връх, където имало един-единствен прозорец. Не успял да види дали Питър бил там, но се надявал. Надявал се Питър да гледа надолу и да си хапе устните от яд, докато по брадичката му потече кръв, както често Томас хапел своите устни — така ги хапел, че по тях вече имало фина бяла мрежа от белези.

*Чуваш ли ги, Питър? изпискал той наум. Те приветстват МЕН!
МЕН приветстват! Най-после викат за МЕН!*

49.

През първата си нощ като крал Томас Носителя на светлина се събудил и се изправил в леглото със зяпнала уста и вцепенено, ужасено лице, с притиснати към устните длани, за да задуши надигащия се писък. Току-що бил сънувал ужасен кошмар, по-лош дори от онези, в които преживявал отново страшния следобед в Източната кула.

Този сън също бил един вид повторно преживяване. Той пак се намирал в тайния проход и шпионирал баща си. Това било нощта, в която баща му бил толкова пиян и ядосан, че крачел из стаята и крещял предизвикателства към главите по стените. Но когато стигнал до главата на Деветака, нещата, които казал, не били същите.

Защо си ме зяпнал? извикал Роланд в неговия сън. Той ме уби и предполагам, че не си можел да му попречиш, но как допускаш да затворят брат ти за това? Отговори ми, проклет да си! Направих всичко, което ми бе по силите и я ме погледни! Погледни ме!

Баща му започнал да гори. Лицето му добило тъмночервения цвят на добре поддържан огън. Пушек изригнал от очите, носа и устата му. Той се свил на две в агония и Томас видял, че косата на баща му е в пламъци. В този момент се събудил.

Виното! помислил си в ужас сега. Онази вечер Флаг му донесе чаша вино! Всички знаят, че Питър му носеше вино всяка вечер и затова смятат, че той го е отровил! Но онази нощ Флаг също му занесе вино, а никога преди не го е правил! И отровата идва от Флаг! Той каза, че му била открадната преди години, но...

Той нямало да си позволи да мисли за такива неща. Не, нямало. Защото, ако действително се замислил над тези неща...

— Той ще ме убие — прошепнал Томас, ужасен. — Можеш да отидеш при Пейна. Пейна не го обича.

Да, можел така да направи. Но тогава се върнала цялата му стара неприязън в ревност към Питър. Ако кажел, Питър щял да бъде пуснат от Иглата и да заеме неговото място на крал. Томас отново щял да

бъде никой, само някакво си дребно принцче, което е било крал за един ден.

На Томас един ден му стигнал, за да открие, че му харесва да бъде крал... и това можело да му хареса още повече, особено ако Флаг му помага. Освен това на практика той не *знаел* нищо, нали? Просто имал хрумване. А хрумванията му винаги се оказвали погрешни.

Той ме уби и предполагам, че не си можел да му попречиш, но как допускаш да затворят брат ти за това?

Няма значение, помислил си Томас, трябва да съм сбъркал, *трябва* да съм сбъркал, а дори и да не съм, Питър си го заслужава.

Той се обърнал на другата страна, решен да заспи отново. И след дълго време, сънят дошъл.

В последвалите години кошмарът на няколко пъти се връщал — баща му обвинявал своя скрит, шпиониращ син и после се свивал на две, с пушеща, горяща коса. През тези години Томас открил две неща: вина и тайни, както и костите на убит човек, никога не почиват в мир; но със знанието за всичките три неща може да се живее.

50.

Ако го бяхте попитали, Флаг усмихнато щеше да ви каже с презрение, че Томас не е способен да опази тайна от никого, освен от човек с умствени недъзи, а дори и тогава няма да е сигурно. Той определено не би могъл да опази нито една тайна, щеше да рече Флаг, особено от човека, разработил издигането му на трона. Но хора като Флаг преливат от гордост и самоувереност и макар че умеят да виждат много, понякога са странно слепи. На Флаг и през ум не му минало, че в онази нощ Томас може да е бил зад Деветака и да го е видял как дава на Роланд чашата с отровното вино.

Тази тайна Томас успял да запази.

51.

Над празненството за коронацията, на върха на Иглата, през едно малко прозорче се подавал Питър и гледал надолу. Както Томас се бил надявал, той чул и видял всичко — от първите викове, когато брат му се появил облегнат върху ръката на Флаг, до последните, когато изчезнал обратно в двореца, пак облегнат на ръката на магьосника.

Той стоял на прозореца в продължение на почти три часа след като церемонията завършила и наблюдавал тълпата. Хората не бързали да се разпръснат и да се приберат по къщите си. Имало много за разискване и много за повтаряне. Този трябвало да каже на онзи точно къде е бил, когато чул, че стария крал е мъртъв, а после двамата решавали да разкажат на трети. Жените дръпвали по един хубав, последен плач за Роланд и започвали да ахкат колко добре изглеждал Томас и колко бил *спокоен*. Децата се гонели и се правели, че *те* са краля, премятали се през глава и падали, ожулвали си колената и пищели, а после се смели и пак се гонели. Мъжете се пляскали по гърбовете и си казвали един на друг, че вече сигурно всичко ще потръгне добре — изминалата седмица била ужасна, но вече всичко щяло да бъде наред. И все пак сред цялата тази суетня се долавяла мрачна жълта нишка на неспокойствие, сякаш осъзнавали, че не всичко било наред, че след като била извършена такава страшна несправедливост като убийството на стария крал, нещата съвсем не били наред.

Питър естествено не можел да види тези подробности от своето високо, самотно място на върха на Иглата, но усещал нещо. Да, *нещо*.

В три часът — три часа по-рано — медовинарниците отворили, уж в чест на коронацията на новия крал, но най-вече защото имало работа за вършене. Хората искали да пият и да празнуват. Към седем същата вечер по-голямата част от населението на града се клатушкала по улиците и пиела за здравето на Томас Носителя на светлина (или се карала помежду си). Било почти тъмно, когато гуляйджиите най-после започнали да се разпръсват.

Питър се дръпнал от прозореца, отишъл до единствения стол в своята „всекидневна“ (това име било жестока шега) и просто седнал там със скръстени в скута си ръце. Седял и наблюдавал как в стаята се стъмва. Вечерята му дошла — тлъсто месо, разводнена бира и тричен хляб, така пресолени, че устата му щяла да пламне, ако хапнел от него. Но Питър не докоснал нито месото и хляба, нито бирата.

Около девет часа, когато по улиците отново започнали да пируват (този път тълпите били много по-буйни... почти бунтовни), Питър отишъл във втората стая на затвора си, съблякъл се по фланелка, измил се с вода от легена, коленичил до леглото и се помолил. После си легнал. Имало само едно одеало, макар че малката спалня била много студена. Питър го издърпал до гърдите си, кръстосал ръце под главата си и се загледал нагоре в мрака.

А отдолу долитали виковете, възгласите и смехът. От време на време се чували фишеци, а веднъж, около полунощ, прозвучала гръмка барутна експлозия, когато един пиян войник стрелял във въздуха (на следващия ден злочестото войниче било изпратено толкова далеч на изток, колкото се простирало кралството, заради пиянския му салют в чест на новия крал — барутът бил рядкост в Делейн и затова ревниво го пазели).

Някъде след един през нощта Питър най-после затворил очи и заспал.

На следващата сутрин станал в седем. Коленичил като потръпвал от студ — от устата му излизали бели облачета пара, а голите му ръце и крака били настръхнали — и се помолил. Щом свършил с молитвата, се облякъл. Отишъл във „всекидневната“, застанал мълчаливо до прозореца и в продължение на почти два часа наблюдавал съживяването на града под него. То било по-мудно и изпълнено с раздразнение от обикновено; повечето от възрастните в Делейн се събудили с подути от пиене глави. Те се влачели към работните си места бавно и в лошо настроение. Много от мъжете се захващали със задълженията си хокани от ядосани жени, които не изпитвали никакво съчувствие към болящите ги глави (Томас също го боляла главата — той пил твърде много вино предишната нощ, но поне му била спестена гълчащата съпруга).

Закуската на Питър дошла — Безън, главният надзирател (който също бил махмурлия) му донесъл проста тричена каша без никаква

захар, разрежено мляко, което бързо се вкисвало и ново парче от грубия, тричен солен хляб. Контрастът с приятните закуски, на които се бил наслаждавал в кабинета си Питър, изглеждал прекалено горчив и той не хапнал нищо.

В единайсет, един от низшите надзиратели мълчаливо я отнесъл.

— Младото принцче май смята да пукне от глад — казал той на Безън.

— Хубаво — отговорил с безразличие Безън. — Ще ни спести усилията да го вардим.

— Може пък да го е шубе от отрова — осмелил се да подхвърли низшият надзирател и въпреки туптящата си глава Безън се засмял. Шегата си я бивало.

Питър прекарал по-голямата част от деня седнал на стола във „всекидневната“. В късните часове на следобеда отново застанал на прозореца. Прозорецът нямал решетки. Ако не сте птица, през него не бихте могли да отидете никъде другаде, освен право надолу. Никой — нито Пейна, нито Флаг, нито Арън Безън — не се тревожел, че по някакъв начин затворникът може да стигне додолу. Заоблената каменна стена на Иглата била съвсем гладка. Муха можела да го направи, но не и човек. А пък ако се почувствал достатъчно депресиран, за да скочи, дали някой щял да се загрижи? Не вярвам. Само дето щял да спести на държавата разходите по храненето и квартирата на убиец със синя кръв.

Щом слънчевите лъчи започнали да напускат пода и да пълзят нагоре по стената, Питър седнал и започнал да ги наблюдава. Вечерята му — пак тлъсто месо, разводнена бира и солен хляб — дошла. Питър не я докоснал.

След като слънцето залязло, той поседял в мрака до девет и отишъл в спалнята. Съблякъл се по фланелка, коленичил и се помолил, а от устата му излизали малки бели облачета. После си легнал, пъхнал ръце под главата си и останал така по гръб, загледан право нагоре в тъмнината. Лежал и си мислел за всичко, което му се било случило. Около един през нощта заспал. Така прекарал и втория ден. И третия. И четвъртия.

Цяла седмица Питър не ял нищо, не говорил нищо и не правил нищо друго, освен да стои край прозореца на всекидневната или да седи на стола и да наблюдава как слънчевите лъчи пълзят по пода, а

после нагоре по стената, чак до тавана. Безън бил убеден, че момчето е потънало в отчаяние, поради обзелото го чувство за вина — той и преди бил виждал подобни неща, особено сред кралските особи. Момчето ще умре, мислел си главният надзирател, като дива птица, която никой не може да опази жива в клетка. Момчето ще умре и това ще е щастливо избавление за него.

Но на осмия ден Питър изпратил за Арън Безън и му дал съвсем ясни инструкции... и не ги дал като затворник.

Дал ги като крал.

52.

Питър *действително* се чувствал отчаян... но не чак така дълбоко, както си мислел Безън. Той прекарал първата си седмица в Иглата във внимателно обмисляне на положението си и в опити да реши, какво трябва да направи. Не се хранел, за да си избистри мислите. И те *наистина* се избистрили, но известно време Питър се чувствал ужасно объркан и тежестта на ситуацията притискала съзнанието му като наковалия. После си спомнил една проста истина: *той* знаел, че не е убил баща си, дори всеки друг в кралството да мислел обратното.

През първите ден, два трябвало да се пребори с безполезните си емоции. Детското в него продължавало да крещи *Не е честно! Това не е честно!* И разбира се, че *не било*, но този вид мислене не водел до никъде. Щом попостил, Питър започнал да си възвръща контрола над себе си. Празният му стомах заглушил детинското в него. Той започнал да се чувства по-чист, пресушен и празен... подобно на чаша, която чака да бъде напълнена. След като два-три дни не ял нищо, куркането в стомаха му поутихнало и започнал да чува *истинските* си мисли по-ясно. Той се молел, а част от него знаела, че всъщност прави нещо повече — говори на себе си, изслушва се, чуди се дали има някакъв начин да се измъкне от този затвор в небето, където така вещо бил натикан.

Той не е убил баща си. Това било първото. Някой му е лепнал обвинението, било второто. Кой? Естествено, че имало само един човек, способен да го направи, само един човек в целия Делейн, който можел да разполага с такава ужасна отрова като Драконовия пясък. Флаг.

Така всичко добивало смисъл. Флаг знаел, че за него няма да има място в едно кралство, управлявано от Питър. Флаг се бил постарал да направи от Томас свой приятел... и да накара момчето да се страхува от него. По някакъв начин Флаг бе убил Роланд, след което бе

подредил доказателствата, изпратили Питър в Иглата. Той стигнал дотук на третата нощ от царуването на Томас.

В такъв случай какво можел да стори? Просто да се примири? Не, нямало да го направи. Да избяга? Не би могъл. Никой никога не е успявал да избяга от Иглата. Освен...

Озарило го хрумване. Това станало на четвъртата нощ, като гледал към подноса с вечерята. Тлъсто месо, разводнена бира, солени хляб. Проста бяла чиния. Без салфетка.

Освен, ако...

Лъчът надежда станал по-ярък.

Можело и да има начин да избяга. Да. Щял да бъде ужасно опасен и да отнеме много време. Не било изключено след дълго подготвяне да си докара единствено смърт, въпреки всички положени усилия. Но... можело и да има начин.

А ако действително успеел да избяга, тогава какво? Имало ли някакъв начин да докаже, че убиеца е магьосникът? Питър не знаел. Флаг бил лукава, стара змия — той не би оставил никакво доказателство за онова, което е извършил, та да се проклина после. Можел ли Питър да измъкне от магьосника признание? Възможно било да успее при допускането, че по начало сполучи да сложи ръце на него — Питър предполагал, че Флаг може да изчезне яко дим, щом чуе за бягството на Питър от Иглата. Би ли *повярвал* някой на признанието на Флаг, дори Питър да смогне да му го измъкне? *О, да, той си е признал убийството на Роланд, щели да кажат хората. Питър, избягалият отцеубиец, го принудил с опрян в гърлото меч. В такова положение и аз бих признал всичко, дори че съм убил господ!*

Сигурно ще се изкушите да се присмеете на Питър — да му се въртят такива мисли в главата, докато още стои затворен на сто метра височина в небето. Може да решите, че е впрегнал каруцата доста понапред от коня. Но Питър вече знаел как да избяга. Можело да се окаже, разбира се, че това е само начин да умре млад, но той смятал, че има шанс и да успее. Все пак... дали си струвало да хвърля целия този труд, ако накрая нямало да стигне доникъде? Или, още по-зле, ако по някакъв начин, който отсега не можел да предвиди, станел причина за нови беди в кралството?

Той мислел за тези неща и се молел. Четвъртата нощ минала... петата... шестата. На седмата нощ Питър взел следното решение: по-

добре да опита, отколкото да не опитва; по-добре да положи усилия да поправи злото, дори това да му струва живота. Била извършена несправедливост. Той открил странно нещо... фактът, че била извършена несправедливост спрямо *него* не изглеждал и наполовина толкова важен, колкото фактът, че е била извършена изобщо. Тя трябвало да бъде поправена.

На осмия ден от царуването на Томас, той изпратил да повикат Безън.

53.

Безън изслушал речта на принца-затворник с недоверие и нарастваща ярост. Питър свършил и Арън Безън пуснал на воля кален водопад от гадории, който можел да накара дори някой каруцар да се изчерви.

Питър стоял пред него невъзмутим.

— Ах ти, зурлесто псе-убиец! — завършил Безън с тон, който се доближавал до учудване. — Сигурно си въобразяваш, че все още си лайфиш в скапания ти разкош, фрашкан със слуги, които да припкат всеки път, щом вдигнеш парфюмираното си малко пръстче. Но тук не е така, мой млади принце. Не, *сър*.

Безън привел горната част на тялото си напред, с издадена брадясала брадичка и макар че вонята му — пот, гъсто евтино вино и дебели сиви пластове мърсотия — била почти задушаваща, Питър не отстъпил. Между тях нямало решетки; Безън досега не бил изпитвал страх от затворник, а още по-малко се опасявал от това младо пале. Главният надзирател бил на петдесет години, нисък, с широки рамене и голям корем. Мазна коса висяла на кичури край бузите и се спускала по задната част на врата му. Когато влязъл в стаята на Питър, един от низшите надзиратели заключил вратата зад тях.

Безън свил лявата си ръка в юмрук и го разклатил под носа на Питър. Дясната му ръка се плъзнала в страничния джоб на ризата и се затворила около гладък, метален цилиндър. Един тежък удар с този натоварен юмрук можел да счупи човешка челюст. Безън го бил правил преди.

— Вземи си *нарежданията* и си ги натакай в носа, заедно с остатъка от сополите ти, скъпо мое принцче. И следващият път, когато ме повикаш тук, заради *подобна* кралска прищявка, ще си платиш с кръв.

Безън се запътил към вратата — нисък, прегърбен и доста наподобяващ трол. Той се движел в собствения си гъст малък облак воня.

— Има опасност да направиш изключително лоша грешка — обадил се Питър. Гласът му бил тих, но мрачен и звучал убедително.

Безън се обърнал с изписано на лицето недоверие.

— *Какво каза?*

— Чу ме — отвърнал Питър. — И следващият път, когато говориш с мен, воняща дребна ряпо, ще е по-добре да не забравяш, че говориш с кралска особа, ясно ли е? Потеклото ми не се е променило с изкачването на тези стълби.

За момент Безън не бил способен да реагира. Устата му се отворила и затворила като уста на риба, измъкната от океана — макар че всеки рибар, който хванел нещо толкова грозно като Безън, със сигурност щял да го хвърли обратно. Хладнокръвните нареждания на Питър — нареждания, дадени с тон, който ясно давал да се разбере, че те всъщност са заповеди и трябва да бъдат изпълнени — накарали главата на Безън да забучи от ярост. Едното от исканията било или на истинско мамино синче или направо на откачен. Него Безън веднага го пропуснал край ушите си като глупост или идиотщина. Другото, обаче, било свързано с храната му. Кое то, съчетано с твърдия, решителен поглед в очите на Питър, предполагало, че младият принц се е преборил с отчаянието си и е решил да живее. Перспективите за едно бъдеще от лениви дни и пьянски нощи преди изглеждали блестящи. Сега те пак избледнявали. Този младеж изглеждал много здрав и много силен. Не било изключено да живее дълго. Като нищо на Безън щяло да му се наложи да гледа физиономията на младия убиец през остатъка на собствения си живот — а този мисъл можела да накара човек да скърца със зъби!

И...

Воняща ряпа? Той наистина ли ме нарече воняща ряпа?

— О, мой скъпи малки принце — започнал Безън, — на мен ми се струва, че ти си този, който е направил грешката... но мога да ти обещаю, че никога вече няма да я повториш.

Устните му се разтеглили в усмивка, която изложила на показ няколко почернели чуканчета от зъби. Сега, канейки се да нападне, той се движел с учудваща грация. Дясната му ръка изскочила от страничния джоб, обвита около парчето метал.

Питър направил крачка назад, а погледът му скачал ту към стиснатите в юмруци ръце на главния надзирател, ту към лицето му.

Малкото зарешетено прозорче във вратата зад Безън било отворено. Там се били скупчили двама от низшите надзиратели, буза до брадясала буза, ухилени в очакване да започне забавлението.

— Знаеш, че затворниците от кралско потекло трябва да получават известно уважение за някои по-дребни неща — заговорил Питър, като продължавал да се отдръпва назад, обикаляйки в кръг. — Такава е традицията. А аз не съм ти поискарал нищо повече.

Усмивката на Безън се разширила. Той си въобразил, че долавя страх в гласа на Питър. Но грешал. Грешката му скоро щяла да се обърне срещу него по начин, на който не бил свикнал.

— За такива традиции се плаща дори от кралските особи, мой малки принце — Безън потрил палеца и показалеца на лявата си ръка. Десният му юмрук останал здраво стиснат около парчето метал.

— Ако искаш да кажеш, че желаеш по някоя сумичка в брой от време на време, това може да се уреди — съгласил се Питър като продължавал заднешком да се върти в кръг. — Но само, ако веднага престанеш с глупавото си държание.

— Страх те е, а?

— Ако някой тук трябва да се страхува, смятам, че това си ти — заявил Питър. — Очевидно възнамеряваш да нападнеш брата на краля на Делейн.

Този изстрел попаднал в целта и Безън за миг се поколебал. Очите му станали несигурни. После той погледнал към отвореното прозорче на вратата, видял физиономии на низшите надзиратели и собственото му лице отново помрачняло. Ако се оттеглед сега, щял да си има проблеми с тях — не нещо, с което не можел да се справи, разбира се, но все пак повече неприятности, отколкото си струвало заради това невръстно порче.

Безън внезапно скочил напред и изстрелял утежнения си юмрук. Той се хилел. Писъците на принца, когато паднел на каменния под, притиснал в ръце смачкания си и разкъравен нос, щели да бъдат, мислел си Безън, пискливи и бебешки.

Питър с лекота отстъпил, краката му се движели така грациозно, сякаш танцувал. Той сграбчил юмука на Безън и ни най-малко не останал изненадан от тежестта му — вече бил забелязал проблесването на метала между свитите пръсти. Питър дръпнал с такава сила, в каквата Безън не би повярвал само преди пет минути. Той се превъртял

във въздуха и се ударил в извитата вътрешна стена на питъровата „всекидневна“ с устрем, който разтракал малкото останали по ченето му зъби. В главата му избухнали звезди. Металният цилиндър излетял от юмрука му и се търкулнал на пода. И преди Безън да е успял дори да започне да се възстановява, Питър скочил след цилиндърчето и го грабнал. Момчето се движело с красивата, естествена грация на котка.

Не е възможно това да се случва наистина, помислил си Безън, обзет от слисване и глупаво учудване. *Абсолютно не е възможно.*

Той никога не се бил страхувал да влиза в двустайния затвор на върха на Иглата, защото досега там не бил попадал затворник — нито с благородна, нито с кралска кръв, — който да можел да го победи. О, тука горе се били водили няколко известни боя и той на всичките им бе показвал кой командва. Те можело и да са властвали над папачта там долу, но тука горе командвал той и трябвало да уважават мръснишката му, непоклатима власт. А сега, това *още не възмъжало момче...*

С рев на ярост Безън се отблъснал от стената, тръснал глава, за да я проясни и се втурнал към Питър, който стискал металния цилиндър в собствената си дясна ръка. Низшите надзиратели зяпали с глупава изненада това неочаквано развитие на събитията. И през ум не им минавало да се намесят; и те като Безън не можели да повярват, че всичко се случва в действителност.

Безън се затичал към Питър с разперени ръце. Сега, когато Питър му бил отнел тежестта на юмрука, той вече не изпитвал никакъв интерес към вида борба с произволно махане и удряне във всички посоки, която смятал за „боксиране“. Намеренията му били да се доближи до момчето, да се вкопчи в него, да го събори на пода, да седне отгоре му и да го души, докато загуби съзнание.

Но пространството, където се намирал Питър, се оказало свободно с магьосническа внезапност, щом момчето отстъпило встрани и се свило за кроше. Когато тантурестият, подобен на трол главен надзирател минал край него и направил опит да се извърне, принцът го ударил три пъти с десния си юмрук, затворен около металния цилиндър. *Не може да се каже, че е честно*, помислил си Питър, *но пък не съм аз този, който набърка това парче метал в цялата история, нали?* Ударите изобщо не изглеждали силни. Ако Безън наблюдавал боя от страни и видел нанасянето на тези три бързи, последователни удара, щял да се изсмее и да ги нарече „удари на

мамино синче“. Представата на Безън за истински мъжки удар включвала най-вече широк замах, който кара въздуха да свисти.

Само че тези удари съвсем не били на мамино синче, независимо какво си мислели подобните на Безън. Всеки тръгвал още от рамото, точно както показвал инструкторът по бокс на Питър в часовете им два пъти седмично през последните шест години. Ударите били икономични и не карали въздуха да свисти, но Безън се почувствал сякаш бил ритнат три пъти в бърза последователност от много малко пони с много големи копита. Лявата страна на лицето му била пронизана от силна болка, когато там се счупила челюстта. Безън чул звук като от счупване на клонче вътре в главата му. Той отново бил запрятен в стената. Ударил се в нея като парцалена кукла и отскочил назад с омекнали колене. После се втренил в принца с очевидно неверие.

Низшите надзиратели, които зяпали през отвора във вратата, били онемели от изненада. Безън, набит от едно момче? Това било така невероятно, както ако рухнал дъжд от ясно, синьо небе. Единият от тях погледнал към ключа в ръката си, помислил за момент дали да не влезе, после размислил. Човек можело и да си изпати там. Той плъзнал ключа в джоба си, където по-късно щял да твърди, че го е забравил.

— Готов ли си сега да разговаряме разумно? — Питър дори не се бил задъхал. — Това е глупаво. Аз искам от теб само две дребни услуги, услуги, за които можеш да разчиташ, че ще бъдеш добре и щедро отплатен. Ти...

Безън отново се хвърлил с рев върху принца. Този път Питър не очаквал нападението и все пак успял да се дръпне назад, както матадорът се дръпва пред втурнал се неочаквано бик — той може да бъде изненадан и дори промушен, но рядко загубва грацията си. Питър също не изгубил своята, въпреки че пострадал. Ноктите на Безън били дълги, нащърбени и мръсни — приличали повече на нокти на животно, отколкото на човек — и той обичал да се хвали пред низшите надзиратели (в тъмните зимни нощи, когато сякаш имало нужда от страховити приказки) с историята как разпорил врата на един затворник от ухо до ухо с нокътя на палеца си.

Сега единият от тези нокти изтеглил кървава черта по лявата буза на Питър, когато Безън профучал край него. Разрезът минал на зиг-заг от слепоочието до челюстта, като пропуснал лявото око на

Питър с не повече от сантиметър. Раната зейнала широко и принцът цял живот щял да носи на лицето си белега от този контакт с Безън. Питър се ядосал. Всичко, което му се било случило през последните десет дни, сякаш се събрало накуп в главата му и за момент се почувствал почти — не съвсем, а *почти* достатъчно ядосан, за да убие това животно главния надзирател, вместо само да му даде урок, който той никога, ама никога да не забрави.

Щом Безън се обърнал, бил обсипан с леви бързи и десни прави. По принцип десните удари би трябвало да нанасят леки щети, но шестстотинте грама метал в юмрука на Питър ги превърнали в торпеда. Кокалчетата му раздробили челюстта на Безън. Надзирателят изревал от болка и отново се опитал да се вкопчи в Питър. Кое то било грешка. Чуло се изхрущяване, носът му се счупил и по устата и брадичката му рухнала кръв. Тя покапала по мръсното му яке. После рязко го пронизала нова болка, когато този тежък десен юмрук смачкал устните му. Безън изплюл на пода един зъб и се опитал да отстъпи в кръг. Вече не помнел, че низшите надзиратели гледат и се страхуват да се намесят. Гневът от държанието на младия принц също бил забравен и Безън вече нямал желание да му дава урок.

За първи път, откакто заемал поста главен надзирател, той изпитвал единствено сляпото желание да оцелее. За първи път, откакто заемал поста главен надзирател, Безън изпитвал страх.

Това не се дължало на факта, че сега Питър го удрял с настървение, което плашело. На Безън и преди му се било случвало да го пребиват от бой, макар и не собствените му затворници. Не, той останал ужасен от израза в очите на Питър. *Това е изражение на крал. Бог да ми е на помощ, насреща ми стои крал — яростта му струи почти с горещината на слънцето!*

Питър притиснал Безън към стената, премерил разстоянието до брадичката му и се приготвил за удар с утежнения си десен юмрук.

— Имаш ли нужда още да те убеждавам, ряпо? — попитал мрачно принцът.

— Не, нямам — отговорил зашеметено Безън, през бързо подуващи се устни. — Нямам, кралю мой, моля за милост, моля за милост.

— Какво? — попитал Питър, поразен. — Как ме нарече?

Но Безън бавно се свличал по заоблената каменна стена. Когато нарекъл Питър *кralю мой*, безсъзнанието вече се спускало над него. Той нямало да си спомня, че го е казал, но Питър никога нямало да забрави.

54.

Безън останал в безсъзнание повече от два часа. Ако не били шумните му, хъркащи вдишвания, Питър щял да се уплаши, че може наистина да е убил главния надзирател. Той бил една огромна, зла и непочтена свиня... но въпреки всичко Питър нямал желание да го убива. Низшите надзиратели се редували да зяпат през малкото прозорче в дъбовата врата, с разширени и кръгли очи — очите на малки момчета, които гледат тигъра-човекоядец от Андун в кралската менажерия. Никой от тях не направил и най-плах опит да спаси началника си и лицата им говорили на Питър, че те очакват от него всеки момент да скочи върху изпадналия в безсъзнание Безън и да му разкъса гърлото. При това, със зъби.

Е, защо пък да не мислят такива работи? запитал се Питър с горчивина. *Те смятат, че съм убил собствения си баща, а човек, направил такова нещо, е способен на всякаква долна постъпка, дори да убие изпаднал в безсъзнание противник.*

Накрая Безън започнал да стене и да се размърдва. Дясното му око потрепнало и се отворило — лявото *не можело* да се отвори и щяло да остане в това състояние няколко дни.

Дясното око погледнало към Питър не с омраза, а с очевидна тревога.

— Готов ли си да разговаряме разумно? — попитал Питър.

Безън казал нещо, което принцът не могъл да разбере. То прозвучало съвсем нечленоразделно.

— Не те разбирам.

Безън опитал отново:

— Ти можеше да ме убиеш.

— Никога не съм убивал — отвърнал Питър, — Може да дойде време, когато ще ми се наложи, но се надявам да не трябва да започвам с изпаднали в безсъзнание надзиратели.

Безън седял облеган на стената и гледал Питър с единственото си отворено око. Върху лицето му постепенно се настанило изражение

на дълбок размисъл — абсурдно и малко плашещо на подпухналата му и смачкана физиономия.

Най-накрая той скалъпил още една нечленоразделна фраза. Питър мислел, че я е разбрал, но искал да бъде абсолютно сигурен.

— Моля те да повториш, господин главен надзирател Безън.

Безън се сепнал. Както Йозеф никога не бил наричан главен кралски коняр преди да чуе това обръщение от Питър, така и Безън през живота си не бил наричан господин главен надзирател.

— Можем да се споразумеем — повторил той.

— Много добре.

Безън бавно се изправил на крака. Не искал да има повече никаква работа с Питър, поне за днес. Имал си други проблеми. Низшите надзиратели току-що били станали свидетели как изяжда хубав пердах от ръцете на едно момче, което не било хапнало залък в продължение на цяла седмица. Станали свидетели... и нищо повече, подлите му впиянчени тъпанари. Главата го боляла, а вероятно щяло да се наложи да нашиба с камшик тези жалки глупаци преди да може да потъне в леглото.

Той бил тръгнал за навън, когато Питър го повикал.

Безън се обърнал. Това обръщане означавало много. И двамата вече знаели кой командва тук. Безън бил бит. Когато неговият затворник му казал да почака, той изчакал.

— Искам да ти кажа нещо. И за двама ни ще е добре да го направя.

Безън запазил мълчание. Той само стоял и гледал внимателно в Питър.

— Кажи им — Питър посочил с глава към вратата — да затворят шпионката.

Безън се втренчил за миг в Питър, после се обърнал към зяпналите стражи и издал нареждането.

Низшите надзиратели, които както обикновено притискали буза до буза в отвора, продължили да се пулят, не разбрали замъглените думи на Безън... или поне се престрували, че не са разбрали. Безън прокарал език по налепените си с кръв зъби и заговорил по-ясно, очевидно с известна болка. Този път шпионката била трясната и зарезана отвън... но не преди Безън да е чул презрителния смях на своите подчинени. Той въздъхнал уморено — да, ще трябва да им даде

някой и друг труден урок, преди да си иде вкъщи. Подлеците, обаче, се учели бързо. А този принц, каквото и да бил друго, със сигурност не бил подлец. Безън се чудел, дали наистина иска да си има някаква работа с Питър.

— Ще ти дам една бележка, която да отнесеш на Андерс Пейна — казал Питър. — Надявам се, че тази вечер ще дойдеш да я вземеш.

Безън не казал нищо, но направил много усилен опит да помисли. Този обрат на нещата бил най-неустройващият го от всичко станало досега. Пейна! Бележка до Пейна! Той бил усетил как се вледенява, когато Питър му напомнил, че е брат на краля, но онова било нищо в сравнение с това. Пейна, за бога!

Колкото повече обмислял тази идея, толкова по-малко му се харесвала.

Крал Томас можело и да не се загрижи особено, ако с по-големия му брат се отнасяли грубо в Иглата. Същият по-голям брат бил убиецът на баща им и Томас вероятно не питаел кой знае каква братска обич точно сега. Пък и Безън изпитвал малък или никакъв страх, когато се споменавало името на крал Томас Носителя на светлина. Както почти всеки друг в Делейн, Безън вече започвал да гледа на Томас с известно презрение. Но Пейна, виж, Пейна бил друго нещо.

Във всеки случай за подобните на Безън Андерс Пейна бил пострашен от цял маршируващ полк крале. Кралят бил някакъв далечен вид същество, бляскаво и тайнствено, като слънцето. Няма значение дали слънцето се скрива зад облак и замръзваш или изгрява горещо и бяло, за да те опече жив — и в двата случая само приемаш, защото действията на слънцето са далеч отвъд възможностите на смъртните същества да разбират или променят.

Пейна бил нещо много по-земно. Видът същество, което Безън можел да разбере... и да се страхува от него. Пейна, с тясното му лице и ледено сините очи, Пейна, със съдийските му роби с високи яки, Пейна, с решенията му кой да живее и кой да отиде под секирата на палача.

Можело ли наистина това момче да командва Пейна оттук, от своята клетка на върха на Иглата? Или само опитвало отчаян блъф?

Как може да е блъф, щом ще му пише бележка, която лично аз ще отнеса?

— Ако бях крал, Пейна щеше да ми служи по всички начини, за които се разпоредях — казал Питър. — Сега не съм крал, а само затворник. И все пак неотдавна му направих услуга, за която смятам, че ми е много благодарен.

— Разбирам — отговорил Безън, колкото можел по-неангажирано.

Питър въздъхнал. Изведнъж се почувствал страшно уморен и се зачудил що за глупава мечта е запреследвал. Наистина ли вярвал, че предприема първите няколко крачки по пътя към свободата като пребива този глупав надзирател, а после го покорява на волята си? Имал ли някакви действителни гаранции, че Пейна ще направи дори най-дребното нещо за него? Може би представата, че му дължи услуга, била само в главата на Питър.

Но бил длъжен да опита. Нали в дългите си, самотни нощи на размисъл, докато скърбял и за баща си, и за себе си, решил, че единственият му истински грях ще бъде, ако не опита?

— Пейна не ми е приятел — продължил Питър. — Няма дори да се опитвам да те убеждавам, че е. Бях признат за виновен в убийството на баща си, краля, и не бих си и помислил, че ми е останал макар и един приятел в цял Делейн, от север до юг. Съгласен ли си с мен, господин главен надзирател Безън?

— Да — казал студено Безън. — Съгласен съм.

— Независимо от това вярвам, че Пейна ще има грижа да ти осигури малко пари, както си свикнал да получаваш от своите затворници.

Безън кимнал. Когато в Иглата затворели някой благородник за каквото и да е срок от време, Безън обикновено се постаравал затворникът да получава по-доброкачествена храна от тлъстото месо и разводнената бира, чиста покривка веднъж в седмицата, а от време на време и по някое посещение на съпруга или изгора. Той не правел това даром, разбира се. Затворените благородници почти винаги идвали от богати семейства и винаги се намирал по някой в тези семейства, който пожелавал да плаща на Безън за неговите услуги, независимо какво е било престъплението.

Настоящото престъпление било от изключително ужасно естество, но ето ти го тук това момче, което твърдяло, че не някой друг, а точно Андерс Пейна щял да пожелае да му осигури подкупа.

— И още нещо — изрекъл меко Питър. — Аз вярвам, че Пейна ще направи това, защото е човек на честта. И ако стане така, че нещо се случи с мен — например ти и неколцина от низшите надзиратели нахлуете тук тази нощ и ме пребиете, за да си отмъстиш за боя, който изяде — смятам, че Пейна може да прояви интерес към случая.

Питър направил пауза.

— Личен интерес към случая.

Той се вгледал внимателно в Безън.

— Ясно ли се изразих?

— Да — казал Безън и добавил: — Господарю.

— Ще ме снабдиш ли с перо, мастилница, попивателна и хартия?

— Да.

— Ела тук.

С известно колебание, Безън се приближил.

Вонята на главния надзирател била ужасна, но Питър не се отдръпнал — вонята на престъплението, в което бил обвинен, почти го била приучила да понася миризмата на пот и мърсотия. Той погледнал към Безън с наченки на усмивка.

~ Прошепни в ухото ми — подканил го Питър.

Безън премигнал неспокойно.

— Какво да ти прошепна, господарю?

— Една цифра — отвърнал Питър.

След миг, Безън го направил.

55.

Един от низшите надзиратели донесъл на Питър пособията за писане, за които бил помолил. Той хвърлил на Питър бдителния поглед на често ритана улична котка и се шмугнал навън, преди да е успял да получи част от гнева, който се бил излял върху главата на Безън.

Питър седял край разнебитената масичка до прозореца, а дъхът му замръзвал от лютия студ. Той слушал неуморния вой на вятъра около върха на Иглата и гледал надолу към светлините на града.

Драги Върховен съдия Пейна, написал върху листа и спрял.

Дали като видиш от кого е бележката, ще я смачкаш в ръка и ще я хвърлиш в огъня непрочетена? Или ще я прочетеш и ще се изсмееш презрително на глупака, който първо убива баща си, а после дръзва да очаква помощ от Върховния съдия-изпълнител на Делейн? Или, може би, дори ще прозреш плана ми и ще разбереш какво се опитвам да направя?

Тази вечер Питър бил в по-ведро състояние на духа и си помислил, че отговорът на всичките три въпроса вероятно ще бъде не. Планът му като нищо можел да се провали, но не било правдоподобно да бъде прозрян от такъв подреден и методичен човек като Пейна. За съдия-изпълнителят да прозре намеренията на Питър било толкова вероятно, колкото да облече рокля и да захване бърз моряшки танц наскред Площада на Иглата при пълнолуние. *А аз го моля за нещо толкова дребно*, помислил си Питър. Наченките на усмивка отново докоснали устните му. *Или поне се надявам и вярвам, че така ще му се види... на него.*

Той се привел напред, потопил перото в мастилницата и започнал да пише.

56.

На следващата вечер, малко след като ударило девет, икономът на Андерс Пейна отговорил на необичайно късно почукване и насочил поглед покрай дългия си нос към застаналата на стъпалата фигура на главния надзирател. Арлън — това било името на иконома — познавал Безън от преди, естествено; както и господарят на Арлън, Безън бил част от кралската машина на закона. Но Арлън не го познал сега. Боят, който Питър му нанесъл, се бил възползвал от изминалия един ден, за да улегне и лицето на Безън напомняло картина на залез в червено, пурпурно и жълто. Лявото му око било съвсем леко отворено, и все още не представлявало нещо повече от цепка. Той изглеждал като джудже-върколак и икономът почти веднага понечил да затвори вратата.

— Почакай — изръмжал грубо Безън, с което накарал иконома да се поколебае. — Идвам с послание за господаря ти.

Икономът продължил да се колебае още миг, а после пак тръгнал да затваря вратата. Подпухналото, подуто лице на мъжа било страшно. Възможно ли било наистина да е джудже, горе, от северните покрайнини? Предполагало се, че и последните от тези диви, облечени в кожи племена са или измрели, или избити още от времето на дядо му и все пак... човек никога не знаел...

— То е от принц Питър — продължил Безън. — Ако затвориш тази врата, според мен по-късно може да чуеш строги приказки от своя господар.

Арлън отново се поколебал, разкъсван между желанието да захлопне вратата пред носа на страшния върколак и силата, която все още съдържало името на принц Питър. Ако този човек идвал от името на Питър, значи той трябвало да е главният надзирател на Иглата. И все пак...

— Ти *не приличаш* на Безън — заявил икономът.

— И ти *не приличаш* на баща си, Арлън, което неведнъж ме е карало да се чудя къде може да е ходила майка ти — засякъл го грубо

тромавият върколак и мушнал един изцапан плик през цепката на все още откrehнатата врата. — Ето... отнеси му това. Аз ще почакам. Затвори вратата, ако толкова искаш, макар че тук отвън е дяволски студено.

Арлън пет пари не давал, дори да било двайсет градуса под нулата. Той нямал намерение да пуска този ужасен на вид човек да си топли краката пред огъня в кухнята на прислугата. Икономът грабнал плика, затворил вратата, пуснал резето, направил една крачка... а после се върнал и пуснал и второто резе.

57.

Пейна седял в кабинета си, гледал в огъня и се отдавал на тягостни мисли. Томас бил коронясан по новолуние; луната още не била достигнала първа четвърт и Пейна вече не харесвал начина, по който вървели нещата. Флаг... той бил най-лошото. Флаг. Магьосникът вече притежавал повече власт, отколкото по времето на роландовото владичество. Роланд поне бил мъж с дългогодишен опит, независимо колко бавно мислел. Томас бил само момче и Пейна се страхувал, че Флаг скоро щял да има контрол над цял Делейн от името на Томас. А това нямало да се отрази добре на кралството... нито на Андерс Пейна, който никога не бил крил неприязънта си към Флаг.

Тук, в кабинета, било приятно пред пукащия огън, но Пейна си помислил, че въпреки него усеща студен вятър около глезените. Този вятър можел да се надигне и да отвее... всичко.

Защо, Питър? Защо, о, защо? Защо не можеш да почакаш? И защо трябваше да изглеждаш толкова съвършен отвън, като алена червена ябълка през есента, а да си толкова гнил отвътре? Защо?

Пейна не знаел... и не искал да признае пред себе си, дори сега, че съмнения започвали да гризат сърцето му — дали действително Питър бил гнил отвътре.

На вратата се почукало.

Пейна се надигнал, огледал се и извикал нетърпеливо:

— Влез! И гледай да идваш за добро!

Арлън влязъл, с обезпокоен и смутен вид. В едната си ръка държал плик.

— Е?

— Милорд... на вратата чака човек... поне прилича на човек... искам да кажа, че по-голямата част от лицето му е ужасно подпухнала и подута, сякаш е бил страхотно пребит... или... — гласът на Арлън заглъхнал.

— Какво общо има това с мен? Знаеш, че не приемай толкова късно. Кажи му да си върви. Кажи му да върви по дяволите!

— Той твърди, че е Безън, милорд — промълвил по-объркания от всякога Арлън и вдигнал измачкания плик, сякаш искал да го използва като щит. — Донесе това. Казва, че е бележка от принц Питър.

При тези думи сърцето на Пейна подскочило, но той само още по-ожесточено се намръщил на Арлън.

— Е, така ли е?

— Дали е от принц Питър ли? — Арлън вече почти заеквал. Обичайното му самообладание се било стопило напълно и Пейна намерил факта за интересен. Той не би повярвал, че Арлън е способен да загуби самообладание, дори при пожар, наводнение или нападение на разярени дракони. — Милорд, няма как да знам... искам да кажа, че... аз... аз...

— Дали е *Безън*, идиот такъв!

Арлън облизал устни... *действително облизал устни*. Това било нещо съвсем нечувано.

— Ами може и да е, милорд... прилича малко на него... но човекът на стъпалата е тъй ужасно изранен и подут... че... — Арлън преглътнал. — Помислих си, че прилича на джудже — произнесъл най-лошото той, а после се опитал да го омекоти с една неубедителна усмивка.

Безън е, помислил си Пейна. Безън е и ако видът му е толкова трагичен, то е защото Питър го е напердашил. Затова е донесъл и писмото. Защото Питър го е набил и той не е смее да не се подчини. Боят е единственото, което може да убеди хората от неговия вид.

Изведнъж в сърцето на Пейна нахлуло задоволство: той се почувствал като човек в тъмна пещера, пред когото изведнъж отвън е проблеснала светлина.

— Дай ми писмото — наредил Пейна.

Арлън му го дал. После сякаш направил опит да се измъкне, което също било ново, защото Арлън не се измъквал. *Поне, помислил си Пейна, както винаги разсъждаващ като адвокат, никога не съм ЗНАЕЛ, че го прави.*

Той оставил Арлън да стигне до вратата на кабинета, както рибарят-ветеран би оставил закачената риба да отплува, след което рязко го дръпнал.

— Арлън.

Арлън се извърнал. Изглеждал напрегнат, като че ли очаквал да получи мъмрене.

— Вече няма джуджета. Не го ли знаеш от майка си?

— Знам го — колебливо потвърдил Арлън.

— Това говори добре за нея. Мъдра жена. Тия фантасмагории в главата ти трябва да идват от твоя баща. Пусни главния надзирател вътре. В кухнята на прислугата — добавил той бързо. — Нямам желание да ми го водиш тук. Той вони. Но го заведи в кухнята на прислугата, за да се стопли. Нощта е студена.

От смъртта на Роланд насам, всички ноци са студени, помислил си Пейна, сякаш като компенсация за начина, по който старият крал изгоря, отвътре-навън.

— Да, милорд — казал Арлън с видимо нежелание.

— Скоро ще позвъня за теб и ще ти кажа какво да правиш с него.

Арлън излязъл като един смирен човек и затворил вратата зад себе си.

Пейна повъртял плика в ръце без да го отваря. Мръсотията без съмнение идвала от мазните пръсти на Безън. Той почти долавял вонята от потта на злодея по хартията. Пликът бил запечатан с парче обикновен восък от свещ.

Пейна разсъждавал: Може би ще направя най-добре, ако го хвърля направо в огъня и не мисля повече за него. Да, ще го хвърля в огъня, после ще позвъня на Арлън и ще му кажа да даде на ниския, прегърбен главен надзирател — щом действително прилича на джудже, сега като се замисля над това — един горещ пуниш и да го отпрати. Да, ето какво трябва да направя.

Но Пейна знаел, че няма да го направи. Това абсурдно усещане — усещането, че й безнадеждния мрак е проникнал лъч светлина — не искало да го напусне. Той подпъхнал палец в сгъвката на плика, счупил печата, извадил краткото писмо и го прочел на светлината от огъня.

58.

Пейна,
Реших да живея.

Бях чел съвсем малко за Иглата, преди да се озова в действителност в нея и макар нещата, които бях чувал, да са повече, те бяха предимно слухове. Едно от тях беше, че затворниците могат да заплащат за известни дребни услуги. Изглежда наистина е така. Аз, разбира се, нямам пари, но си мислех, че ти би могъл да поемеш разноските ми в този случай. Неотдавна ти направих услуга и, ако се съгласиш да плащаш на главния надзирател сумата от осем гилдера — такава сума да му бъде изплащана при започването на всяка година, която прекарвам в това злочесто място — ще смятам услугата за отплатена. Тази сума, както ще забележиш, е съвсем дребна. Такава е, защото искам само две неща. Ако уредиш Безън да си „намаже пръстите“, за да ги получа, повече няма да те безпокоя.

Съзнавам лошата светлина, в която ще бъдеш поставен, ако се разчуе, че макар и мъничко си ми помогнал. Предлагам ти да използваш за посредник моя приятел Бен, ако решиш да изпълниш молбата ми. Не съм говорил с Бен откакто съм арестуван, но мисля и се надявам, че ми е останал верен. Бих предпочел да помоля него, вместо теб. само че семейство Стаад не е от богатите и Бен няма свои пари. Срамувам се да искам пари от когото и да било, по нямам друг избор. Ако решиш, че не можеш да изпълниш молбата ми, ще те разбера.

Не съм убил баща си.

Питър

59.

Пейна доста време останал загледан в това удивително писмо. Очите му продължавали да се връщат към първия и към последния ред.

Реших да живея.

Не съм убил баща си.

Това, че момчето продължавало да протестира, не го учудило — той познавал престъпници, които с години изтъквали своята невинност в престъпления, за които очевидно били виновни. Но тази толкова суха защита не звучала като направена от виновен човек. Тонът бил толкова... заповеден.

Да, ето какво най-много го смущавало в писмото — този заповеден тон. Истинският крал, долавял Пейна, не се променя нито с изгнание, нито със затвор, нито дори с мъчения. Истинският крал не губи време да се оправдава и да обяснява. Той просто излага волята си.

Реших да живея.

Пейна въздъхнал. След дълго време, той придърпал към себе си масителницата, извадил от чекмеджето си лист фин пергамент и започнал да пише. Бележката му била по-кратка дори от тази на Питър. Отнело му по-малко от пет минути, за да я напише, попие, поръси с пясък, сгъне и запечата. Щом свършил, позвънил на Арлън. Арлън, почти съвзел се на вид, дошъл веднага.

— Безън тук ли е още? — попитал Пейна.

— Така мисля, сър — отговорил Арлън. Всъщност той знаел, не е още там, защото го бил гледал през ключалката как неспокойно се разхожда напред-назад от единия до другия край на кухнята, със стисната като пръчка кълка от студено пиле в едната ръка. Когато месото по кълката било изцяло изядено, Безън схрускнал кокала — разнесли се ужасни звуци на трошаща се кост — и доволно изсмукал съдържанието му.

Арлън все още не бил напълно убеден, че той не е джудже... или може би дори трол.

— Дай му това — поръчал Пейна и подал на Арлън бележката, — както и това за труда му — в другата ръка на Арлън дръннали два гилдера. — Кажу му, че може да има отговор. Ако е така, трябва да го донесе през нощта, както направи сега.

— Да, милорд.

— Недей да се бавиш и да бърбриш с него — рекъл Пейна. По този начин той се приближил почти до границата на способността си да се шегува.

— Няма, милорд — отвърнал кисело Арлън и излязъл. Той все още мислел за хрущящите звуци, които издавали кокалите на пилето, когато Безън ги чупел.

60.

— Ето — кисело изрекъл Безън, когато на следващия ден влязъл в килията на момчето и му тикнал плика в ръцете.

Той наистина бил кисел. Двата гилдера, дадени му от Арлън, се оказали неочаквано щастие и Безън прекарал по-голямата част от нощта в изпиването им. С два гилдера можело да се купи много медовина и днес чувствал главата си огромна и пулсираща от болка.

— Превръщам се в някакво проклето момче за поръчки.

— Благодаря — казал Питър с плика в ръка.

— Е? Няма ли да го отвориш?

— Ще го отворя. Като излезеш.

Безън оголил зъби и стиснал юмруци. Питър просто стоял срещу него и го гледал. След малко надзирателят отпуснал ръце.

— Проклето момче за поръчки, това съм аз! — повторил той и излязъл като затръшнал тежката врата зад гърба си. Прозвучало превъртането на ключа в железните ключалки, последвано от плъзването на резетата — три на брой, всяко с дебелината на питъровата китка.

Когато шумовете престанали, Питър отворил бележката. Тя съдържала само три изречения.

Запознат съм с дългогодишните традиции, за които говориш. Споменатата сума може да се уреди. И аз ще го направя, но не преди да съм научил какви услуги очакваш да купиш от нашия общ приятел.

Питър се усмихнал. Върховният съдия Пейна не бил лукав човек — лукавостта изобщо не влизала в природата му, както била присъща на Флаг — но той бил изключително внимателен. Тази бележка го доказвала. Питър очаквал условието на Пейна. Той щял да се разтревожи, ако Пейна не го бил поставил. За връзка щял да служи Бен и на практика Пейна съвсем скоро нямало да участва в подкупването, но въпреки това той се придвижвал внимателно, както човек пристъпва по нестабилни камъни, които всеки момент могат да се изплъзнат изпод краката му.

Питър отишъл до вратата на килията си, почукал и след кратък разговор с Безън, получил отново мастилницата и мръсното паче перо. Безън помърморил още малко, че не е нищо повече от едно проклето момче за поръчки, но не се чувствал истински нещастен от цялата история. Не било изключено отнякъде да изскочат още два гилдера за него.

— Ако двамата си пишат напред-назад достатъчно дълго, предполагам, че накрая може и да забогатеея — заключил той без да се обръща към никого определено и се разсмял гръмогласно, въпреки болящата го глава.

61.

Пейна разгърнал втората бележка на Питър и видял, че този път принцът е изпуснал имената и на двама им. Това било много хубаво. Момчето се учело бързо. А като прочел самата бележка, веждите му отскочили нагоре.

Може би искането ти да узнаеш какво желая е нахално, а може и да не е. Едва ли има значение, след като завися от благоволението ти. Ето двете неща, за които ще плащат твоите осем гилдера на година:

1. Искам да получа кукленската си къщичка. Тя винаги ме е отвеждала на приятни места с приятни приключения и аз много я обичах като момче.

2. Бих желал с храната ми да се носи салфетка — подобаваща за крал салфетка. Коронката над герба може да бъде махната, ако държиш на това.

Тези са моите искания.

Пейна няколко пъти препречел бележката, преди да а хвърли в огъня. Тя го разтревожила, защото не я разбрал. Момчето гласяло нещо... или не бил прав? За какво му била къщичката на Саша? Доколкото на Пейна му било известно, тя все още се търкаляла някъде из хранилищата на замъка, събирала прах под някой чаршаф и нямало причина да не му я дадат... нямало да има, ако преди това възложил на някой добър специалист внимателно да я огледа и да се увери, че всички остри предмети — мънички ножчета и други подобни — са прибрани оттам. Той много добре си спомнял колко обичал Питър да си играе с кукленската къщичка на Саша, когато бил съвсем малък.

Спомнял си и — макар и много смътно — как Флаг протестирал, че едва ли подхожда на едно момче, което някой ден ще бъде крал, да си играе на кукли. Този път Роланд не послушал съвета на Флаг...

мъдро, помислил си Пейна, защото Питър сам се отказал от къщичката като му дошло времето. Досега.

Да не би пък да е полудял? Пейна не вярвал да е така.

Салфетката, да... това можел да го разбере. Питър винаги бил настоявал на всяко ядене да има салфетка, винаги старателно я постилал върху скута си като малка покривчица. Дори когато излизал на екскурзия с баща си, Питър настоявал за салфетка. По-странното било, че не искал по-добра храна от обичайните оскъдни затворнически порции, както преди всичко би направил почти всеки друг благородник или кралска особа. Не, вместо това той искал салфетка.

Тази настойчивост винаги да е чист... винаги да има салфетка... е дело на майка му. Сигурен съм. Дали двете неща са свързани по някакъв начин? Но как? Салфетки... и кукленската къщичка на Саша. Какво ли означават?

Пейна не знаел, но абсурдното му чувство на надежда оставало. Той още помнел как Флаг не искал Питър да си играе с къщичката като момченце. Сега, години по-късно, Питър си я искал отново.

А и още една мисъл се таяла скрита зад всичко това — подобно на скрит в торта пълнеж. С тази мисъл Пейна почти не дръзвал да се занимава. Ако... само ако... Питър не е убил баща си, кой оставал тогава? Ами човекът, притежавал първоначално тази ужасна отрова, разбира се. Човекът, който щял да бъде нищо в кралството, ако Питър наследял баща си... човекът, който бил почти *всичко* сега, когато Томас седял на трона вместо Питър. Флаг.

Тази мисъл звучала страшно за Пейна. Тя предполагала, че правосъдието по някакъв начин е сбъркало и това било лошо. Но предполагала и, че ясната му логика, с която от край време се гордеел, е била надвита от изпитаната при вида на питъровите сълзи погнуса и тази идея — идеята, че е взел единственото най-важно решение в кариерата си въз основа на чувства, вместо на факти — била много лоша.

Каква вреда може да има, ако си получи кукленската къщичка, щом острите предмети ще бъдат извадени от нея?

Пейна придърпал пособията си за писане и накратко отговорил. Безън получил още два гилдера за изпиване — вече му била платена

половината сума за малките услуги към принца всяка година. Той очаквал с надежда още кореспонденция, но такава не последвала.

Питър получил, каквото искал.

62.

Като дете Бен Стаад бил слабичко, синеоко момченце с къдрава руса коса. Момиченцата въздишали по него и се кикотели, докато не станал на девет години.

— Скоро ще престанат — казвал бащата на Бен. — Всички стаадовци са доста красиви като момчета, но и той ще заприлича на всички нас, щом понатрупа годинки, мога да се обзаложа — косата му ще потъмнее до кафяво, той ще се разхожда наоколо, късогледо вглеждайки се във всичко и ще има същия късмет на охранено прасе в кралската кланица.

Никое от първите две предричания не излязло вярно. Бен бил първият мъж в семейство Стаад от няколко поколения насам, който останал толкова рус на седемнайсет, колкото бил на седем и който можел да различи кафяв ястреб и ястреб-свредел от триста метра. Далеч от развиването на късогледство, очите му били удивително остри... и момичетата все така въздишали по него и се кикотели сега, когато бил на седемнайсет, както и когато бил на девет.

А колкото до късмета му... е, това било друг въпрос. Не можело да се оспори, че повечето мъже в семейство Стаад нямали късмет, поне през последните близо сто години. Семейството на Бен мислело, че Бен може да е този, който ще ги избави от аристократичната им мизерия. В края на краищата неговата коса не потъмняла и очите му не загубили силата си, така че защо да не избегне проклятието на лошия късмет? Пък в края на краищата принц Питър му бил приятел, а някой ден Питър щял да стане крал.

После Питър бил осъден и затворен за убийството на баща си. Той се намирал в Иглата преди някой от сащисаното семейство Стаад да е успял да проумее какво се било случило. Бащата на Бен, Андрю, отишъл на коронацията на Томас и се прибрал вкъщи с насинена скула — нараняване, за което жена му решила, че може да е по-благоразумно да не пита.

— Сигурен съм, че Питър е невинен — казал Бен същата вечер, докато се хранели. — Просто отказвам да повярвам...

В следващия миг се намерил проснат на земята, със звънящо ухо. Баща му се издигал над него, с капеща от мустаците му грахова супа и лице, толкова зачервено, че изглеждало пурпурно, а малката сестричка на Бен, Емалин, плачела във високото си столче.

— Да не си споменал повече името на този отцеубиец в къщата — рекъл баща му.

— Андрю! — извикала майка му. — Андрю, той не разбира...

Баща му, обикновено страшно мил съпруг, извърнал глава и гневно изгледал майката на Бен.

— Мълчи, жено — изрекъл той и нещо в гласа му я накарало пак да седне. Дори Емалин спряла да плаче.

— Татко — казал тихо Бен, — аз дори не си спомням последния път, когато си ме удрял. Трябва да са минали десет години, ако не и повече. И мисля, че никога не си ме удрял в изблик на гняв... досега. Така няма да промениш мнението ми. Аз не вярвам...

Андрю Стаад вдигнал предупредително пръст.

— Казах ти да не му споменаващ името — натъртил той — и го мисля, Бен. Обичам те, но ако произнесеш неговото име, ще трябва да напуснеш къщата ми.

— Няма да го произнеса — отвърнал Бен и станал, — защото те обичам, тате. А не защото се страхувам от теб.

— Престанете! — извикала госпожа Стаад, по-уплашена от всякога. — Няма да търпя двамата да се карате по този начин! Да ме подлудите ли искате!

— Не, мамо, не се тревожи, приключихме — рекъл Бен. — Нали, тате?

— Приключихме — потвърдил баща му. — Ти си добър син във всяко отношение, Бен, и винаги си бил, но не споменавай това име.

Имало някои неща, които Анди Стаад чувствал, че не може да каже на сина си — макар Бен да бил на седемнайсет, Анди все още го смятал за малко момче. Той щял да остане изненадан, ако научел, че Бен много добре разбирал причините, поради които го ударил.

Преди злощастния обрат на събитията, за който вие вече знаете, приятелството на Бен с принца тъкмо започвало да променя нещата за семейство Стаад. Тяхната ферма във Вътрешното баронство някога

била много голяма. През последните сто години те били принудени да разпродават земята, парче по парче. Сега им оставали по-малко от шейсет макари, повечето от тях ипотекирани.

А през последните горе-долу десет години нещата леко се подобрили. Банкерите, които първоначално ги заплашвали, започнали да проявяват желание да продължат просрочените полици и дори да предлагат нови заеми при нечувано ниски лихви. Андрю Стаад изпитвал горчива болка като виждал земята на прадедите си откъсвана макара по макара и за него бил щастлив денят, в който могъл да отиде при Халвей, собственика на съседната ферма и да му каже, че се е отказал да продава трите макари, които Халвей искал да купи от девет години насам. И Андрю знаел, на кого трябва да благодари за тези чудни промени. На сина си... синът, който бил близък приятел с принца, принцът, който освен това по една случайност бил и Чакащия крал.

Сега те пак били само стаадовци без късмет. Ако това било всичко и просто някои неща се връщали до предишното си положение, той можел и да го понесе, без да удрия сина си на масата за вечеря... постъпка, от която вече се срамувал. Но нещата не се *връщали* до предишното си положение. А започвали да се влошават.

Той се успокоил, когато bankerите започнали да се държат като агънца, а не като вълци. Взел назаем огромни суми и с част от тях откупил някои вече продадени земи, а с друга част инсталирал разни подобрения — например нова вятърна мелница. Сега бил сигурен, че bankerите ще свалят агнешките си кожи и вместо да губи фермата парче по парче, може да я загуби цялата наведнъж.

И това не било всичко. Някакъв инстинкт му подсказал да не разрешава на цялото семейство да идва на коронацията на Томас и Анди се вслушал в този вътрешен глас. Тази вечер се радвал, че го бил направил.

Това се случило след коронацията и той предполагал, че трябва да го е очаквал. Анди се отбил в някаква медовинарница да изпие една чаша преди тръгване към къщи. Чувствал се много потиснат от цялата тъжна история с убийството на краля и затварянето на Питър и изпитвал нужда да си пийне. Там го разпознали като баща на Бен.

— Синът ти помогна ли на приятелчето си да свършат тая работа, Стаад? — извикал един от пианите и последвал гаден смях.

— Дали е държал стареца, докато принцът е изливал горящата течност в гърлото му? — провикнал се друг на свой ред.

Андрю оставил полупразната си халба. Това място не било подходящо за него. Трябвало да си тръгне. Веднага.

Но преди да е успял да се измъкне, трети пиян — един гигант, който миришел като купчина развалени зелки — го дръпнал назад.

— Ами *ти* какво знаеш? — попитал този гигант с нисък, тътенещ глас.

— Нищо — отвърнал Андрю. — Нищо не знам за цялата история, както и моят син. Пуснете ме да мина.

— Ще минеш, когато — и *ако* — ние решим да те *пуснем* — рекъл гигантът и го бутнал назад в чакащите ръце на останалите пияни мъже.

Тогава започнало бяхтенето. Анди Стаад бил тласкан от един към друг, понякога плясван, друг път ръгван с лакът, трети път — препъван. Никой не дръзнал да стигне дотам да го удари с юмрук, но били много близо; той видял в очите им колко силно им се искало. Ако часът бил по-късен и те били по-пияни, можело да се окаже действително в много сериозна опасност.

Андрю не бил висок, но имал широки рамене и здрави мускули. Той преценил, че може да свали в праха кои да е двама от тези грубияни в честна борба — с изключение на гиганта, а си помислил, че е възможно да накара дори *него* да се поизпоти. Един, двама, може би дори трима... но те били общо девет или десет. Ако бил на възрастта на Бен, изпълнен с гордост и гореща кръв, вероятно въпреки това щял да се хвърли насреща им. Но той бил на четирийсет и пет и не му допадала мисълта да допълзи вкъщи при семейството си пребит и на косъм от смъртта. Него щяло да го боли, а те да се изплашат, като и двете неща щели да са съвсем напразни — просто стаадовският късмет се връщал у дома да си отмъсти и нямало какво да се прави, освен да се търпи. Съдържателят стоял и наблюдавал сцената без да помръдне или да направи опит да ги спре.

Най-накрая му позволили да се измъкне.

Сега той се страхувал за жена си... за дъщеря си... и най-вече за сина си Бен, който щял да бъде главната мишена за такива юнаци. *Ако там беше Бен вместо мен, помислил си той, те като нищо щяха да*

използват юмруците си. Щяха да използват юмруците си и да го бият, докато загуби съзнание... или нещо по-лошо.

Затова, понеже обичал сина си и се страхувал за него, той го ударил и заплашил, че ще го изгони от къщи, ако Бен някога пак спомене името на принца.

Хората се държат странно понякога.

63.

Онова, което Бен Стаад още не бил разбрал косвено за новото си странно положение, открил на другия ден и то съвсем конкретно.

Бен откарал на пазара шест крави и ги продал на добра цена (на скотовъдец, който не го познавал, иначе цената нямало да е толкова добра). Той се запътил към вратите на града, когато група шляещи се мъже се нахвърлили върху него, като го наричали убиец, съучастник и други, дори още по-неприятни неща.

Бен яростно се съпротивлявал. Накрая те здравата го набили — били седмина, — но си платили за удоволствието с разкъравени носове, насинени очи и счупени зъби. Бен се надигнал и се запътил към къщи, където пристигнал след мръкване. Всичко го боляло, но той бил — като се вземе всичко предвид — доста доволен от себе си.

Баща му го погледнал само веднъж и разбрал точно какво се било случило.

— Кажи на майка ти, че си паднал — подхвърлил той.

— Добре, тате — казал Бен като знаел, че майка му изобщо няма да повярва на подобна история.

— И от днес нататък аз ще карам кравите на пазара, или зърното, или каквото имаме за продан... поне докато не дойдат bankerите и не ни измъкнат земята изпод краката.

— Не, тате — отвърнал Бен със същото спокойствие, с което бил казал *добре*. За младеж, който току-що е изял солиден бой, той наистина се намирал в доста странно настроение — всъщност Бен направо изглеждал весел.

— Какво искаш да кажеш с това „не“? — попитал смаяно баща му,

— Ако избягам или се скрия, те ще започнат да ме преследват. Ако не отстъпя, скоро ще им омръзне и ще се заемат с някой по-лесен спорт.

— Ако някой измъкне от ботуша си нож — казал Андрю, изразявайки на глас най-голямото си опасение, — няма да доживееш

да ги видиш как им омръзва, Бени.

Бен прегърнал баща си и силно го притиснал.

— Човек не може да надхитри боговете — цитирал Бен една от най-старите делейнски поговорки. — Знаеш това, тате. И аз ще се бия за П... за който не ми позволяваш да споменавам.

Баща му тъжно го погледнал и рекъл:

— Ти никога няма да повярваш това за него, нали?

— Да — отвърнал без колебание Бен. — Никога.

— Май си станал мъж, докато не съм гледал — въздъхнал баща му. — Това е тъжен начин за възмъжаване, в схватки по пазарите с уличните хулигани. Но и за Делейн настанаха тъжни времена.

— Да — съгласил се Бен. — Тъжни времена настанаха.

— Боговете да са ти на помощ — рекъл Андрю, — а да са на помощ и на това нещастно семейство.

64.

Томас бил коронясан в края на една дълга и люта зима. На петнайсетия ден от неговото царуване върху Делейн се стоварили последните за този сезон големи бури. Валял силен и гъст сняг и вятърът продължавал да свири дълго след падането на мрака, навявайки преспи, подобни на пясъчни дюни.

Тази бурна нощ в девет часа, дълго след като всеки, който имал поне капка здрав разум не би си показал и носа навън, по входната врата на семейство Стаад започнал да блъска юмрук. Той не чукал леко и притеснено; блъскал рязко и тежко по якото дъбово дърво. *Отваряйте и то по-бързо*, сякаш казвал този юмрук, *не разполагам с цялата нощ*.

Андрю и Бен седели пред огъня и четели. Сюзан Стаад, съпруга на Андрю и майка на Бен, седяла между тях и бродирала покривчица, на която щяло да пише БОГ ДА БЛАГОСЛОВИ КРАЛЯ НИ, когато я завършела. Емалин отдавна била сложена в креватчето си. И тримата погледнали към вратата, после се спогледали. В очите на Бен имало само любопитство, но и Андрю, и Сюзан мигновено инстинктивно се изплашили.

Андрю станал и прибрал очилата си за четене в джоба.

— Тате? — попитал Бен.

— Аз ще отворя — казал Андрю.

Дано да е само някой странник, който се е загубил в мрака и търси подслон, молел се той, но когато отворил вратата на прага й стоял войник от кралската стража, безстрастен и широкоплещест. Върху главата му имало кожен шлем — шлемът на бойната униформа. На пояса му, близо до ръката, висял къс меч.

— Твоят син — рекъл той и Андрю усетил как краката му се подгънали.

— За какво ти е?

— Изпраща ме Пейна — отвърнал войникът и Андрю разбрал, че няма да получи никакъв друг отговор повече.

— Тате? — обадил се Бен иззад гърба му.

Не, мислел си нещастно Андрю, моля ви, това вече е прекалено много лош късмет, не сина ми, не...

— Това ли е момчето?

Преди Андрю да е успял да каже „не“ — колкото и да било безполезно — Бен пристъпил напред.

— Аз съм Бен Стаад — заявил той. — Какво искате от мен?

— Трябва да ме придружиш — казал войникът.

— Къде?

— До дома на Андерс Пейна.

— *Не!* — извикала майка му от вратата на малката им всекидневна. — Не, късно е, студено е, пътищата са затрупани със сняг...

— Аз имам шейна — отговорил неумолимо войникът и Андрю Стаад видял как ръката му хванала дръжката на меч.

— Ще дойда — рекъл Бен и си взел палтото.

— Бен... — започнал Андрю като си мислел: *Никога повече няма да го видя, те го взимат от нас, защото познаваше принца.*

— Всичко ще бъде наред, тате — прегърнал го Бен. И когато Андрю усетил младежката сила на прегръдката му, почти повярвал. Но, мислел си той, синът му още не знаел какво е страх. Той не знаел колко жесток може да бъде светът.

Андрю Стаад прихванал жена си. Двамата стояли на прага и гледали как войникът и Бен си проправят път през преспите към шейната, която в тъмнината изглеждала само като сянка, със светещи от двете ѝ страни фенери. Никой от тях не проговорил, докато Бен се качвал от едната страна, а войникът — от другата.

Само един войник, мислел Андрю, това е нещо, Може би го викат просто за разпит. Дано викат сина ми единствено за разпит!

Стаадови стояли мълчаливо, с навят около глезените им сняг, докато шейната се отдалечавала от къщата, с полюшващи се пламъчета на фенерите и прозвънващи камбанки.

Когато се скрили от погледа, Сюзан избухнала в сълзи.

— Никога вече няма да го видим — изхлипала тя. — Никога, никога! Те ни го взеха! Проклет да е Питър! Проклет да е за всичко, което причини на сина ми! Проклет да е! Проклет да е!

— Шшт, майко — обадил се Андрю и здраво я притиснал. — Шшт, тихо. Ще го видим още преди да е настъпило утрото. Или най-късно до обяд.

Но тя доловила потрепването в гласа му и още по-силно се разплакала. Толкова силно се разплакала, че събудила малката Емалин (или пък я събудило течението от отворената врата) и минало много дълго време, докато Емалин се върне обратно към съня. Най-накрая Сюзан легнала на голямото легло при нея и двете заспали заедно.

Анди Стаад не мигнал през цялата нощ.

Той седял край огъня и правел опити да не губи надежда, но дълбоко в сърцето си вярвал, че никога повече няма да види сина си.

65.

Един час по-късно Бен Стаад стоял в кабинета на Андерс Пейна. Той изпитвал любопитство и страхопочитание, но не и страх. Внимателно изслушал всичко, което казал Пейна. Накрая приглушено издрънчали пари, докато минавали от ръка в ръка.

— Разбра ли всичко, момко? — попитал Пейна със сухия си, съдийски глас.

— Да, милорд.

— Бих искал да съм сигурен. Не те изпращам да свършиш някоя детска работа. Разкажи ми отново какво трябва да направиш.

— Трябва да отида в замъка и да говоря с Денис, сина на Брандън.

— А ако Брандън ти попречи? — попитал остро Пейна.

— Ще му кажа да говори с вас.

— Добре — отпуснал се пак на стола си Пейна.

— Не бива да поръчвам: „Не казвай на никого за тази уговорка.“

— Да — потвърдил Пейна. — Знаеш ли защо?

Бен останал замислен за момент. С наведена глава. Пейна му дал възможност да помисли. Това момче му харесвало; то изглеждало хладнокръвно и смело. Много други, доведени при него посред нощ, биха заеквали от ужас.

— Защото, ако кажа такова нещо, той повече ще бърза да я разкаже, отколкото, ако си замълча — отвърнал накрая Бен.

По устните на Пейна се плъзнала усмивка.

— Хубаво, продължавай.

— Вие ми дадохте десет гилдера. От тях два трябва да връча на Денис — един за него и един за човека, който открие кукленската къщичка, принадлежала на питъровата майка. Другите осем са за Безън, главния пазач. Този, който намери кукленската къщичка, трябва да я предаде на Денис. Денис ще я даде на мен. Аз ще я отнеса на Безън. Колкото до салфетките, Денис сам ще ги носи на Безън.

— Колко?

— По двайсет и една всяка седмица — отговорил веднага Бен. — Салфетки от кралските запаси, но с махната коронка. Вашият човек ще наеме жена, която да разшива кралските коронки. От време на време ще изпращате някой при мен с още пари, или за Денис, или за Безън.

— И никакви за теб? — попитал Пейна. Той вече бил предложил; Бен отказал.

— Не. Мисля, че това е всичко.

— Бърз си.

— Искат ми се само да можех да направя повече.

Пейна седнал изправено, а лицето му изведнъж станало строго и заплашително.

— Не е необходимо и не бива — казал той. — И така е достатъчно опасно. Ти правиш услуги на младеж, който е осъден за извършването на отвратително убийство — второто по отвратителност убийство, което може да бъде извършено от човек.

— Питър е мой приятел — възразил Бен и говорел с достойнство, което впечатлявало с естествеността си.

Андерс Пейна леко се усмихнал и посочил с пръст избледняващите синини по лицето на Бен.

— Като гледам, вече плащаш за това приятелство.

— Още сто пъти бих платил такава цена — разпалил се Бен. После само за миг се поколебал и смело продължил: — Аз не вярвам, че той е убил баща си. Той обичаше крал Роланд така, както аз обичам своя татко.

— Така ли? — попитал Пейна, очевидно без интерес.

— Да! — извикал Бен. — *А вие* вярвате ли, че е убил баща си? *Наистина* ли вярвате, че го е сторил?

Пейна се усмихнал с толкова суха и жестока усмивка, че дори горещата кръв на Бен се смръзнала.

— Ако не вярвах, много щях да внимавам пред кого го казвам — отвърнал той. — Много, много щях да внимавам. Иначе скоро щях да усетя как секирата на палача минава през врата ми.

Бен мълчаливо гледал Пейна.

— Ти твърдиш, че си му приятел и аз ти вярвам — Пейна седнал по-изправено в стола си и насочил показалец към Бен. — Ако си му истински приятел, свърши само работите, които поисках и нищо повече. Ако в мистериозните си задължения тук виждаш някаква

надежда за евентуалното освобождаване на Питър — а по лицето ти мога да прочета, че е така, — ще трябва да я изоставиш.

Вместо да позвъни за Арлън, Пейна сам изпратил момчето... през задния вход. Войникът, който го бил довел тази нощ, утре щял да бъде на път към Западното баронство.

На вратата Пейна повторил:

— Още веднъж: да не се изпуснеш да споменеш макар и *едно-единствено нещичко* от работите, за които се разбрахме. Сега приятелите на Питър не са много на почит в Делейн, както го доказват и синините ти.

— Ще се бия с всички тях! — разгорещено заявил Бен. — Един по един или с всичките заедно!

— Да — съгласил се Пейна със сухата си, жестока усмивка. — А ще помолиш ли и майка ти да направи същото? Или малката ти сестричка?

Бен зяпнал възрастния човек. В сърцето му разцъфнал страх, подобно на малка и деликатна розичка.

— И дотам ще се стигне, ако не вложиш цялото си старание — рекъл Пейна. — Бурите не са отминали вече Делейн, а едва сега започват. — Той отворил вратата; вътре навял сняг, внесен от силен порив на вятъра. — Върви си сега у дома, Бен. Смятам, че родителите ти ще са щастливи да те видят толкова скоро.

Това в известен смисъл било много меко казано. Родителите на Бен го чакали на вратата в нощните си дрехи, когато той се прибрал. Те били чули камбанките на приближаващата шейна. Майка му силно го прегърнала, плачейки. Баща му, с почервенияло лице и непривични за него сълзи в очите, стискал ръката на Бен, докато го заболяла. Бен си спомнил думите на Пейна: *Бурите не са отминали вече, а едва сега започват.*

А още по-късно, докато лежал в леглото с ръце под главата, гледал нагоре в тъмнината и слушал как вятърът свири навън, Бен осъзнал, че Пейна изобщо не отговорил на въпроса му — нищо не казал за това дали вярва или не, че Питър е виновен.

66.

На седемнайсетия ден от царуването на Томас, синът на Брандън, Денис, донесъл първата партида от двайсет и една салфетки в Иглата. Той ги донесъл от един склад, за който не знаели нито Питър, нито Томас, нито Бен Стаад, нито дори самият Пейна — макар че всички щели да научат за него още преди да е приключила тази мрачна история със затварянето на Питър. Денис го знаел, защото бил син на иконом от дълга поредица икономи, но фамилиарността ражда неуважение, така казват, и той повече нищо не помислил за склада, от който взимал салфетките. Ние пак ще говорим за това помещение по-късно; сега искам само да ви кажа, че всички биха останали удивени от вида му и особено Питър. Защото, ако той знаел за тази стая — нещо, което Денис приемал напълно за дадено — щял да се опита да избяга три години по-рано... и много от събитията, за добро или за зло, щели да бъдат различни.

67.

Кралските коронки били махани от всяка салфетка от една жена, която Пейна наел заради бързата ѝ игла и здраво стиснатите ѝ устни. Всеки ден тя седяла на люлеещ се стол точно пред вратата на склада и разшивала шевове, които наистина били много стари. Докато го правела, устните ѝ били стиснати и по още една причина; да се разваля такава прекрасна бродерия ѝ се виждало едва ли не кошунство, но семейството ѝ било бедно и парите от Пейна идвали като дар от небето. Затова тя седяла там, както щяла да седи и през идните години, люлеела се на стола и въртяла иглата като една от онези три орисници, за които може би сте чували в друга приказка. Жената не говорела пред никого, дори пред съпруга си, за своите дни на разваляне.

Салфетките имали странна, лека миризма — не на мухъл, а на някаква плесен, поради дългата им неупотреба — но иначе нямали никакви дефекти. Всяка била двайсет на двайсет ронда, достатъчно голяма, за да покрие коленете дори на най-взискателния хранещ се.

При първото отнасяне на салфетките се разиграла кратка комедия. Денис се позавъртял около Безън, в очакване на бакшиш. Безън го оставил да повиси малко, защото очаквал, че рано или късно недосетливият момък ще се сети *на него* да му даде бакшиш. И двамата по едно и също време стигнали до заключението, че никой от тях няма да получи бакшиш. Денис се упътил към вратата, а Безън го подпомогнал с един ритник по задните части. Това накарало двама низши надзиратели да се разсмеят от сърце. После Безън се престорил, че му почиства панталона с купчинката салфетки, за още по-голямо удоволствие на стражите, но внимавал само да имитира — в края на краищата някъде в тази история стоял Пейна и най-добре било да се действа предпазливо.

Вероятно Пейна нямало още много дълго да се задържи наоколо, обаче. По медовинарниците Безън започнал да чува шушукане, че сянката на Флаг е паднала върху Върховния съдия и ако Пейна не е много, много внимателен, скоро може да наблюдава процесите в съда

от едно дори още по-високо поставено място от скамейката, върху която седял сега — може да ги наблюдава през прозореца, казвали тези шегобийци иззад събраните си шепи, от някой шип върху стените на крепостта.

68.

На осемнайсетия ден от царуването на Томас първата салфетка се намирала върху подноса със закуската на Питър, когато му бил донесен сутринта. Тя била толкова голяма, а закуската толкова малка, че на практика напълно покривала храната. Питър се усмихнал за първи път, откакто бил дошъл на това студено, високо място. Бузите и брадичката му били засенчени от зачатъците на брада, която щяла да порасне гъста и дълга в тези две проветриви стаи и той съвсем приличал на изгубил надежда герой... докато не се усмихнал. Усмивката озарила лицето му с магическа сила, направила го силно и лъчезарно — тя приличала на сигнален огън, около който човек си представял как се събират войници за битка.

— Бен — промърморил той и повдигнал салфетката за едното ъгълче. Ръката му леко треперела. — Знаех, че ще го направиш. Благодаря ти, приятелю. Благодаря.

И Питър веднага използвал първата си салфетка, за да изтрие с нея сълзите, които сега свободно се стичали по страните му.

Шпионката в здравата дървена врата се отворила. В очертанията ѝ пак се появили двамата низши пазачи, наподобяващи двуглавия папагал на Флаг, притиснали буза до брадясала буза в тясното пространство.

— Дано бебчето да не забрави да си изтрие брадичката! — извикал единият с дрезгав, припяващ глас.

— Надявам се бебчето да не забрави да си избърше яйчицето от ризката! — добавил другият и двамата избухнали в подигравателен смях. Питър не погледнал към тях и усмивката му не избледняла.

Пазачите видели тази усмивка и прекратили шегите. В нея имало нещо, което забранявало подигравките.

След известно време те затворили шпионката и оставили Питър на мира.

И с обяда му този ден дошла салфетка.

И с вечерята.

Салфетките пристигали при Питър в самотната му килия в небето през следващите пет години.

69.

Кукленската къщичка пристигнала на трийсетия ден от царуването на Томас Носителя на светлина. По това време, в красиви малки крайпътни туфички, вече пониквали първите модели, тези първи предвестници на пролетта (които ние наричаме метличини). По същото време Томас Носителя на светлина въвел закон за увеличение на селскостопанските данъци, който бързо станал известен като Черния данък на Том. Новият виц, разказван по медовинарниците бил, че кралят скоро ще промени кралското си прозвище на Томас Носителя на данъци. Увеличението не било осем процента, което щяло да бъде честно, или осемнайсет, което щяло да бъде поносимо, а цели осемдесет. Томас изпитвал някакви колебания по този въпрос в началото, но на Флаг не му отнело много време да го убеди.

— Трябва да им наложим по-голям данък върху онова, което признават, че притежават, за да успеем да приберем поне част от дължимото ни върху всичко, което скриват от бирника — казал Флаг.

Томас, с глава замаяна от виното, което сега постоянно се леело в дворцовите зали на замъка, кимнал с, както се надявал, мъдро изражение на лицето.

От своя страна Питър започнал да се страхува, че кукленската къщичка се е загубила след всичките тези години — и почти бил прав. Бен Стаад упълномощил Денис да я намери. След няколко дни на безплодно търсене, Денис споделил проблема си със своя добър, стар татко — единствения човек, на когото посмял да довери такова сериозно нещо. На Брандън му трябвали още пет дни, за да открие кукленската къщичка в един от малките килери на деветия етаж в западното крило, където претендиращите ѝ за жизнерадостност морави и дългите ѝ живописно построени крила били скрити под едно вехто (и леко наядено от молци) покривало, посивяло от годините. Цялото оригинално обзавеждане все още се намирало в къщичката и на Брандън, Денис и лично избрания от Пейна войник им отишли още три дни, докато се уверят, че всички остри предмети са премахнати.

Тогава, най-после, кукленската къщичка била отнесена от две момчета на земевладелци, които с мъка изкачили тристата стъпала с тежкия, неудобен предмет, закован на голяма дъска. Безън ги следвал по петите, ругаел и заплашвал с ужасни наказания, ако го изпуснат. По лицата на момчетата се стичала пот на реки, но те не отвърщали нищо.

Когато вратата на питъровия затвор се отворила и те внесли вътре кукленската къщичка, Питър ахнал от изненада — не само, защото къщичката най-после пристигнала, а и защото едното от момчетата, които я носели, било Бен Стаад.

Не се издавай! блеснали очите на Бен.

Не ме гледай прекалено дълго! отвърнали питъровите.

След дадения съвет Пейна щял да се смае, ако видел Бен тук. Той бил забравил, че логиката на всички мъдри старци по света често не може да устои на логиката на момчешкото сърце, ако то е голямо, добро и вярно. А сърцето на Бен Стаад притежавало и трите качества.

Оказало се най-лесното нещо в света да си смени мястото с едното от земевладелските момчета, определени да отнесат кукленската къщичка до върха на Иглата. За един гилдер — на практика всичките пари, които Бен притежавал на този свят — Денис уредил всичко.

Бен предупредил Денис:

— Не споменавай пред баща ти за това.

— Защо? — попитал Денис. — Аз казвам почти всичко на моя стар татко... А ти?

— И аз го *правех* — отвърнал Бен, като си спомнил как баща му забранил вече да се споменава името на Питър в къщата. — Но когато момчетата пораснат, това понякога се променя. Каквото и да става, не бива да казваш за това на баща ти, Денис. Той може да го спомене пред Пейна и аз ще се намеря в нагорещен тиган върху силен огън.

— Добре — обещал Денис.

И той спазил това обещание. Денис се почувствал жестоко наранен, когато неговият многообичен господар бил първо обвинен, а после и осъден за убийство. През последните няколко дни Бен бил изминал голяма част от пътя към запълването на празното място в сърцето на Денис.

— Хубаво — рекъл Бен и игриво тупнал Денис по рамото. — Искам само да го видя за минутка и да ободря сърцето си.

— Той беше най-добрия ти приятел, нали?

— Продължава да е.

Денис го зяпнал удивено.

— Как можеш да обявяваш човек, който е убил собствения си баща, за свой най-добър приятел?

— Защото не вярвам да го е направил — отвърнал Бен. — А ти?

За пълна изненада на Бен, внезапно Денис избухнал в сълзи.

— Цялото ми сърце говори същото и все пак...

— Послушай го тогава — поръчал Бен и грубовато прегърнал Денис. — И си изсуши физиономията, преди някой да те е видял как ревеш като хлапе.

— Занесете я в другата стая — казал сега Питър и се разтревожил от лекото потрепване на гласа си.

Безън нищо не забелязал. Той бил прекалено зает да ругае двете момчета за мудността, глупостта и самото им съществуване. Те отнесли кукленската къщичка в спалнята и я поставили на земята. Другото момче, което имало много глупаво лице, пуснало своя край твърде бързо и прекалено тежко. Отвътре се чул слаб звук от счупване. Питър трепнал. Безън плеснал момчето... но се усмихнал, докато го правел. Това било първото хубаво нещо, което се случвало, откакто се били появили тези две момчета с проклетата вещ.

Глупавото момче се изправило, разтривайки страната на лицето си, която вече започвала да се подува и се втренчило в Питър с явно удивление и страх, широко отворило уста; Бен останал на колене миг по-дълго. Пред входната врата на къщичката имало малко ратинено килимче — нещо като любезна покана, предполагам. Само за момент Бен си позволил палеца му леко да го докосне и очите му срещнали питъровите.

— Сега излизайте! — извикал Безън. — Излизайте, и двамата! Вървете си вкъщи и проклиняйте майките си, че са родили такива мудни, несръчни глупаци като вас!

Момчетата минали покрай Питър и недодяланото се дръпнало встрани, като че ли принцът бил болен от нещо, с което можел да го зарази. Очите на Бен още веднъж срещнали тези на Питър и принцът потръпнал от любовта, която видял в погледа на стария си приятел. После те излезли.

— Е, вече я имаш, добро мое малко принцче — рекъл Безън. — Каква ще бъде следващата ти поръчка? Мънички роклички с воланчета? Копринени гащички?

Питър бавно се обърнал и погледнал Безън. След миг, Безън свел очи. В погледа на Питър имало нещо плашещо и Безън бил принуден пак да си припомни, че — глезльо или не — Питър така здраво го бил напердашил, че ребрата два дни го болели и цяла седмица му се виел свят.

— Е, твоя си работа — измърморил той. — Но сега, след като я имаш, мога да ти намеря маса, на която да я сложиш. И стол, на който да седиш, докато... — и направил гримаса — докато си играеш с нея.

— И колко ще струва това?

— Само три гилдера, тъй мисля.

— Нямам никакви пари.

— Да, но познаваш влиятелни хора.

— Вече не — отсякъл Питър. — Размених услуга за услуга, това е всичко.

— Седи си на пода, тогава и нека ти измръзне задника, проклет да си! — избухнал Безън и изхвъркнал от стаята. Ручейчето от гилдери, на което се радвал, откакто Питър дошъл в Иглата, очевидно било пресъхнало. Това развалило настроението на Безън за дни наред.

Питър почакал да чуе шумното затваряне на всички ключалки и резета, след което вдигнал килимчето, докоснато от палеца на Бен. Под него открил квадратно листче, не по-голямо от пощенска марка. То било изписано и от двете страни, като между думите нямало оставено място. Буквите действително били мънички — Питър трябвало да примижи, за да ги прочете и предположил, че Бен ги е писал с помощта на увеличителното стъкло.

Питър... унищожжи това след като го прочетеш. Аз не вярвам, че си го направил. И други се чувстват така, сигурен съм. Продължавам да съм ти приятел. Обичам те, както винаги. Денис също не вярва. Ако мога някога да помогна, потърси ме чрез Пейна. Нека сърцето ти да е твърдо.

Докато четял това, очите на Питър се изпълнили с топли сълзи на благодарност. Аз мисля, че истинското приятелство винаги ни кара да изпитваме такава сладка благодарност, защото светът почти всякога

изглежда като много сурова пустиня и цветята, които растат там, сякаш поникват при толкова неблагоприятни условия.

— Добрият ми Бен! — шепнел той без прекъсване. С преизпълненото си сърце не можел да измисли нищо друго. — Добрият ми Бен! Добрият ми Бен!

За първи път започнал да смята, че планът му — колкото и да бил луд и опасен — можел да има някакъв шанс да успее.

После помислил за бележката. Бен залагал живота си с написването ѝ. Бен бил благородник — почти, — но не с кралска кръв; следователно нямал защита срещу секирата на палача. Ако Безън или някой от неговите чакали намерел тази бележка, те щели да се досетят, че някое от двете момчета, донесли кукленската къщичка, трябва да я е написало. Недодяланото имало вид на момче, което не било способно да прочете дори едрите букви на детска книжка, какво оставало да напише подобни дребосъци. Затова щели да се разтърсят за другото момче, а оттам до дръвника на палача пътят щял да бъде много кратък за добрия му Бен.

Питър се сещал само за един сигурен начин да се отърве от бележката и той не се поколебал; смачкал мъничкото листче между палеца и показалеца на дясната си ръка и го изял.

70.

Сигурен съм, че вече сте се досетили какъв бил планът за бягство на Питър, защото вие знаете много повече от Пейна, когато прочел исканията на принца. Но във всеки случай дойде време да ви го кажа направо. Той възнамерявал да използва ленени нишки, за да си направи въже. Нишките щял да вземе, разбира се, от краищата на салфетките. После смятал да спусне това въже до земята и така да избяга. Някои от вас може здравата да се разсмеят на тази идея. *Нишки от салфетки за бягство от стометрова кула?* бихте могли да възразите. *Или ти си луд, Разказвачо или Питър!*

Нищо подобно. Питър знаел колко е висока Иглата и вярвал, че никога няма да го обземе алчност за това по колко нишки да измъква от всяка салфетка. Ако разнищвал прекалено много, някой можело да полюбопитства. Не било задължително това да е точно главният надзирател; перачката, която се грижела за салфетките, можело да забележи, че от всяка липсва по малко. После да го спомене пред приятелка... която да го каже на друга приятелка... и мълвата да тръгне... а Питър не се безпокоял толкова, че ще научи Безън. Безън бил, както личало по всичко, доста глупав човек. Но Флаг не бил. Флаг отровил баща му... и Флаг държал ушите си наострени. Жалко, че Питър никога не се запитал откъде идва тази лека миризма на плесен от салфетките, нито задал въпроса дали човекът, нает да маха кралските коронки е освободен, след като е подготвил известно количество, или продължава да е на работа — но, естествено, умът му бил зает с други неща. Той не можел да не забележи, че те били много стари и това определено било хубаво, защото успявал да измъква от всяка много повече нишки, отколкото бил допускал и в най-оптимистичните си мигове. Колко много повече е можел да взима, узнал едва след време.

И все пак, мога да чуя как казват някои от вас, нишки от салфетки да послужат за достатъчно дълго въже, което да стигне от прозореца на върха на Иглата чак до двора? Нишки от салфетки

да образуват достатъчно здраво въже, за да издържи седемдесет и пет килограма? Продължавам да мисля, че се шегуваш!

Онези от вас, които смятат така, забравят кукленската къщичка... и тъкачния стан вътре, един толкова мъничък тъкачен стан, че нишките от салфетките идеално пасвали на мъничката му совалчица. Онези от вас, които смятат така, забравят, че всичко в къщичката било малко, но работело безпогрешно. Острите предмети били премахнати, а това включвало и режещото острие на стана... но иначе той бил цял.

Тази кукленска къщичка, за която преди толкова време Флаг имал смътни лоши предчувствия, сега била единствената реална надежда на Питър за бягство.

71.

Би трябвало да съм много по-добър разказвач, отколкото мисля, че съм, за да ви разкажа как се чувствал Питър през петте години, които прекарал на върха на Иглата. Той ял, спал, гледал през прозореца, който му разкривал изглед към западната част на града; сутрин, обед и вечер правел гимнастика; мечтаел за свободата си. През лятото в жилището му не се седяло от жегата. През зимата не се седяло от студ.

По време на втората зима той хванал много лош грип, който едва не го убил.

Питър лежал в треска и кашлял под тънкото одеало на леглото си. Отначало се плашел само да не изпадне в делириум и да не се изпусне в бълнуванията си за скритото въже, навито на стегнат кравай под два от каменните блокове в източния край на спалнята му. С влошаването на треската изтъканото с мъничкото станче от кукленската къщичка въже взело да изглежда все по-маловажно, защото той започнал да мисли, че ще умре.

Безън и низшите надзиратели били убедени в това. На практика те дори започнали да се обзалагат кога точно ще се случи. Една нощ, около седмица след започването на треската, когато вятърът виел страшно отвън, а температурите паднали под нулата, Роланд се явил на Питър в един сън. Питър бил убеден, че Роланд е дошъл да го отведе в Далечните поля.

— Готов съм, татко! — извикал той. В делириума си не можел да определи дали говори на глас или само наум. — Готов съм да тръгна!

Ти още не умираш, казал баща му в този сън... или видение... или каквото там било. Предстои ти много работа, Питър.

— *Татко!* — изкрещял Питър. Гласът му бил силен и надзирателите отдолу — влючително и Безън — се стреснали и помислили, че Питър вижда димящия призрак на убития крал Роланд, дошъл да отведе душата му в ада. Те не се обзалагали повече тази нощ и дори един от тях отишъл в Църквата на великите богове още на

следващия ден и отново прегърнал религията си като накрая дори станал свещеник. Името на този човек било Къран и може да ви разкажа за него в някоя друга история.

В известен смисъл Питър *наистина* виждал призрак — макар че дали това била действителната сянка на баща му или само призрак, роден от поражения му от треската мозък, не мога да кажа.

Гласът му спаднал до шепот. Надзирателите не чули останалото.

— Толкова е студено... а аз съм толкова горещ.

Бедното ми момче, казал неговият мъжделеещ се баща. *Ти мина през тежки изпитания и още ти предстоят. Но Денис ще знае...*

— Какво ще знае? — зяпнал Питър. Бузите му били червени, но челото му изглеждало бледо като восъчна свещ.

Денис ще знае къде ходи сомнамбула, прошепнал баща му и изчезнал.

Питър изпаднал в безсъзнание, което скоро преминало в дълбок, здрав сън. В този сън треската го напуснала. Момчето, което през последната година било превърнало в своя практика всекидневното правене на шейсет опори и сто клякания, се събудило на следващата сутрин прекалено слабо дори, за да стане от леглото... но умът му отново бил бистър.

Безън и низшите надзиратели останали разочаровани. Но след онази нощ те винаги третирали Питър с някакво страхопочитание и внимавали да не се приближават твърде много до него.

С което, разбира се, само улеснявали задачата му.

Цялата тази история е достатъчно лесна за разказване, макар че без съмнение щеше да е по-добре, ако можех да кажа със сигурност, дали призракът е бил там или не. Както и за други неща в по-голямата приказка, вие ще трябва сами да решите как да го приемете, предполагам.

Но как да ви разкажа за безкрайния, къртовски труд, който Питър хвърлил над онова мъничко станче? Тази история е свръх силите ми. Всички прекарани часове, понякога с излизащ от устата и ноздрите му замръзвал дъх, друг път с течаща по лицето му пот, през цялото време под страх от разкриване; всички тези дълги, самотни часове, без нищо друго, освен безбройни планове и почти абсурдни надежди да ги изпълни. Мога да ви разкажа някои неща и ще го направя, но да опиша такива часове и дни на бавно минаващо време ми е невъзможно и

вероятно е невъзможно и за всеки друг, освен за някой от великите разказвачи на истории, чиято раса отдавна е изчезнала. Може би единственото нещо, което макар и смътно подсказва колко много време прекарал Питър в онези две стаи, била неговата брада. Когато влязъл в тях, тя била само мъх по бузите и тъмно петно под носа му — момчешка брада. В 1825-те дни, които последвали, брадата му израснала дълга и гъста; към края достигнала средата на гърдите и макар че бил само на дваисет и една години, била прошарена. Единственото място, по което не растяла, било по дължината на зигзаговидния белег, оставен от нокътя на безъновия палец.

През първата година Питър не смее да измъкна повече от пет нишки от всяка салфетка — всеки ден по петнайсет нишки. Той ги криел под дюшека си и в края на всяка седмица събирал по сто и пет. Според нашите мерки всяка нишка била дълга около петдесет сантиметра.

Една седмица след получаването на кукленската къщичка той усукал първата партида като внимателно работел със станчето. На седемнайсет години не му било така лесно да го използва, както когато бил на пет. Пръстите му били пораснали, а станчето — не. Освен това се чувствал ужасно неспокоен. Хванел ли го някой от надзирателите какво върши, можел да каже, че тъче със станчето изпаднали от старите салфетки нишки просто за развлечение... ако му повярвали. И ако станчето работело. Той не бил сигурен в последното, докато не видял първото тънко въженце, съвършено усукано, да се проточва от отсрещния край на стана. Когато го видял, безпокойството му се притъпило и той съумял да започне да тъче малко по-бързо — захранвал с нишки, опъвал ги, за да остават прави, задвижвал крачното педалче с палеца си. В началото станчето малко поскърцвало, но старата смазка скоро се размекнала и то заработило така безпогрешно, както и в детството му.

Но въженцето било ужасно тънко, не достигало дори един сантиметър на дебелина. Питър завързал краищата и пробно дръпнал. Издържало. Това малко го окуражило. Било по-здро, отколкото изглеждало, а и той смятал, че *било редно* да е здраво. В края на краищата използвал кралски салфетки, изтъкани от най-фината памучна нишка в кралството, пък и тъчал стегнато. Дръпнал по-силно

като се опитвал да прецени колко килограма може да издържи тънкото памучно въженце.

Питър дръпнал още по-силно, въжето издържало и той почувствал как в сърцето му се прокрадва силна надежда. И установил, че мисли за Йозеф.

Защото Йозеф, главният коняр, бил този, който му разказал за онова тайнствено и ужасно нещо, наречено „критично напрежение“. Било в разгара на лятото и те наблюдавали как огромни андуански волове теглят каменни блокове за площада на новия пазар. Върху врата на всеки вол седял странично по един изпотен и ругаещ водач. Питър тогава бил на не повече от единайсет и му било по-интересно, отколкото на цирк. Йозеф му посочил здравите кожени хамути, нахлузени на воловете. Веригите, които теглели обработените каменни блокове, били прикрепени към хамутите, по една от всяка страна на врата на животното. Йозеф му обяснил, че секачите трябва да преценяват много внимателно точно колко да тежи всеки блок.

— Защото, ако блоковете са прекалено тежки, воловете могат да се наранят, докато се опитват да ги издърпат — заявил Питър. Това не било дори въпрос, тъй като му изглеждало съвсем очевидно. Той изпитвал съжаление към воловете, които теглели такива огромни парчета скала.

— Не — отвърнал Йозеф. Той си запалил цигара, направена от царевична шума, като едва не си изгорил върха на носа и дръпнал дълбоко и съсредоточено. Компанията на принца винаги му била приятна. — Не! Воловете не са глупави... само хората ги мислят за такива, защото са големи, кротки и услужливи. По-скоро хората са глупави, а не воловете, мен ако питаш, но да оставим това, да оставим този въпрос. Ако волът може да издърпа някой блок, той ще го издърпа; ако не може, е, ще опита два пъти и после ще се запъне с наведена глава. И ще стои така, дори някой лош господар да направи с камшика си кожата му на парцали. Воловете изглеждат глупави, но не са. Ни най-малко.

— Тогава защо секачите трябва да внимават за теглото на блоковете, след като волът сам знае колко може да издърпа?

— То не е заради блоковете, а заради *веригите* — Йозеф посочил към единия от воловете, който влачел блок с размери, както му се видяло на Питър, почти колкото на малка къща. Главата на вола била

наведена надолу, погледът му търпеливо насочен напред, докато водачът седял на гърба му и го подканял с леки потупвания на пръчката си. Блокът в края на двойната дължина на веригата бавно се придвижвал, изоравайки бразда в пръстта. Тя била толкова дълбока, че някое малко дете щяло да има проблеми да се изкатери по нея. — Ако волът може да изтегли определен блок, той ще го направи, но животното не разбира нищо от вериги или от критично напрежение.

— Какво е това?

— Опъни нещо достатъчно силно и то ще се скъса — пояснил Йозеф. — Скъса ли се ей оназ верига, ще излети със страшна сила нанякъде. Ти няма да искаш да си свидетел на онова, което може да се случи, ако такава тежка верига не издържи, когато е толкова здраво опъната, както само воловете могат да го направят. Тя може да излети навсякъде. Най-вече назад. Вероятно ще удари водача и ще го разкъса, а може да отсече и краката на самото животно.

Йозеф дръпнал още веднъж от саморъчната си цигара и я хвърлил в прахоляка. Той се втренчил в Питър с пронизателен, приятелски поглед.

— За един принц е хубаво да познава критичното напрежение, Питър — рекъл той. — Веригите се късат, ако са прекалено напрегнати, но същото важи и за хората. Имай го предвид.

Той имал предвид това сега, когато дърпал първото си въженце. Колко ли силно *дърпане* прилагал? Пет рула? Най-малко. Десет? Може би. Но може само да му се иска да е така. По-скоро би казал осем. Не, седем. По-добре да сгреси с песимистична оценка, ако трябва да греси. Ако не съумее да го изчисли правилно... е, калдъръмът на Площада на Иглата бил много, много твърд.

Той дръпнал още по-силно, като мускулите на ръцете му започнали леко да изпъкват. Когато първото въженце най-накрая се скъсало, Питър предположил, че трябва да го дърпал със сила към петнайсет рула — почти трийсет килограма.

Не останал недоволен от резултата.

Късно същата нощ той изхвърлил скъсаното въженце през прозореца си върху Площада на Иглата, където хората, които всеки ден почиствали, щели да го изметат заедно с останалите боклуци.

Майката на Питър, виждайки интереса му към кукленската къщичка и нейното обзавеждане, го била научила как да усуква

мънички ширитчета. Когато не сме правили нещо дълго време, ние сме склонни да забравяме как точно се върши то, но Питър разполагал, ако не с друго, поне с време и след няколко опита успял да си припомни начина на усукване.

Майка му наричала това действие „усукване“ и затова той го запомнил по този начин, но усукване всъщност не е правилното му название; усукването, ако искаме да бъдем точни, означава да се завият ръчно две нишки. А *сплитането*, методът по който се изработват ширитите, представлява заплитане на три или повече нишки. При сплитането двете нишки се разделят с подравнени краища. Третата се поставя между тях, но по-ниско, така че краят и да стърчи. И се продължава по този начин, като постоянно се добавят нови и нови нишки. Резултатът наподобява малко китайска рогозка... или тъканите черги в любимата ви бабина къща.

На Питър му били необходими три седмици, за да събере достатъчно нишки, с които да опита тази техника и почти отишла и четвъртата, докато си спомнил как точно трябва да ги преплете отгоре и отдолу. Когато приключил, разполагал с истинско въже. То било тънко и вие бихте го сметнали за луд, ако ви кажел, че ще издържи теглото му, но то било много по-здраво, отколкото изглеждало. Той установил, че може да го скъса, но само като увие стегната краищата му около дланите си и дърпа, докато се издуют мускулите по ръцете и гърдите му и жилите на врата му изскочат.

На тавана в спалното му помещение имало няколко солидни дъбови греди. Той щял да провери дали въжето ще издържи теглото му, когато го направел достатъчно дълго. Ако се скъса, ще трябва да започва отначало... но от подобни мисли няма полза и Питър го знаел. Затова просто се заловил за работа.

Всяка нишка, която издърпвал, била дълга около петдесет сантиметра, а Питър губел грубо пет сантиметра в заплитането ѝ. Три месеца му отнело да заплете три ширита, като всеки от тях съдържал по сто и пет памучни нишки, във въже дълго един метър. Една нощ, след като се уверил, че всички надзиратели са пияни и играят долу карти, той праметнал оплетеното въже през една от гредите. Когато го завързал на примка, от него висели по-малко от петдесет сантиметра.

И изглеждало печално тънко.

Въпреки това Питър се хванал за него и увиснал, със стиснати в мрачна бяла линия устни, защото очаквал всеки миг нишките да се скъсат и той да се озове на земята. Но те издържали.

Те издържали.

Като почти не смееел да повярва, че е истина, Питър висял там на едно съвсем тънко въже, което едва се виждало. Той останал да виси близо цяла минута, след което стъпил на леглото си, за да освободи възела. Ръцете му треперели, докато го правел и на два пъти му се наложило да развързва опипом възела, защото очите му били замрежени от сълзи. Не се бил чувствал с така препълнено сърце, откакто прочел мъничката бележка на Бен.

72.

Отначало държал въжето под дюшека си, но скоро си дал сметка, че това няма да може да продължава дълго. Иглата била висока сто и десет метра, премерено от върха на коничния ѝ покрив; неговият прозорец се намирал точно на сто метра над калдъръма. Той бил висок един и осемдесет и смятал, че ще посмее да скочи от около пет метра в края на въжето. Но и в най-добрия случай, щяло да му се наложи да крие деветдесет метра дълго въже.

Питър открил в източния край на пода на спалнята си един разхлабен камък и внимателно го повдигнал. С изненада и задоволство установил, че под него има малко свободно пространство. Не можел да го огледа добре, затова бръкнал вътре и заопипвал в тъмнината, с напрегнато и вкаменено тяло, защото очаквал нещо в мрака да полази по ръката му... или да я ухапе.

Но не се случило нищо и той тъкмо се канел да си я извади, когато единият от пръстите му докоснал нещо... студено и метално. Питър го извадил. То било, както видял, медальон с формата на сърце, окачен на фина верижка. И верижката, и медальонът изглеждали направени от злато. А от теглото им преценил, че едва ли златото е фалшиво. След известно човъркане и опипване успял да намери изцялата закопчалка. Той я натиснал и медальонът се отворил. Вътре имало два портрета, по един от всяка страна — те били така фини, като мъничките картини в кукленската къщичка на Саша; и дори по-фини, може би. Питър се загледал в лицата с момчешко удивление. Мъжът бил много красив, а жената направо прекрасна. По устните на мъжа играела лека усмивка, погледът му искрял неукротимо. Очите на жената били тъмни и тъжни. Част от удивлението на Питър се дължало на факта, че този медальон трябва да бил много стар, ако съдел по онова, което можел да види от дрехите им. Но не било само това. Най-вече го изумило, че тези две лица му изглеждали някак смътно познати. Той ги бил виждал и преди.

Питър затворил медальона и го погледнал откъм гърба. Сторило му се, че там има изписани инициали, но те били с твърде много завърънкулки и орнаментчета, за да ги прочете.

Подтикван от някакъв импулс, той пак бръкнал в дупката. Този път напипал хартия. Листът, който извадил, бил ужасно стар и измачкан, но написаното се виждало ясно и подписът не можел да бъде сбъркан. Името било Ливън Валера, покритият с позорна слава Черен херцог на Южното баронство. Валера, който някой ден щял да стане крал, но вместо това прекарал последните двацет и пет години от живота си в стаите на върха на Иглата, заради убийството на жена си. Нищо чудно, че портретите от медальона изглеждали познати! Мъжът бил Валера; а жената — убитата му съпруга, Елинон, за чиято хубост още се пеели балади.

Мастилото, използвано от Валера, имало странен ръждивочерен цвят и още първите редове от писмото смразили сърцето на Питър. Бележката *като цяло* смразила сърцето му и то не само защото приликите в положението на Валера и неговото собствено били твърде големи, за да са съвпадение.

До Онзи, който намери бележката...

Пиша със собствената си кръв, източена от вената, която срязях на лявата си китка. Перото ми е дръжка на лъжица, която дълго, дълго острих в камъните на своята спалня. Близо четвърт век прекарах тук в небето, дойдох младеж, а сега съм старец. Предвестниците на кашлицата и треската пак се появиха и този път мисля, че няма да оживея.

Аз не съм убил своята съпруга. Не, макар че всички доказателства говорят друго, не съм убил своята съпруга. Аз я обичах истински и все още я обичам, макар че скъпото ѝ лице е станало мъгляво във вероломната ми памет.

Сигурен съм, че Елинон беше убита от кралския магьосник, който подреди нещата така, че да ме отстрани, защото стоях на пътя му. Изглежда плановите му са проработили и той преуспява; но аз вярвам, че има богове,

които наказват злото накрая. Неговият ден ще дойде и аз все по-силно усещам, с приближаването на собствената ми смърт, че той ще бъде свален от някой, който ще дойде в това място на отчаяние. Някой, който ще открие и прочете това писмо, написано с моята кръв.

Ако стане така, аз те заклевам: Отмъсти, Отмъсти, Отмъсти! Забрави за мен и за изгубените ми години, ако трябва, но никога, никога, никога не забравяй скъпата ми Елинор, убита както спеше в нейното легло! Не бях аз онзи, който отрови виното ѝ; пиша тук името на убиеца с кръв: Флаг! Това беше Флаг! Флаг! Флаг!

Вземи медальона и му го покажи в мига, преди да освободиш този свят от най-големия му негодник — покажи му го, за да узнае в този миг, че съм бил част от неговото поражение, дори отвъд своя незаслужен гроб на убиец.

Ливън Валера

Сега вероятно разбирате истинската причина за смръзяването на Питър, а може би още не. Вероятно ще я разберете по-добре, ако ви припомня, че макар да изглеждал като запазен и енергичен мъж на средна възраст, всъщност Флаг бил много стар.

Питър бил чел за предполагаемото престъпление на Ливън Валера, да. Но книгите, в които чел за него, били исторически. За *древна* история. Това измачкано, пожълтяло парче пергамент първо говорело за кралския магьосник, а после наричало Флаг по име. *Говорело ли? Викало, крещяло... с кръв.*

Но предполагаемото престъпление на Валера било извършено по времето на Алън II...

...а Алън II властвал над Делейн преди четиристотин и петдесет години.

— Господи, о, боже господи! — прошепнал Питър. Той с олюляване се добрал до леглото си и тежко седнал, точно преди краката му да се подкосят и да го оставят на пода. — Той е вършил всичко това и преди! Правил го е и преди, и то по съвсем същия начин, *само че преди повече от четири столетия!*

Лицето на Питър станало мъртвешки бяло; косата му настръхнала. За първи път той осъзнал, че Флаг, кралският магьосник, е всъщност Флаг Чудовището, сега отново на свобода в Делейн, в служба на нов крал — в служба на неговия собствен малък, притеснен, лесно поддаващ се на влияние брат.

73.

Питър първоначално си поиграл с лекомислената идея да обещае на Безън нов подкуп, за да отнесе медальона и измачканото парче пергамент на Андерс Пейна. В първия изблик на вълнение му се сторило, че тази бележка ще насочи обвиняващ пръст към Флаг и ще освободи него, Питър. Кратко замисляне го убедило, че докато това може да се случи в някоя книга, в истинския живот няма да стане така. Пейна ще се изсмее и ще го нарече фалшификатор. А ако го приеме сериозно? Това може да означава край и за двама им — и за Върховния съдия, и за принца-затворник. Слухът на Питър бил остър и той внимателно следял клюките от медовинарниците, докато те минавали напред-назад между Безън и низшите стражи. Чул за увеличението на селскостопанските данъци, както и горчивата шега Томас Носителя на светлина да бъде прекръстен в Томас Носителя на данъци. Чул дори, че неколцина дръзки шегобийци наричали брат му Вечно къркания смотан Том. Секирата на палача се размахвала с ритмичността на часовниково махало, откакто Том седнал на делейнския трон, само че *този* часовник отмервал *измяна-бунт, измяна-бунт, измяна-бунт* с постоянство, което щяло да изглежда монотонно, ако не звучало така плашещо.

Пред Питър вече започвала да прозира истинската цел на Флаг: да доведе законната монархия на Делейн до пълен крах. Ако покажел медальона и бележката, означавало или да получи само присмех, или да накара Пейна да предприеме някакви действия. Което несъмнено щяло да докара и на двама им смърт.

Накрая Питър прибрал обратно на мястото им медальона и пергамента. А при тях пъхнал и малкото еднометрово въже, чието изплитане му отнело един месец. Като цяло не се чувствал много огорчен от тазвечершните си открития — въжето издържало, а намирането на медальона и пергамента след повече от четиристотин години, доказвало поне едно — скривалището едва ли щяло да бъде открито.

И все пак имал широко поле за размисъл и тази нощ до късно лежал буден.

Когато заспал, сторило му се, че чува сухия, студен глас на Ливън Валера да шепне в ухото му: *Отмъсти! Отмъсти! Отмъсти!*

74.

Време, да, време... Питър прекарал страшно дълго време на върха на Иглата. Брадата му пораснала дълга, като се изключи мястото, където онзи бял белег прорязвал бузата му като светкавица. Той видял от прозореца си много промени, докато тя растяла. И за още повече ужасни промени чул. Секирата на палача не забавила темпото си, а дори го усилила: *измяна-бунт, измяна-бунт* пеела тя и понякога хвърквали по десетина глави една след друга в един-единствен ден.

По време на третата година затворничество — годината, в която за първи път Питър достигнал до трийсет вдигания на мускули без почивка на централната гредка в спалнята си, — Пейна с отвращение се отказал от поста си Върховен съдия. Това било главна тема в разговорите по медовинарниците в продължение на седмица, а в разговорите на питъровите пазачи дори по-дълго. Надзирателите смятали, че Флаг ще се погрижи Пейна да бъде хвърлен в затвора още преди топлината от задника на стареца да е напуснала съдийската скамейка и, че скоро след това гражданите на Делейн щели да разберат веднъж завинаги, дали във вените на Върховния съдия тече кръв или ледена вода. Но когато Пейна останал на свобода, приказките заглъхнали. Питър се радвал, че Пейна не бил арестуван. Той не изпитвал към него никаква злонамереност, въпреки готовността на Пейна да повярва, че е убил баща си. Пък и Питър знаел, че нагласените доказателства били дело на Флаг.

Също през третата година на Питър в Иглата, добрият стар татко на Денис, Брандън, умрял. Смъртта му била обикновена, но достойна. Той свършил работата си за деня, въпреки ужасната болка в гърдите, и бавно се прибрал у дома. Седнал в малката им всекидневна, с надежда болката да премине. Но тя станала още по-силна. Брандън повикал жена си и сина си при себе си, целунал ги и попитал дали може да получи чаша бърндъл-джин. Веднага му била осигурена. Брандън я пресушил, целунал пак жена си и я пратил извън стаята.

— Сега трябва хубу да служиш на господаря си, Денис — рекъл той. — Вече си мъж и мъжките задължения са пред тебе.

— Ще служа на краля, колкото мога по-добре, тате — обещал Денис, макар че мисълта да поеме задълженията на баща си го ужасявала. Доброто му, грозничко лице било мокро от сълзи. През последните три години Брандън и Денис били икономи на Томас и задълженията на Денис изглеждали същите като преди, с Питър; но някак нищо не било същото... дори нямало *нищо общо* с преди.

— Томас, мда — казал Брандън, след което прошепнал: — Но ако доде време да напрайш некая услуга на първия си господар, Денис, не съ колебай. Аз нивга...

В този миг Брандън се вкопчил в лявата страна на гърдите си, вцепенил се и умрял. Умрял там, където искал да умре, в собствения си стол, пред собствения си огън.

През четвъртата година затворничество на Питър — въжето му под камъка равномерно ставало все по-дълго и по-дълго — семейство Стаад изчезнало. Тронът си присвоил малкото, което било останало от земите им, както правел обикновено при изчезването на някое благородно семейство. И с напредването на владичеството на Томас, изчезванията ставали все по-чести.

Семейство Стаад било само една от темите за клюки по медовинарниците в седмица, която включвала четири обезглавявания, увеличен данък за магазинерите и хвърлянето в затвора на възрастна жена, обикаляла три дни напред-назад пред двореца с крясъци, че внукът ѝ бил измъчван в тъмницата, задето е говорил срещу Данъка за едрия рогат добитък от предишната година. Но когато Питър чул името Стаад в разговорите на надзирателите, сърцето му за миг спряло.

Веригата от събития, довела до изчезването на семейство Стаад, вече била добре позната на всеки в Делейн. Тиктакащото махало на секирата на палача страхотно било изтънило броя на благородниците. Много от тях загинали, защото семействата им служели на кралството от стотици — или дори хиляди — години и те не могли да повярват, че такава несправедлива участ ще или може да ги сполети. Други, щом забележели зловещите предзнаменования, побягвали. Семейство Стаад било от тях.

И слухове започнали.

Издад събрани шепи се разправяло, че тези благородници не се били разпилели просто по четирите посоки на света, а някъде се събирали заедно, може би в дълбоките гори в северния край на кралството, за да планират събарянето на трона.

Питър приемал тези истории като вятъра през прозореца и теченията под прага. Те били мечти за един по-широк свят. Той най-вече работел по въжето си. През първата година то нараствало с по петдесет сантиметра на всеки три седмици. В края на същата година разполагал с тънко въже дълго осем метра — въже, което било, поне на теория, достатъчно здраво, за да издържи теглото му. Но имало разлика между висенето от гредата в спалнята му и висене над пропаст от сто метра и Питър го знаел. Той съвсем буквално залагал живота си на това тънко въженце.

По осем метра на година никак не било достатъчно; щели да минат повече от осем години преди да може дори да опита, а мърморенията, които долавял от прозореца си, вече ставали достатъчно силни, за да звучат обезпокоително. Най-важното от всичко било кралството да издържи — не бивало да се допускат въстания и хаос. Неправдите трябвало да се поправят, но със закони, а не с лъкове и стрели, нито с камъни и тояги. Томас, Ливън Валера, Роланд, той самият, дори Флаг избледнявали до незначителност в сравнение с това. Трябвало да има законност.

Колко би го обичал за тези мисли Андерс Пейна, който ставал все по-стар и по-огорчен край своя огън!

Питър решил, че трябва да положи усилия да избяга колкото може по-рано. За тази цел той започнал да прави дълги изчисления, като всички цифри били само в главата му, за да не оставя никакви следи. Той ги правил отново, и отново, и отново, доказвайки си, че никъде не е допуснал грешка.

По време на втората си година в Иглата започнал да измъква по десет нишки от всяка салфетка; през третата — по петнайсет; през четвъртата — по двайсет. Въжето растяло. Деветнайсет метра след втората година; трийсет и четири след третата; петдесет и два след четвъртата.

Въжето тогава все още щяло да виси на четирийсет и осем метра над земята.

През последната година Питър започнал да измъква по трийсет нишки от всяка салфетка и за първи път кражбите му се забелязвали ясно — салфетките изглеждали орфани по четирите си края като наядени от мишки. Питър със свито сърце очаквал кражбите му да бъдат разкрити.

75.

Но те не били разкрити нито тогава, нито когато и да било. Дори не възникнали съмнения. На Питър дългите безсънни нощи му се стрували безкрайни, все се чудел и тревожел кога Флаг щял да дочуе нещо съмнително, някоя изпусната забележка и ще надуши какво е замислил Питър. Тогава щял да изпрати неколцина слуги, предполагал Питър, и изтезанията щели да започнат. Питър бил премислял нещата до болка и направил само едно погрешно предположение, но то довело до второ (както често се случва с погрешните предположения) и това второ предположение станало причина да загуби време в колебания. Той предположил, че броят на салфетките е краен — около хиляда или най-много хиляда и нещо — и че те се използват отново втори и трети път. Разсъжденията му относно запаса от салфетки никога не се отделили от тази плоскост. Денис можел да му каже съвсем друго и да му спести две години работа, но той никога не го попитал. Истината била проста, но смайваща. Салфетките на Питър съвсем не идвали от запас, възлизащ на хиляда, две хиляди или дваисет хиляди салфетки, защото имало *близо половин милион от тези стари, престояли салфетки общо.*

В едно от дълбоките подземия на замъка се намирал голям колкото бална зала склад. И той бил пълен със салфетки... салфетки... и нищо друго освен салфетки. На Питър му миришели на плесен и в това нямало нищо изненадващо — повечето от тях, случайно или не, датирали от времето на затворничеството и смъртта на Ливън Валера, а съществуването на всички тези салфетки, случайно или не, било поне непряко, работа на Флаг. Дори в известен смисъл може да се каже, че той ги създал.

Преди много години настанали наистина зловещи времена за Делейн. Хаосът, който Флаг толкова сериозно желаел, почти завладял страната. Валера бил отстранен от трона и на негово място се възкачил лудият крал Алън. Ако той бил изкарал още десет години, кралството със сигурност щяло да се удави в кръв... но Алън бил ударен от гръм,

докато един ден играел на ашици на задната поляна под проливния дъжд (както ви казах, той бил луд). Този гръм, казвали някои, бил изпратен от самите богове. Альн бил наследен от своята племенница Кайла, останала в историята като Кайла Добрата... и от нея едно след друго идвали поколенията, които водели накрая до Роланд и двамата братя, за които ви разказвам. Тъкмо Кайла, Добрата кралица, била тази, която измъкнала страната от тъмнината и бедността. Тя почти разорила кралската хазна, за да го направи, макар да знаела, че парите — златните монети — са кръвоносната система на кралството. Голяма част от тях била пропиляна по време на лудото, фатално управление на Альн II — крал, който понякога пиел кръв от резнатите с нож уши на слугите си, и който настоявал, че може да лети. Крал, повече интересуващ се от магии и некромантия, отколкото от печалби и загуби и от благосъстоянието на народа си. Кайла знаела, че ще ѝ трябва голям прилив и от двете — обич и гулдени — за да постави в ред всичко, объркано при управлението на Альн, и започнала с опит да накара отново да заработят всички, които били в състояние за това, от най-възрастния до най-младия в Делейн.

На много от по-възрастните поданици в централната кула на крепостта било възложено да изработват салфетки. Не защото имало нужда (мисля, че вече ви казах как повечето от принцове и благородниците в Делейн постъпвали с тях), а защото било необходимо да се *работи*. Това били хора, прекарвали без работа цели двайсет години, а в някои случаи и повече, но те заработили с желание, като тъчали на станове, които съвсем точно наподобявали онзи в кукленската къщичка на Саша... с изключение на размера, разбира се!

В продължение на десет години тези старци, над хиляда на брой, правели салфетки и получавали златни монети от съкровищницата на Кайла за работата си. В продължение на десет години други старци, съвсем малко по-млади от тях и малко по-способни да се движат, ги сваляли в хладния, сух склад под замъка. Питър бил забелязал, че някои от салфетките, които му носели, били проядени от молци и миришели на мухъл. Чудото, макар и той да не го знаел, било, че част от тях са се запазили все още толкова добре.

Денис можел да му каже, че салфетките се донасяли, използвали се веднъж, прибирали се (без няколкото нишки, които Питър измъквал от всяка) и след това просто се изхвърляли. В края на краищата, защо

пък не? От тях имало достатъчно, казвали всички, щели да стигнат за петстотин принца в продължение на петстотин години... дори и по-дълго. Ако Андерс Пейна не бил и милостив, а само жесток човек, най-вероятно броят на салфетките наистина щял да бъде ограничен. Но той знаел колко много се нуждае от работата и от надницата, която тя ѝ носи, онази безименна жена в люлеещия се стол (както го знаела и Кайла Добрата в онези отдавна отминали времена), и затова продължавал да ѝ плаща, като имал грижа и за гилдърите на Безън след принудителното бягство на семейство Стаад. Жената станала неотменна част от предверието на склада за салфетки, онази стара жена с иглата си, която по-скоро разваляла, отколкото създавала. Тя седяла в стола-люлка година след година и отстранявала десетки хиляди кралски коронки, и тъкмо затова съвсем не било изненадващо, че нито дума за дребните кражби на Питър никога не достигнала до ушите на Флаг.

И така вие разбирате, че ако не били погрешното предположение на Питър и онзи незададен въпрос, той можел да продължи работата си много по-бързо. Понякога *наистина* му се струвало, че салфетките не се свивали толкова много, колкото би трябвало, но никога не му хрумвало да се запита дали е вярно основното му (макар и неясно) предположение, че салфетките, които използва, се връщат периодично при него. Ако само си бил задал този единствен прост въпрос!...

Но в края на краищата може и всичко да било за добро.

А може и да не било. Ето още нещо, което сами ще трябва да решите за себе си.

76.

Най-накрая Денис превъзмогнал страха си от това, че е иконом на Томас. Пък и Томас почти напълно го пренебрегвал, като се изключи, че понякога го смъмрял, дето е забравил да му пригответи обувките (самият Томас обикновено ги зарязвал някъде и после не помнел къде), или настоявал Денис да изпие чаша вино с него. Виното винаги създавало на Денис проблеми със стомаха, макар и да бил свикнал да харесва по някоя глътка бъндъл джин вечер. Въпреки всичко той изпивал виното. Няма нужда от своя добър стар татко, за да му каже, че човек не бива да отказва да пие със своя крал, когато е помолен за това. И понякога, обикновено когато бил пиан, Томас забранявал на Денис да си отиде вкъщи и настоявал да прекара нощта в покоите му. Денис предполагал — и с право — че това били нощите, в които Томас просто се чувствал твърде самотен, за да понесе сам своето собствено уединение. Той произнасял дълги, пиански, уплетени проповеди за това, колко е трудно да си крал, как се опитва да даде най-доброто от себе си и да бъде справедлив и как всеки го мрази по една или друга причина. Томас често плачел по време на тези проповеди или лудо се смеел без никакъв повод, но обикновено просто заспивал по средата на разпокъсаната си защита на някой данък. Понякога с клатушкане се добирал до леглото си и Денис можел да спи на канапето. По-често Томас заспивал, или изпадал в безсъзнание на канапето и Денис си стъкмявал неудобно легло до изстиващото огнище. Това било може би най-странното съществуване, което който и да било кралски иконом някога е познавал, но на Денис то му се струвало достатъчно нормално, разбира се, защото то било единственото, което някога бил виждал.

Това, че Томас в повечето случаи го пренебрегвал, било едното. Другото, дори по-важно нещо било, че Флаг също не го забелязвал. Всъщност Флаг изцяло бил забравил участието на Денис в плана му да изпрати Питър в Иглата. За него Денис не бил нищо повече от инструмент — инструмент, който свършил работата си и можел да

бъде оставен настрана. Ако се бил замислил за Денис, щяло да му се стори, че инструментът е добре възнаграден: Денис станал иконом на краля, в края на краищата.

Но една нощ в ранната зима на годината, през която Питър навършил двайсет и една, а Томас — шестнайсет години, нощ, когато тънкото въже на Питър било най-накрая почти готово, Денис видял нещо, което променило всичко — и с това нещо, което Денис видял през онази студена нощ, трябва да започна разказа си за последните събития в моята приказка.

Случила се нощ, която много приличала на нощите през ужасното време тъкмо преди и след смъртта на Роланд. Вятърът виел в черното небе и стенел в тесните улички на Делейн. Дебела слана попарила пасищата на Вътрешните баронства и покрила калдъръма на града в замъка. Отначало луната в третата си четвърт се показвала и скривала сред бързодвижещите се облаци, но в полунощ облаците се сгъстили достатъчно, за да я скрият напълно и в два през нощта — когато Томас събудил Денис с тропота от резето на вратата, водеща от всекидневната към външния коридор — започвал да вали сняг.

Денис чул трополенето и се надигнал, като се смръщил от сковаността в гърба си и от изтръпналите си крака. Тази вечер Томас бил заспал на канапето, вместо със залитане да се отправи към леглото си, така че за младия иконом било останало огнището. Сега огънят бил почти загаснал. Едната страна на Денис, обърнатата към огнището, му се струвала като опечена, а другата била замръзнала.

Той погледнал към дрънчащия звук... и за миг останал вцепенен от ужас. В този единствен миг си помислил, че на вратата има призрак и почти изкрещял. След това забелязал, че е само Томас, в бялата си нощна риза.

— Ггг-господарю?

Томас не му обърнал внимание. Очите му били отворени, но не гледали в резето. Били уголемени и сънуващи и гледали право напред в нищото. Денис изведнъж проумял, че младият крал ходи насън.

Тъкмо, когато Денис открил това, Томас сякаш осъзнал, че причината ключалката да не работи, е все още спуснатото резе. Той го издърпал и излязъл в коридора, като приличал на призрак повече от когато и да било, на потрепващата светлина от стенните свещници. Подгъвът на нощната му риза се подмятал, а той вървял с боси крака.

Денис за миг продължил да седи като закован до огнището с кръстосани крака, забравил за изтръпването им, а сърцето му биело до пръсване. Отвън вятърът навявал сняг по ромбовидните стъкла на

прозорците на всекидневната и ревът му наподобявал вой на банши — духът, предвестник на смъртта. Какво трябвало да направи Денис?

Едно единствено нещо, разбира се. Младият крал бил негов господар. Трябвало да го последва.

Може би тъкмо бурната нощ била причина Роланд така ясно да изплува в съзнанието на Томас, а може би не. В действителност Томас непрекъснато мислел за баща си. Вината е като възпалена рана, непрекъснато привлича вниманието и виновникът се чувства принуден да я разглежда и разчопля, така че тя никога не заздравява напълно. Томас пил много по-малко от обикновено, но странно защо, на Денис му се сторил по-пиян от всякога. Изреченията му били разпокъсани и неясни, а очите — широко разтворени и опулени — показвали твърде много от бялото си.

До голяма степен това се дължало на факта, че Флаг бил заминал. Носели се слухове, че благородници-ренегати между които и двамата Стаад, били забелязани да се събират в далечните гори в северните части на кралството. Флаг бил повел полк главорези, закалени в битки войници, за да ги търси. Томас винаги ставал покапризен, когато Флаг заминел нанякъде. Той знаел, че това е така, понеже вече почти напълно зависел от злия магьосник... но зависел от Флаг по начин, който не разбирал напълно. Твърде голямото количество вино вече не било единственият порок на Томас. Сънят често отбягва онези, които имат тайни, и Томас бил сполетян от тежко безсъние. Без да знае се бил пристрастил към сънотворните дози на Флаг. Флаг оставил на Томас известно количество приспивателни, когато повел войниците на север, но очаквал да е далеч само три дни, най-много четири. През последните три денонощия Томас или спял лошо, или изобщо не спял. Чувствал се странно — нито съвсем буден, нито напълно заспал. Натрапчиво го преследвали мисли за баща му. Струвало му се, че чува гласа му, носен от вятъра, да крещи: *Какво си ме зяпнал? Защо ме зяпаш така?* Виждал виното... образът на Флаг с жестокото му, радостно лице... гледката как косата на баща му лумва в пламъци... всички тези видения прогонвали съня и го карали да се визира с широко отворени очи в нощта, докато всички останали в замъка спели.

Когато Флаг не се завърнал и на осмата нощ (той и войниците му тъкмо тогава лагерували на седемдесет километра от замъка и Флаг се

намирал в ужасно настроение — единствената следа от благородниците, която открили, били замръзнали отпечатъци от копита, а те можели да са отпреди дни или седмици), Томас изпратил да повика Денис. И по-късно през същата осма нощ Томас се надигнал от канапето и тръгнал да се разхожда.

78.

И така Денис последвал своя господар, краля, през дългите проветриви каменни коридори и, ако сте следили всичко дотук, сигурно се сещате къде спрял накрая Томас Носителя на светлина.

Късната бурна нощ преминала в ранна бурна утрин. Коридорите били пуси или поне Денис не забелязал никого. Ако *минел* някой, вероятно щял да побегне с писъци в противоположната посока, решавайки, че вижда два разхождащи се призрака — първият, отпред, в дълга бяла нощна риза, която лесно можела да бъде помислена за покров, другият, следващ го, в обикновено късо прилепнало кожено палто, но с боси крака и толкова бледо лице, че можело да се сбърка с лицето на труп. Да, вярвам, че онзи, който ги видел, щял да избяга и да отправя дълги молитви преди лягане... Но дори молитвите нямало да успеят да го опазят от кошмари.

Томас спрял по средата на коридор, в който Денис рядко бил попадал, и отворил някаква врата в ниша, която Денис наистина никога не бил забелязал. Момчето-крал влязло в друг коридор (никаква камериерка не минала покрай тях с чаршафи, преметнати през ръка, както една била минала покрай Томас и Флаг някога, когато магьосникът водил принца по този път преди няколко години; всички добри камериерки отдавна били в леглата си) и малко по-надолу спрял така изведнъж, че Денис почти се блъснал в него.

Томас се огледал наоколо, сякаш да види дали го следят, и погледът на сънуващите му очи минал право през Денис. Кожата на Денис настръхнала и той едва се сдържал да не извика. Стенните свещници в този почти забравен коридор капели и воняло отвратително на лой. Светлината била слаба и зловеща. Младият иконом усетил как косата му се изправя и настръхва, когато погледът на тези празни очи — очи подобни на мъртви лампи, осветявани само от луната, — преминал през него.

Денис бил там, стоял точно отпред, но Томас не го видял. За него икономът му бил *мъгляв*.

Оо, трябва да бягам, шепнела част от съзнанието на Денис като обезумяла, но вътре в главата му този тих безумен шепот приличал на вик. Оо, трябва да бягам, той е умрял, умрял е докато спи и аз следвам вървящ труп!

Но тогава той чул гласа на баща си, на своя скъп починал татко, да прошепва: *Ако доде време да напрайш някоя услуга на първия си господар, Денис, не се колебай.*

А един глас, по-дълбок от всеки друг, му казал, че времето за тази услуга е дошло. И Денис, простото момче-слуга, което веднъж вече било променило съдбата на цялото кралство като открило горящата мишка, може би я променяло отново с оставането се на място, въпреки ужаса, който смразил костите му и качил сърцето в гърлото му.

Със странен, нисък глас, който нямал нищо общо с неговия собствен (на Денис обаче му прозвучал странно познат), Томас казал: *„Четвъртият камък над онзи нащърбения в дъното. Натисни го. Бързо!“*

Навикът за подчинение толкова дълбоко се бил вкоренил в Денис, че той всъщност понечил да тръгне напред, преди да осъзнае, че Томас в съня си бил наредил на себе си с гласа на някой друг. Томас натиснал камъка, преди Денис да е успял да направи повече от една крачка. Камъкът се плъзнал на десетина сантиметра. Чуло се изщракване. Денис зяпнал с уста, когато част от стената хлътнала навътре. Томас я блъснал още малко и Денис забелязал, че там имало огромна тайна врата. Тайните врати го карали да мисли за тайни панелчета, а тайните панелчета — за горящи мишки. Той отново усетил непреодолимо желание да избяга, но го потиснал. Томас влязъл вътре. За миг изглеждал като само една белееща се нощна риза в тъмнината, нощна риза, под която нямало никой. След това каменната стена пак се затворила. Илюзията била пълна.

Денис стоял там, бос и измръзнал, и пристъпвал от крак на крак. Какво трябвало да направи сега?

Отново му се сторило, че чува гласа на баща си, но вече нетърпелив и нетърпящ възражение. *Върви след него, момче! Бързо го последвай! Сега е моментът! Върви!*

— Но, татко, тъмни...

Денис сякаш усетил ужилването на шамар и помислил истерично: *Дори мъртъв ръката ти остава силна, татко! Добре,*

добре. Отивам.

Той преброил четвъртия камък над нацърбения в дъното и натиснал. Вратата хлътнала около четири педи навътре в тъмнината.

Във внушаващата страх тишина на коридора се разнесъл лек, дращещ звук, приличен на шума от тичане на мишки по камък. След секунди Денис осъзнал, че този звук идвал от тракането на собствените му зъби.

Ох, татко, толкова ме е страх, скръбно промълвил той... и последвал крал Томас в мрака.

79.

На седемдесет километра оттам, увит в пет одеяла против лютия студ и ревящия вятър, Флаг извикал в съня си точно в мига, в който Денис последвал краля в тайния проход. На някаква могилка недалеч вълци завили в унисон с вика му. Войникът, който спял най-близо до Флаг от лявата му страна умрял внезапно от инфаркт, докато сънувал как огромен лъв се насочва към него, за да го погълне. Войникът, който спял отдясно на Флаг, се събудил сутринта с откритието, че е ослепял. Световите понякога потреперват и се завъртат *обратно* на осите си и сега било тъкмо такова време. Флаг почувствувал това, но не успял да го разбере. Спасението на всичко добро понякога се дължи само на това, че в моменти с огромно значение се случва злите същества да останат странно слепи. На сутринта, когато кралският магьосник се събудил, знаел, че е бил споходен от лош сън, най-вероятно дошъл от отдавна забравеното му минало, но не можел да си спомни какъв бил той.

80.

Мракът в тайния проход бил абсолютен и непрогледен, въздухът неподвижен и сух. Денис доловил, че някъде отпред идва ужасен, отчаян звук.

Кралят плачел.

При този звук част от страха на Денис го напуснал. Той бил обзет от силно учудване и голяма жалост заради Томас, който винаги изглеждал толкова нещастен. Откакто бил крал, станал дебел и пъпчив, често изглеждал много бледен, ръцете му треперели от твърде голямото количество вино, изпито предишната вечер, а дъхът му миришел лошо. Краката на Томас вече започвали да се изкривяват и когато Флаг не бил с него, вече вървял с наведена глава, а косата висяла пред лицето му.

Денис опипвал пътя пред себе си с протегнати напред ръце. Звукът от плача се приближавал в тъмното... и тогава изведнъж мракът се разредел. Той чул лек звук от плъзгане и започнал отчасти да вижда Томас — той стоялв края на коридора и от две малки дупки в тъмното се процеждала слаба кехлибарена светлина. На Денис те му се сторили особени като две плаващи очи.

Тъкмо когато Денис започнал да се надява, че всичко ще бъде наред, че може и да оцелее от тази странна нощна разходка, Томас изпищял. Пищял толкова силно, че би трябвало гласните му струни да се скъсат. Краката на Денис омекнали и той паднал на колене, като притискал с ръце устата си, за да спре собствените си викове и сега му се струвало, че този таен проход е пълен с призраци, призраци наподобяващи огромни припляскващи прилепи, които всеки момент щели да се заплетат в косата му. Да, мястото изглеждало пълно с неспокойни мъртъвци, а може и да било, може наистина да било.

Той почти припаднал... почти... но не съвсем.

Някъде под себе си чул лаещи кучета и осъзнал, че се намират над кучкарника на стария крал. Няколкото останали живи ловджийски кучета на Роланд продължавали да обитават замъка. Те били

единствените живи същества, освен самия Денис, които чули тези диви писъци. Но кучетата били истински, а не призраци и Денис се вкопчил в тази мисъл, както удавник се хваща за сламка.

Не след дълго той осъзнал, че Томас не само пищи, а нарежда и някакви думи. Отначало Денис успял да различи само една отделна фраза, изревавана отново и отново: *Не пий виното! Не пий виното! Не пий виното!*

81.

Три нощи по-късно леко почукване прозвучало откъм затворената врата на дневната на някаква ферма в едно от Вътрешните баронства, ферма съвсем близо до мястото, където до неотдавна живеело семейство Стаад.

— Влез! — изръмжал Андерс Пейна. — И гледай да идваш за добро, Арлън!

Арлън бил остарял през годините, откакто Безън се бил появил на вратата на Пейна с бележката на Питър. Промяната в него обаче била незначителна в сравнение с промените, споходили Пейна. Косата на бившия Върховен съдия била почти опадала. Слабата му преди фигура била станала мършава. Загубата на коса и тегло обаче била нищо в сравнение с промените станали с лицето му. По-рано изглеждал суров, сега — направо мрачен. Под очите му имало тъмнокафяви хлътнатини. Върху лицето му било отпечатано отчаяние и за това имало основателна причина. Той виждал как се сгромолясва всичко, в чиято защита бил прекарал целия си живот... и то как рухва с ужасяваща лекота и за възмутително кратък период от време. О, предполагам, че всички интелигентни хора знаят колко крехки неща са всъщност и правото, и законът, и цивилизацията, но това не е тема, за която мислят с готовност, понеже тя обезпокоява почивката и разваля апетита.

Това, че видял делото на целия си живот да се разрушава с шеметна бързина, подобно на кула от кубчета, било достатъчно лошо, но имало още нещо, дори по-лошо, което не давало покой на Пейна през последните четири години. Мисълта, че Флаг не направил всички тези тъмни промени в Делейн сам. Помогнал му Пейна. Та кой друг се бил погрижил Питър да бъде даден под съд, и то май *прекалено* бързо? Кой друг бил толкова убеден във вината на Питър... и то не толкова от доказателствата, колкото от сълзите на младото момче?

От деня, в който Питър бил отведен на върха на Иглата, ешафодът на Площада на Иглата се зацапал в зловещ ръждив цвят.

Дори най-силният дъжд не можел да го отмие. И Пейна сякаш виждал как това злокобно червено петно се простира все по-далеч, разпростира се и покрива Площада, улиците около пазара, целия град. В неспокойните сънища на Пейна свежа кръв избликвала и забълбуквала в ярки, обвиняващи струйки по каменната настилка, стичала се в ручейчета надолу към канавките, а ъгловатите укрепления на замъка Делейн кърваво проблясвали срещу слънцето. Той виждал как шараните се носят с обърнати нагоре кореми в крепостния ров, отровен от кръвта, изтичаща от отходните тръби и надигаща се от изворите на самата земя, кръв, избликваща отвсякъде и заливаща полетата и горите. В тези зловещи сънища даже слънцето започвало да изглежда като кръвясало, умиращо око.

Флаг бил оставил Пейна да живее. В кръчмите хората шушукали с ръка пред устата, че е постигнал споразумение с магьосника, че сигурно е издал на Флаг имената на някои предатели, или че по всяка вероятност Пейна „държи с нещо“ Флаг, знае някоя тайна, която ще излезе наяве, ако Пейна ненадейно умре. Разбира се, това било нелепо. Флаг не бил човек, който можел да бъде заплашен, нито от Пейна, нито от когото и да било. Нямаło тайни. Нямаło споразумения или сделки. Флаг просто го бил оставил жив... и Пейна знаел защо. Мъртъв може би щял да намери покой. Жив, той бил оставен да се гърчи и измъчва от своята гузна съвест. Бил оставен да наблюдава ужасните промени, които Флаг подготвял за Делейн.

— Е? — попитал Пейна раздражено. — Какво има, Арлън?

— Дойде едно момче, милорд. Казва, че трябва да ви види.

— Отпрати го — наредил Пейна тъжно. Замислил се за тора, че само преди година щял да чуе почукването на входната врата, но явно ставал все по-глух с всеки изминал ден. — Знаеш, че не приемам никого след девет. Много неща се промениха, но не и това.

Арлън се прокашлял.

— Познавам момчето. Търси ви Денис, синът на Брандън и икономът на краля.

Пейна се втренчил в Арлън, невярващ на ушите си. Може би оглушавал дори по-бързо, отколкото самият той мислел. Помолил Арлън да повтори, но всичко прозвучало пак по същия начин.

— Ще го приема. Доведи го.

— Много добре, милорд. — Арлън се обърна и понечил да излезе.

Приликата с нощта, в която дошъл Безън с бележката на Питър, когато дори студеният вятър пищял навън по същия начин, поразила Пейна.

— Арлън — казал той.

Арлън се обърна.

— Кажете, милорд.

Дясното ъгълче на устните на Пейна леко потрепвало.

— Съвсем сигурен ли си, че не е някое джудже?

— Да, съвсем — отговорил Арлън и *лявото* ъгълче на неговите устни също леко потрепнало. — В познатия ни свят не са останали джуджета. Или поне така ми е казвала майка ми.

— Очевидно е била разумна и прозорлива жена, решена да възпита сина си както трябва и да не бъде държана отговорна за каквито и да било вродени недостатъци на материала, с който е трябвало да работи. Доведи момчето.

— Да, милорд.

Вратата се затворила.

Пейна отново се загледал в огъня и потрир старите си, изкривени от артрит ръце с жест, издаващ необичайно вълнение. Икономът на Томас. Тук. Сега. Защо?

Не било нужно да разсъждава. След миг вратата щяла да се отвори и отговорът да влезе през нея. Един младеж, треперещ от студа, а може би даже съвсем измръзнал.

Денис щял да стигне много по-лесно до Пейна, ако той продължавал да живее в хубавата си къща в града около замъка, но тя била продадена изпод краката му за „неплатени данъци“ след оставката му. Единствено няколкостотинте гилдера, които бил успял да скъта настрана в течение на четирийсет години, му позволили да купи тази малка, проветрива фермерска къща и да продължи да плаща на Безън. Практически тя била във Вътрешните баронства, но все пак на доста километри западно от замъка... пък и времето било твърде студено.

В коридора зад вратата Пейна дочул шепота на приближаващи се гласове. Сега. Сега отговорът щял да влезе през вратата. Изведнъж това абсурдно чувство, чувството на надежда, подобно на лъч ярка

слънчева светлина в тъмна пещера, го обхванало отново. *Сега отговорът ще влезе през вратата*, помислил той и усетил, че действително вярва в това.

И когато взел любимата си лула от полицата до себе си, Андерс Пейна видял, че ръцете му треперели.

82.

Момчето всъщност било мъж, но Арлън не бил употребил думата неоправдано, поне не тази нощ. Пейна забелязал, че момчето е премръзнало, но знаел и че само студът не може да накара никого да трепери така, както треперел Денис.

— Денис — навел се рязко напред Пейна, без да обръща внимание на болката в гърба, причинена от внезапното движение. — Случило ли се е нещо с краля?

Изведйж в главата на стария Пейна нахлули страховити картини и ужасяващи възможности — кралят убит или от прекалено голямото количество вино, или може би от своята собствена ръка. Всеки в Делейн знаел, че младият крал често изпада в мрачни настроения.

— Не... ами... всъщност... не, но... не както вие смятате... както аз мисля, че смятате...

— Ела насам по-близо до огъня — отсечено наредил Пейна. — Арлън, не стой като заплес! Дай одеяло! Донеси две! Увий момчето преди да се е строполило мъртво като премръзнал бръмбар!

— Да, милорд — отвърнал Арлън. Той никога, през целия си живот, не се бил държал като заплес — знаел това, както го знаел и Пейна. Но усещал колко е сериозно положението и бързо излязъл. Смъкнал двете одеяла от собственото си легло — в лишената от слава селска колиба имало само още две и те били на Пейна — и ги занесъл там, където Денис се бил привел толкова близо до огъня, колкото било възможно без да се изгори на пламъка. Плътният лед, който покривал косата му, започвал да се топи и да се стича по бузите му като сълзи. Денис се загърнал с одеялата.

— А сега, чай. Силен чай. Чаша за мен и каничка за момчето.

— Милорд, останала ни е само половин кутия всичко на всичко...

— По дяволите колко ни е останало! Чаша за мен, каничка за момчето. — Той размислил и добавил: — Направи и за себе си една чаша, Арлън, а после ела тук и слушай.

— Милорд? — Дори цялото възпитание на Арлън не могло да го спре да не се учуди от всичко това.

— По дяволите! — изревал Пейна. — Да не би да искаш да ме накараш да повярвам, че вече си по-глух и от мен! Погрижи се за чая!

— Да, милорд — казал Арлън и отишъл да запари последния чай в къщата.

83.

Пейна не бил забравил всичко, което някога знаел, за уелото провеждане на разпит. В действителност не бил забравил почти нищо за това, нито за каквото и да било друго. Прекарвал безкрайно дълги нощи, в които се молел да успее да забрави някои неща.

Докато Арлът правел чая, Пейна се заловил за работа и се опитал да предразположи уплашеното — не, по-скоро ужасеното момче. Попитал го дали проблемите с канализацията, които така тормозели замъка напоследък, са се решили успешно. Опитал се да разбере мнението на Денис за пролетната сеитба. Пейна заобикалял теми, които биха могли да бъдат опасни... и малко по-малко, докато се стоплял, Денис се успокоил.

Когато Арлът сервира чаа — горещ, силен и изпускащ пара, Денис погълнал на една глътка половин чаща, направил гримаса и погълнал останалото. Невъзмутим както обикновено, Арлът му сипал отново.

— Полека, момко — посъветвал го Пейна и запалил най-последната си. — Полека е най-подходящата дума за горещ чаа и плашливи коне.

— Голям студ! Мислех, че ще замръзна, докато се добера дотук.

— Вървял си *пеша*! — Пейна не могъл да скрие изненадата си.

— Да. Накарах майка да пусне слух между слугите, че лежа вкъщи с грип. Ще хване място за няколко дни, всеки може да се разболеет по това време на годината... Вървах. Целия ден. Не се осмелих да яздя. Не исках да ме забележат. Не знаех, че е толкова далече. Ако знаех, може би щях да предпочета да яздя, в края на краищата. Тръгнах в три през нощта. — Денис направил усилие, преглътнал и избухнал: — Няма да се върна там! Никога! Забелязах начина, по който *той* ме гледа, откакто се е върнал. Строго и подозрително, очите му винаги ядосани! *Той* никога не ме е гледал по този начин, преди не ме поглеждаше изобщо! *Той* знае, че съм видял нещо! *Той* знае, че съм чул нещо! Не знае какво, но знае, че има нещо!

Чува го в главата ми, както аз чувам камбаната на Църквата на Великите богове! Ако остана, *той* ще го изтръгне от мен! Знам, че ще го направи!

Пейна се бил втренчил в момчето под рунтавите си вежди и се опитвал да подреди тази смайваща поредица от декларации.

Очите на Денис плувнали в сълзи.

— Имам предвид Ф...

— Тихо, Денис — спрял го Пейна. Гласът му бил мек, но погледът — не. — Знам кого имаш предвид. Най-добре е да не се произнася името му на глас.

Денис го погледнал с няма, искрена благодарност.

— Най-добре ми разкажи онова, за което си дошъл — казал Пейна.

— Да, да, разбира се.

Денис се поколебал за миг като опитал да се овладее и да подреди мислите си. Пейна чакал невъзмутимо, подтиснал растящата си възбуда.

— Разбирате ли — започнал най-после Денис, — преди три нощи Томас ме извика да отида и да остана при него, както прави понякога. И в полунощ или там някъде...

84.

Денис разказал това, което вие вече чухте, и му прави чест обстоятелството, че изобщо не се опитал да скрие ужаса, който бил изпитал, нито пък да го представи в по-благоприятна светлина. Докато говорел, вятърът виел отвън и за разлика от пламтящия все по-слабо огън, очите на Пейна искрели все по-ярко и по-ярко. Ето ги, мислел си той, нещата дори по-лоши, отколкото някога си ги е представял. Не само Питър е отровил краля, *а и Томас го е видял*.

Нищо чудно, че момчето-крал толкова често било мрачно и депресирано. Може би слуховете, които се разнасяли из медовинарниците, слуховете, че Томас вече бил почти луд, не били толкова преувеличени, колкото Пейна си мислел.

Но когато Денис замълчал, за да пийне малко чай (Арлън допълвал чашата му е тръпчивата запарка от каничката), Пейна отхвърлил тази идея. Ако Томас е бил свидетел как *Питър* отравя Роланд, щеше ли Денис сега да е тук... и то в такъв смъртен ужас от *Флаг*?

— Чул си и още нещо — рекъл Пейна.

— Мда, милорд Върховен съдия — отвърнал Денис, — Томас... той бълнува доста време. Дълго бяхме затворени в тъмното заедно.

Денис се мъчел да бъде ясен, но трудно намирал думи, за да изрази ужаса на онзи отвсякъде затворен проход, с Томас, който пици в мрака пред него, и няколкото оцелели кучета на мъртвия крал, лаещи под тях. Не намирал думи, за да опише *миризмата* на онова място — миризма на тайни, прокиснали като разляно в тъмнината мляко. Няма думи, за да разкаже за надигналия се в него страх, че Томас е полудял, докато се е намирал в прегръдките на съня.

Томас крещял името на кралския магьосник отново и отново, молел краля да погледне в бокала и да види мишката, която едновременно гори и се дави във виното. *Защо си ме зяпнал така?* — пищял той. И след това: *Донесох ти чаша вино, кралю мой, за да ти покажа, че аз също те обичам*. И най-накрая извикал думи, които

Питър щял да разпознае, думи на повече от четиристотин години: *Това беше Флаг! Флаг! Беше Флаг!*

Денис се протегнал за чашата си, доближил я на половината път до устата си и я изпуснал. Тя се разбила на плочите пред огнището.

Тримата погледнали към глинените чирепчета.

— А после? — попитал Пейна с измамливо кротък глас.

— Ами дълго, дълго време нищо — пресекливо отвърнал Денис. — Очите ми бяха... попривикнаха с тъмнината и можех да го виждам отчасти. Той спеше... спеше пред онези две малки дупки, подпрял брадичка на гърдите си и затворил очи.

— И колко дълго остана така?

— Не знам, милорд. Всички кучета пак бяха притихнали. И аз май... аз...

— Ти също подремна мъничко. Нали, Денис, вероятно така е станало?

— След това, по-късно той изглежда се събуди. Във всеки случай, очите му се отвориха. Затвори малките капачета и отново стана съвсем тъмно. Чух го, че се движи и свих крака, за да не се спъне случайно в тях... нощната му риза... бръсна лицето ми...

Денис потреперал, когато си спомнил усещането, подобно на докосване от паяжина, преминала като шепот покрай лявата му буза.

— Тръгнах след него. Той излезе оттам... аз тихо го последвах. Затвори вратата така, че тя отново заприлича само на обикновена каменна стена. Върна се в покоите си и аз след него.

— Срецнахте ли някого? — Пейна така рязко тропнал с ръка, че Денис подскочил. — Изобщо срещнахте ли когото и да било?

— Не. Не, милорд върховен съдия. Никого не срещнахме.

— Уф — отдъхнал си Пейна. — Това е добре. И случи ли се нещо друго през същата нощ?

— Не, милорд. Той пак си легна и спа като мъртвец. — Денис се поколебал и добавил: — Аз самият не мигнах, нито пък съм спал кой знае колко оттогава.

— А той, на сутринта?...

— Не помнеше нищо.

Пейна изръмжал. Допрял върховете на пръстите си и погледнал към изгасващия огън между дланите си.

— Ти върна ли се пак в онзи коридор?

Невероятно било, но Денис попитал:

— Вие бихте ли се върнали, милорд?

— Да — отвърнал Пейна сухо. — Въпросът е *ти* върна ли се.

— Да, върнах се.

— Естествено. Някой видя ли те?

— Не. Мина една камериерка. Пералнята е някъде натам, мисля. Замириса ми на луга за пране, каквато използва майка ми. Когато камериерката отмина, преброих четвъртия камък над нащърбения и влязох.

— За да видиш какво е гледал Томас, нали?

— Да, милорд.

— И видя ли?

— Да, милорд.

— И какво беше то? — попитал Пейна, въпреки че знаел. — Какво видя, след като плъзна встрани онези капачета?

— Милорд, видях кабинета на крал Роланд — казал Денис. — С всички онези глави по стените. И... милорд... — Въпреки топлината на загасващия огън, Денис потрепери. — Всички онези глави... сякаш *гледаха* в мен.

— Но там имаше и една глава, която *ти не видя* — казал Пейна.

— Не, милорд, видях ги всич... — Денис спрял и очите му се разширили. — Деветака! — ахнал той. — Наблюдателните дупки... — отново прекъснал изречението си, а очите му изглеждали огромни като чаени чинийки.

В стаята отново настъпила тишина. Навън зимният вятър стенел и виел. На километри оттам, Питър, истинският крал на Делейн, прегърбен над мъничкия си стан високо в небето, тъчал въже, толкова фино, че почти не можело да се види.

Най-накрая Пейна дълбоко въздъхнал. Денис го гледал от мястото си до огнището с молба... с надежда... със страх. Пейна бавно се навел напред и докоснал рамото му.

— Хубаво е, че дойде тук, Денис, сине на Брандън. И добре си сторил като си измислил причина за отсъствието си. При това съвсем правдоподобна, смятам. Тази нощ ще спиш тук при нас, на тавана под стрехите. Ще ти бъде студено, но мисля, че ще спиш по-добре, отколкото си спал напоследък. Така ли е?

Денис бавно кимнал веднъж с глава, една сълза се отронила от дясното му око и бавно се търкулнала надолу по бузата му.

— Майка ти също не знае нищо за причината, довела те тук, нали?

— Не.

— Тогава шансовете да не пострада са много големи. Арлън ще те заведе горе. Това са неговите одеяла, мисля аз, и ще трябва да му ги върнеш. Но горе има слама и тя е чиста...

— Ще спя добре и само с едно одеяло, милорд — обадил се Арлън.

— Тихо! Младата кръв остава гореща и по време на сън, Арлън. Твоята кръв вече е изстинала. Пък одеялата може и да ти потрябват... в случай, че те посетят джуджета и тролове, докато спиш.

Арлън леко се усмихнал.

— Утре сутрин ще поговорим пак, Денис, но може да се наложи да не виждаш майка си известно време. Както те гледам, предполагам, че ти самият вече си наясно, колко нездравословно би могло да бъде връщането ти в Делейн.

Денис опитал да се усмихне, но очите му излъчвали страх.

— Имах предвид нещо повече от грип, когато тръгнах насам и това е чистата истина. Но сега поставих и вашето здраве в опасност, нали?

Пейна се усмихнал сухо.

— Аз съм стар, Арлън също. Здравето на старците никога не е цветущо. Понякога това ги прави по-предпазливи, отколкото би трябвало... но друг път ги кара да бъдат много смели. — *Особено, помислил си той, ако имат да изкупват много.* — Утре сутрин ще говорим пак. Междувременно, ти заслужи почивката си. Ще му осветиш ли пътя нагоре, Арлън?

— Да, милорд.

— И след това ще се върнеш при мен?

— Да, милорд.

Арлън извел изтощения Денис от стаята и оставил Андерс Пейна, потънал в мрачни мисли пред изгасващия огън.

85.

Когато Арлън се върнал, Пейна казал спокойно:

— Трябва да направим план, Арлън, но не е зле да налееш по глътка вино. Хубаво е да почакаме, докато момчето заспи.

— Милорд, той заспа преди главата му да докосне сеното, което си събра за възглавница.

— Много добре. Но все пак, налей по глътка вино.

— Всичко, което имаме за наливане, е тъкмо глътка, — отвърнал Арлън.

— Чудесно. В такъв случай утре няма да се наложи да тръгваме на път с натежали глави, нали така?

— Милорд?

— Арлън, утре и тримата заминаваме оттук. Отиваме на север. Знаеш защо. Денис казва, че в Делейн върлува грип... и е така; има един, който веднага би ни пипнал, ако можеше. Тръгваме заради здравето си.

Арлън бавно кимнал.

— Би било престъпление да оставим това чудесно вино неизпито, за да се облажи бирника. Така че изпивай го... и към леглото.

— Както кажете, милорд.

Очите на Пейна блеснали.

— Но *преди* да си легнеш, ще се качиш на тавана и ще си вземеш одеялото, което остави на момчето, въпреки моите строги и изрични нареждания.

Арлън зяпнал в Пейна. Пейна имитирал физиономията му с неподозирано умение. И за пръв и последен път по време на дългата си служба като иконом на Пейна, Арлън високо се разсмял.

86.

Пейна си легнал, но не могъл да заспи. И не звукът на вятъра го държал буден, а звукът на студен смях, който се носел вътре в собствената му глава.

Когато усетил, че не може повече да понася този смях, станал, върнал се в дневната и седнал пред изстиващата пепел в огнището, с наподобяваща малки бели облачета коса. Без да забелязва комичния си вид (а и да го бил забелязал, не би му обърнал внимание), той седял загърнат в одеялата си, подобно на най-стария индианец във вселената, и гледал загасналия огън. *Гордостта върви преди падението*, казвала майка му, когато бил дете и Пейна разбирал това. *Гордостта си прави шеги и рано или късно ще накара непознатият в теб да се смее*, му казвала също тя и тогава не разбирал за какво говори... но сега го проумял. Тази нощ наистина непознатият в него се смеел и то здравата. Така здравата, че не му давал да заспи, въпреки очертаващия се дълъг и тежък ден.

Пейна бил напълно способен да схване цялата ирония на положението си. През целия си живот, той бил служил на представата си за законност. Идеи като „бягство от затвора“ и „въоръжен бунт“ го били ужасявали. Те и сега го ужасявали, но неоспоримата истина трябвало да се погледне в очите. Например вече съществували организирани бунтовници в Делейн. Пейна знаел, че благородниците, който били избягали на север, наричат себе си „изгнаници“, но също така знаел, че са все по-склонни да се нарекат „бунтовници“. И ако искал да предотврати избухването на този бунт, щяло да му се наложи да използва тъкмо неговата организация, за да помогне на затворника да избяга от Иглата. На *тази* шега се смеел непознатият в него, и то толкова високо, че сънят изглеждал недостижима възможност.

Действия, подобни на това, което в момента обмислял, противоречали на принципите от целия му досегашен живот, но той щял да го направи на всяка цена, дори да му струвало живота (както не било изключено да стане). Питър бил несправедливо хвърлен в

затвора. Истинският крал на Делейн се намирал не на трона, а заключен в студена двустайна килия на върха на Иглата. И ако били необходими противозаконни средства, за да се оправят нещата отново, значи така трябвало да бъде. Но...

— Салфетките — промърморил Пейна. Мисълта му непрекъснато се връщала към тях. — Преди да се прибегне към въоръжена сила за освобождаването на истинския крал и възкачването му на престола, трябва да се проучи въпроса със салфетките. Трябва да бъде попитан. Денис... и може би момчето на Стаад... даа...

— Милорд? — попитал Арлън зад гърба му. — Зле ли сте?

— Зле съм — съгласил се Пейна унило. — Но не е нещо, което моят лекар може да оправи, Арлън.

Пейна се обърнал към иконома си и приковал поглед в него.

— Преди да се превърнем в хора извън закона, искам да знам защо той помоли за кукленската къщичка на майка си и за салфетки с храната.

87.

— Да се върна в замъка? — попитал Денис на следващата сутрин е дрезгав глас, който звучал почти като шепот. — Да се върна там, където е *той*, така ли?

— Ако усещаш, че не можеш, няма да те насилвам — казал Пейна. — Но мисля, че ти достатъчно добре познаваш замъка, за да не се изпречиш на *неговия* път. И само ако има, ако знаеш начин, да влезеш незабелязано. Ако те видят, ще бъде лошо. Изглеждаш прекалено жизнен за момче, за което се предполага, че лежи болно вкъщи.

Денят бил мразовит и ясен. Снегът по високите, вълнообразни хълмове на Вътрешните баронства пречупвал и отразявал ярката светлина и не след дълго очите се насълзявали. *Вероятно още до обяд ще ослепея от снега и така ми се пада*, помислил Пейна кисело. На непознатия в него тази перспектива му се сторила наистина забавна.

В далечината можел да се види замъкът Делейн, син и мержелеещ се на хоризонта, а стените и кулите му изглеждали като илюстрация от книжка с приказки. Денис обаче съвсем не изглеждал като млад герой, търсещ приключения. Очите му били изпълнени със страх, а лицето му създавало впечатление за човек, който се е измъкнал от леговището на лъва... само за да му кажат, че е забравил обяда си там и трябва да се върне обратно и да го изяде, дори да е загубил апетита си.

— Може и да има начин да се вмъкна — казал Денис, — но ако *той* ме подуши, няма да има значение как съм влязъл или къде се крия. Подуши ли ме, ще ме унищожи.

Пейна кимнал. Той не искал да увеличава страха на момчето, но в тази ситуация чисто и просто само истината можела да им помогне.

— Това, което казваш, е вярно.

— И въпреки всичко искате да отида?

— Ако можеш, въпреки всичко го искам.

По време на оскъдната закуска Пейна разказал на Денис какво трябва да научи и му подсказал няколко начина, по които може да подходи, за да се добере до информацията. Денис поклатил глава, но не за да откаже, а от смущение.

— Салфетки — рекъл той.

— Салфетки — кимнал Пейна.

Изпълненият със страх поглед на Денис отново се спрял върху далечния приказан замък, мерзелеец се на хоризонта.

— Когато умираше, моят татко ми каза, че ако някога имам възможност да направя услуга на първия си господар, не бива да я изпускам. Мислех, че съм му направил услуга с идването си тук. Но щом трябва да се върна обратно...

Арлън, който заключвал къщата, се присъединил към тях.

— Твоя ключ от къщата, Арлън, ако обичаш — казал Пейна.

Арлън му го подал и той го връчил на Денис.

— Арлън и аз тръгваме на север, за да се присъединим към... — Пейна се поколебал и се прокашлял — „изгнаниците“ — довършил той. — Давам ти ключа на Арлън от тази къща. Когато стигнем при тях, ще дам моя на един младеж, когото познаваш, стига да е там. Мисля, че ще бъде.

— Кой е той? — попитал Денис.

— Бен Стаад.

Мрачното лице на Денис грейнало.

— Бен ли? И Бен ли е с тях?

— Мисля, че може и да е там — отвърнал Пейна.

В интерес на истината той чудесно знаел, че цялото семейство Стаад е с изгнаниците. Държал ушите си отворени за всичко наоколо, а те още не били станали толкова глухи, че да го направят неспособен да чуе многобройните брожения в кралството.

— И вие ще го изпратите обратно тук?

— Ако иска да дойде, ще го изпратя — отговорил Пейна.

— И какво ще трябва да направи? Милорд, още не ми е ясно всичко.

— На мен също. — Пейна изглеждал сърдит. Чувствал се обаче повече от сърдит, чувствал се объркан. — Прекарах целия си живот, като вършех някои неща, защото изглеждаха логични и не вършех други, понеже те не бяха такива. Видях какво се случва, когато хората

действат по интуиция или поради нелогични причини. Понякога резултатите са нелепи и неудобни, но много често са просто ужасни. Но ето ме тук, съвсем същият, да се държа като някакъв смахнат гадател, предсказващ бъдещето с магически кристал.

— Не ви разбирам, милорд.

— Нито пък аз, Денис. Нито пък аз се разбирам. Знаеш ли какъв ден е днес?

Денис примигнал при тази внезапна смяна на посоката, но отговорил достатъчно бързо:

— Да, вторник.

— Вторник. Добре. Сега ще ти задам един въпрос, за който проклетата ми интуиция казва, че е много важен. Ако не знаеш отговора, даже ако не си сигурен, за бога, признай го! Готов ли си за въпроса?

— Да, милорд — отвърнал Денис, но всъщност не бил толкова сигурен. Под гъстите бели вежди, сините проникателни очи на Пейна го карали да се чувства нервен. Въпросът вероятно щял да бъде наистина труден. — Мисля, че съм готов.

Пейна задал въпроса и Денис си отдъхнал. Въпросът не му се сторил много смислен, отнасял се за някакви глупости относно салфетките, доколкото Денис можал да разбере, но слава богу знаел отговора и го казал.

— Сигурен ли си? — попитал Пейна.

— Да, милорд.

— Добре, слушай тогава какво искам да направиш.

Пейна обяснявал на Денис известно време, докато тримата стояли в мразовитата утрин пред „уединената къщурка“, където старият съдия нямало да се върне никога повече. Денис слушал внимателно и, когато Пейна настоял да повтори инструкциите още веднъж, Денис го направил съвсем точно.

— Добре — казал Пейна. — Много добре.

— Радвам се, че сте доволен, сър.

— От нищо в цялата тази работа не съм доволен, Денис. Съвсем от нищо. Ако Бен Стаад е с онези злочести изгнаници в Далечните гори, смятам да го измъкна от относителната му безопасност и да го изложя на опасност, понеже той по някакъв начин *може* да помогне на крал Питър. Теб изпращам обратно в замъка, защото сърцето ми

подказва, че има нещо свързано с тези салфетки, за които той помоли... и с кукленската къщичка... има *нещо*. Понякога мисля, че почти съм го проумял, но тогава то отново се изплъзва от ума ми. Той не помоли за тези неща случайно, Денис. Залагам живота си за това. Но не знам *защо*. — Пейна разстроено тупнал с юмрук крака си. — Излагам двама прекрасни младежи на смъртна опасност и сърцето ми твърди, че постъпвам правилно, но аз... не... знам... **ЗАЩО!**

И вътре в душата на човека, който някога осъдил едно момче заради детските му сълзи, непознатият се смеел ли, смеел.

88.

Двамата по-възрастни мъже се разделили с Денис като си стиснали ръцете. Денис целунал пръстена на Върховния съдия, върху който бил гравирани държавния печат на Делейн. Пейна се бил отказал от мястото си на Върховен съдия, но нямал сили да се раздели с пръстена, който за него олицетворявал всички достойнства на правото. Той знаел, че е допускал грешки понякога, но никога не им позволил да сломят сърцето му. Не позволил и на последната, най-голяма грешка, да го направи. Той знаел също — както знаем и ние, в нашия свят, — че пътят към ада е покрит с добри намерения, но знаел и, че за човешките същества добрите намерения понякога са всичко, което имат. Ангелите може и да се спасят от вечните мъки, но хората са по-малко щастливи създания и за тях адът е винаги близо.

Пейна се възпротивил на порива на Денис да целуне пръстена, но младежът настоял. След това Арлън му стиснал ръката с пожелание боговете да му помагат. Усмивнат (обаче Пейна още можел да види спотаения страх в очите му), Денис им пожелал същото. След това младият иконом се обърнал на изток, към замъка, а възрастните мъже се насочили на запад, към фермата на онзи Чарлс Рийчъл, който отглеждал андуански кучета, за да се прехранва, плащал непосилните данъци, наложени от краля, без да се оплаква и бил пословично честен... но Пейна знаел, че Рийчъл симпатизира на изгнаниците в Далечните гори и е помогнал на много други да стигнат при тях. Пейна никога не бил предполагал, че той самият ще се нуждае от услугите на Рийчъл, но дошло време и за Нейоми, най-голямата дъщеря на фермера, закарала Пейна и Арлън на север с шейна, теглена от дванайсет от най-силните кучета. В сряда вечер те достигнали подстъпите на Далечните гори.

— Колко остава до лагера на изгнаниците? — попитал Пейна Нейоми същата нощ.

Нейоми хвърлила в огъня тънката, лошо миришеща пура, която пушела.

— Още два дни, ако времето остане същото. Още четири дни, ако вали сняг. И никой не знае колко, ако започне виелица.

Пейна си легнал и заспал почти веднага. Логично или не, но тази нощ спал много по-добре, отколкото му се било случвало от години наред.

Времето останало ясно на следващия ден, както и в петък, на четвъртия ден откакто Пейна и Арлън се били разделили с Денис. По здрач те стигнали до наблъсканите една до друга палатки и набързо струпаните дървени колиби, които Флаг напразно бил търсил.

— Хей! Кой сте вие? Можете ли да кажете паролата? — извикал някакъв глас — силен и упорит, весел и безстрашен. Пейна го разпознал.

— Аз съм Нейоми Рийчъл — отговорила девойката, — а паролата преди две седмици беше „почетен изпит“. Ако сега не е същата, Бен Стаад, тогава пусни през мен една стрела, а аз ще се превърна в дух и ще те преследвам.

Бен се засмял и излязъл иззад една скала.

— Не бих посмял да се срещна с теб, ако си призрак, Нейоми, достатъчно си страшна и сега.

Без да обърне внимание на думите му, девойката казала на Пейна.

— Пристигнахме.

— Да — отвърнал Пейна, — и аз разбрах.

И е добре, струва ми се, дето успяхме... понеже нещо ми казва, че малко време остава... наистина съвсем малко.

89.

Питър имал същото усещане.

В неделя, два дни след като Пейна и Арлън стигнали до лагера на изгнаниците, на неговото въже, според пресмятанията му, нямало да му достигат още девет метра, за да опре в земята. Това означавало, че ако увисне в самия му край с напълно опънати ръце, ще трябва да скочи от височина най-малко седем метра. Разбирал, че ще е по-мъдро, ако продължи работата си над въжето още четири месеца, или поне още два. Защото ако се спуснел по въжето, можел да падне лошо и да си счупи и двата крака. В такъв случай стражите на Площада щели да го намерят стенещ върху калдъръма, когато правели редовната си обиколка и той щял да загуби повече от четири години, просто защото нямал търпение да продължи работата си още четири месеца.

Тази логика би получила одобрението на Пейна, но чувството на Питър, че сега трябва да бърза, било по-силно. По-рано Пейна би отрекъл всякаква идея, че чувствата заслужават повече доверие от логиката... но сега не било изключено да се съгласи донякъде с това.

Напоследък Питър сънувал един сън — близо цяла седмица му се явявал отново и отново като постепенно ставал все по-отчетлив. В съня си Питър виждал Флаг, наведен над нещо ярко и пламтящо, чиито отблясъци придавали на лицето на магьосника болнав зеленожълт оттенък. В този сън винаги настъпвал момент, в който очите на Флаг първо се разширявали, сякаш от изненада, а после се присвивали до жестоки цепчици. Веждите му се свъсвали, челото му потъмнявало, горчива гримаса изкривявала устата му. В цялото това изражение сънуващият Питър откривал само едно единствено нещо и то било: смърт. Флаг произнасял само една дума, докато се навеждал напред и духвал срещу яркото, пламтящо нещо, което изгасвало подобно на свещ, когато дъхът на магьосника го докоснел. Само една дума, но тя била достатъчна. Думата, която излизала от устата на Флаг, била името на самия Питър, произнасяно с ядосан глас.

Предишната нощ, нощта в събота, около луната се явили едва забележими пръстени. Низшите надзиратели решили, че скоро ще вали сняг. Докато разглеждал небето същия следобед, Питър разбрал, че имат право. Баща му бил този, който го научил да познава времето и, докато стоял до прозореца, Питър усетил пристъп на тъга... и надигаща се студена и безмълвна ярост... нужда да постави всяко нещо на мястото му.

Ще опитам под прикритието на нощта и бурята, помислил си той. Дори ще има малко сняг, който да смекчи падането ми. Питър трябвало да признае пред себе си, че пет сантиметра лек, пухкав сняг между него и калдъръма нямали особено значение и в единия, и в другия случай. Или опасно тънкото му възенце щяло да издържи... или щяло да се скъса. При условие, че издържи, той щял да скочи. И краката му или щели да поемат удара... или нямало да могат.

И ако го поемат, къде ще отидеш след това? прошепнало едно тъничко гласче. *Всеки, който би могъл да те скрие или да ти помогне... Бен Стаад, например, отдавна е изгонен извън крепостта... извън кралството, доколкото ти е известно.*

Щял да разчита на късмета си в такъв случай. Късметът си на крал. Баща му често говорел за това. *Има щастливи и нещастни крале. Но ти ще станеш крал и ще имаш свой собствен късмет. Мисля, че ще бъдеш много щастлив.*

Той бил крал на Делейн, поне в собственото си сърце, вече пет години. Когато мислел за късмета си, му се струвало, че той е от един особен вид, добре познат на хора като семейство Стаад, прочути с лошия си късмет. Но може би тази нощ щял да си възвърне всичко.

Неговото въже, неговите крака, неговият късмет. Или всички те щели да издържат, или всички щели да се сломят, напълно възможно дори едновременно. Нямало значение. Колкото и да му липсвал досега, Питър щял да се довери на късмета си.

— Тази нощ — промърморил той и се отдръпнал от прозореца... но по време на вечерята се случило нещо, което променило намеренията му.

90.

На Пейна и Арлън им бил необходим целият ден във вторник, за да изминат петнайсетте километра до фермата на Рийчъл и, когато пристигнали, били напълно изтощени. Замъкът Делейн се намирал два пъти по-далече, но Денис вероятно можел да почука на Западната порта — ако бил толкова откачен, че да направи подобно нещо, — още в два следобед, въпреки дългата си разходка предишния ден. Такава е разликата, разбира се, между младия и стария човек. Но това, което можел да направи, всъщност нямало значение, защото Пейна бил пределно ясен в своите инструкции (особено за човек, който претендирал, че няма никаква представа какво върши) и Денис възнамерявал да ги следва до най-малките подробности. Тъй че щяло да мине известно време преди да влезе в замъка.

След като почти преполовил разстоянието, той започнал да се оглежда за място, където би могъл да се подслони през следващите няколко дни. Досега не бил срещнал никого по пътя, но минавало пладне и скоро щели да се появят хора, които се връщали в крепостта от пазара. Денис не искал някой да го види и забележи. В края на краищата нали се предполагало, че си е вкъщи и пази леглото. Не му се наложило да се оглежда дълго и скоро открил едно местенце, което чудесно подходило на целите му — изоставена ферма, добре поддържана някога, но сега започнала да се руши. Благодарение на Томас Носителя на данъци, вече имало доста такива къщи по пътищата, водещи към крепостта.

Томас останал там до късния съботен следобед, цели четири дни. Бен Стаад и Нейоми по това време вече се били отправили на път от Далечните гори към фермата на Пейна. Нейоми пришпорвала здраво кучешкия впряг и кучетата правели всичко, на което били способни. Ако знаел това, Денис щял да се почувства поне малко по-леко, но той разбира се нямало как да го знае и бил самотен.

В самата къща нямало никаква храна, но в избата намерил няколко картофа и шепа репи. Изял картофите (Денис мразел репи,

винаги досега ги бил мразил, а отсега нататък щял да ги мрази още повече), като използвал ножа си, за да изреже изгнилото, което означава, че изхвърлил три-четвърти от всеки картоф. Останала му шепа бели топчета с големината на гълъбови яйца. Изял няколко, погледнал към репите и въздъхнал. Независимо дали ги харесвал (никак), или ги мразел (много), бил съвсем наясно, че така или иначе в петък ще опре до тях.

Ако съм достатъчно гладен, мислел си Денис обнадежден, може пък и да ми се усладят. Сигурно ще излапам тези позастарели репи и ще моля за още!

Най-накрая му се наложило да изяде няколко, въпреки че успял да издържи до събота на обяд. Дотогава те наистина били започнали да му се струват хубави *на вид*, но колкото и да бил гладен, *на вкус* пак му се сторили ужасни.

Денис, който подозирал, че следващите дни ще бъдат доста тежки, въпреки всичко ги изял.

91.

Денис намерил и чифт стари снегоходки в сутерена. Каишките им били твърде дълги, но той разполагал с достатъчно време, за да ги скъси. Вървите били започнали да изгниват, но това нямало как да се промени, пък и Денис смятал, че и така ще свършат работа. Нямало да се нуждае от тях за дълго.

Спял в избата, защото се страхувал от изненади, но, докато било светло през тези четири дълги дни, прекарвал по-голямата част от времето си в дневната на изоставената къща и наблюдавал макар и незначителното движение насам-натам. Хора се появявали около три часа и към пет обикновено изчезвали, тъй като през зимата рано се смрачавало. Дневната била тъжно и пусто място. Някога сигурно е била прелестно кътче, където семейството се е събирало, за да обсъди току-що отминалия ден. Сега обаче принадлежала само на мишките... и на Денис, разбира се. Пейна, след като чул изявлението на Денис, че може да чете и да пише „твърде добре за човек от прислугата“ и след като го накарал да напише Великите букви (било тъкмо по време на закуската във вторник, последното истинско хапване на Денис, след обяда му в понеделник, хапване, за което си спомнял с разбираема носталгия), го снабдил с няколко листа хартия и молив. Денис се трудил усърдно през много от часовете, които прекарал в запуснатата къща, за да напише една бележка. Пишел, задрасквал, преписвал, мръщел се ужасно, докато препрочитал, почесвал се по главата, подострял си молива с ножа и отново пишел. Срамувал се от правописа си и се ужасявал, че може да забрави нещо съдбоносно, което Пейна му е казал да включи в нея. На няколко пъти, когато бедният му, изтощен мозък просто не бил в състояние да продължи, той се ядосвал, че Пейна не останал буден още един час онази нощ, когато Денис отишъл при него, и не написал сам проклетата си бележка, или поне да я бил продиктувал на Арлън. През повечето време обаче се радвал, че има занимание. Цял живот бил работил здравата и безделието го правело нервен и неспокоен. Предпочитал да

работи със силното си младежко тяло, отколкото с не така силния си младежки мозък, но работата си била работа и той се радвал, че я има.

В събота на обяд разполагал с писмо, от което изпитвал видимо задоволство (това било добре, тъй като по начина, по който пишел, за да стигне до него, изразходвал всичко до последните два листа). Денис го разглеждал с особено възхищение. То покривало двете страни на листа и било най-дългото нещо, написано от него досега. Сгънал го до големината на хапче, след което занадничал през прозореца в нетърпеливо очакване да стане достатъчно тъмно, за да тръгне. Питър видял сгъстяващите се облаци от своята стая на върха на Иглата, а Денис — от дневната на изоставената къща, но и двамата били научени от бащите си — единият крал, а другият — негов иконом, да четат по небето, затова и Денис си помислил, че на другия ден ще вали сняг.

В четири часа дългата синкава сянка на къщата започнала да се разпростира и Денис вече не чувствал толкова силно желание да тръгва. Там го дебнела опасност... смъртна опасност. Трябвало да отиде, където Флаг може би и в момента правел своите черни магии, може би и в момента проверявал дали един иконом е болен. Но как се чувствал Денис, наистина нямало значение и той го знаел. Било дошло времето да изпълни дълга си, както всички икономи от предишните поколения в семейството му го изпълнявали векове наред и Денис също щял да направи всичко възможно.

Щом се смрачило след залез слънце, излязъл от къщата, сложил снегоходките и се отправил през полето към крепостта. Безпокояла го мисълта за скитащи вълци, но можел само да се надява, че няма да срещне такива или поне, че те не биха го закачили. Нямал и най-малката представа, че Питър е решил да направи своя опасен опит за бягство през следващата нощ, но и той, както Пейна, както и самият Питър, изпитвал нужда да бърза. Струвало му се, че буреносни облаци са притиснали сърцето му, подобно на онези в небето. Докато упорито напредвал през безлюдното, покрито със сняг поле, мислите му търсели начин как да влезе в замъка, без да го видят и да му поискат паролата. Мислел, че знае как да го направи... ако, там била цялата работа, Флаг не го подушел.

Само произнесъл наум името на магьосника и веднага нейде в тихата бяла пустош завил вълк. В мрачното помещение под замъка,

което служело за жилище на Флаг, магьосникът изведнъж се изправил на стола, в който бил заспал с разтворена на корема книга за чудотворните билки.

— Кой произнася името на Флаг? — прошепнал магьосникът и двуглавият папагал изпищял.

Застанал сред голямото и безлюдно бяло поле, Денис чул този глас, лепкав и неприятен като паяжина, в собствената си глава. Спрял се и затаил дъх. Когато най-накрая въздъхнал, дъхът му изскочил като студена костилка от устата му. Денис бил напълно вледенен, но горещи капчици пот покривали челото му.

Откъм краката му се разнесли сухи, припукващи звуци *Хръс! Хръс! Хръс!*, когато няколко от изгнилите върви на снегоходките се скъсали.

Вълкът виел в тишината. Гладно и безмилостно.

— Никой — промърморил Флаг в дневната на своето мрачно жилище. Той рядко се разболявал — можел да си спомни само три или четири случая през целия си дълъг живот, — но сега бил хванал лоша настинка на север, когато спял на замръзналата земя, и въпреки че се оправял, още не се чувствал съвсем добре. — Никой. Само сън. Това е всичко.

Взел книгата от скута си, затворил я, оставил я върху една масичка отстрани — повърхността на тази масичка била прекрасно изработена от човешка кожа — и се облегнал назад в стола си. Скоро отново спял.

В заснежените полета на запад от замъка Денис бавно се отпуснал. Капчица смъдяща пот се търкулнала в окото му и той разсеяно я изтрил. Помислил за Флаг... и някакси Флаг го чул. Но тъмната сянка от мисълта на магьосника вече преминала над него, както сянката на ястреб може да премине над притихнало зайче. Денис изпуснал дълга, треперлива въздишка. Краката му омекнали. Щял да опита, ох, с цялото си сърце щял да се опита да не мисли повече за магьосника. Но когато нощта се спуснала и на небето се показала луната с призрачния си ефирен пръстен, това било по-лесно да се реши, отколкото да се направи.

92.

В осем часа Денис излязъл от полето и навлязъл в Кралския резерват. Познавал го достатъчно добре. Бил носил оръжието на баща си, когато Брандън придружавал стария крал по ловните полета, а Роланд бил идвал тук често, дори и на старини. Томас идвал много по-рядко, но в малкото случаи когато го правел, Денис, разбира се, бил задължен да го придружава. Скоро се натъкнал на пътека, която познавал и тъкмо преди полунощ достигнал края на тази малка горичка.

Стоял зад едно дърво и гледал към крепостната стена. Дотам имало километър открито, затрупано със сняг пространство. Луната все още греела, а Денис бил твърде добре осведомен за часовите, които обхождали крепостния зид. Щяло да се наложи да изчака, докато принц Ейлън закара сребърната си колесница накрая на света, преди да пресече тази открита площ. Той знаел от самото начало, че това щяла да бъде най-рискованата част от цялото приключение. Когато се разделял с Пейна и Арлън под добрата слънчева светлина, рискът изглеждал приемлив. Сега му се струвал съвсем безумен.

Връщай се, молел в него някакъв малодушен глас, но Денис знаел, че не би могъл. Неговия татко му бил поставил задача и ако боговете смятали, че трябва да умре, за да я изпълни, то тогава той щял да умре.

Далечен и все пак ясен — сякаш го чувал по време на сън — достигнал до Денис гласът на Викача, понесъл се от централната крепостна кула: *Дванайсет часа е и всичко е наред...*

Нищо не е наред, помислил Денис отчаяно. *Нито единствено нещо*. Загърнал още по-стегнато около себе си тънкото палтенце и започнал дългото чакане луната да залезе.

В края на краищата тя се скрила от небето и Денис знаел, че е време да върви. Както стоял, отправил кратка молитва към боговете и тръгнал да пресича откритото пространство колкото можел по-бързо, като всеки момент очаквал от крепостните стени да долети викът *Кой е*

там? Викът не се разнесъл. Облаците се стъстили на нощното небе. Всичко под крепостната стена представлявало една тъмна сянка. За по-малко от десет минути Денис стигнал до крепостния ров. Снегът под него изскриптял, когато седнал на ниския бряг и свалил снегоходките.

Плъзнал се надолу към рова, който бил замръзнал и покрит с повече сняг.

Думкащото сърце на Денис се поуспокоило. Вече бил в сянката на крепостната стена и нямало да бъде забелязан, освен ако не се случело някой часови да погледне право надолу, а най-вероятно дори и тогава не.

Денис внимавал да не пресича целия ров, не още, тъй като ледът близо до крепостната стена щял да бъде поразмекнат и тънък. Знаел защо е така. Причината за тънкия лед и неприятната миризма тук и за влажните петна по огромните камъни на външната стена, била неговата надежда да влезе тайно в замъка. Придвижил се внимателно наляво и наострил уши за шум от изтичаща вода.

Най-после го чул и погледнал нагоре. Там, на височината на очите, в солидната крепостна стена имало кръгла, черна дупка. От нея изтичали равнодушни струйки течност. Това била отходната канализационна тръба.

„Сега напред“ — промърморил Денис. Отдръпнал се пет стъпки назад, затичал се и скочил. Докато го правел, усетил как размекнатиот от постоянното изтичане на топли отпадъци от тръбата лед поддава под краката му. Успял да се вкопчи здраво във влажното отворстие на тръбата. То било хлъзгаво и трябвало яко да се държи, за да не падне. Изтеглил се нагоре, като се мъчел да опре някъде крака и най-накрая успял да се напъха вътре. Спрял за момент, опитал се да си поеме дъх и започнал да пълзи навътре по тръбата, която била равномерно наклонена. Още като деца той и някои от приятелите му в игрите открили тези тръби, но родителите бързо им забранили да влизат в тях, отчасти понеже могли да се загубят и главно заради плъховете в канализацията. Дори сега, след толкова време, Денис си мислел, че знаел къде щял да излезе.

Един час по-късно в един безлюден коридор в източното крило на замъка една от канализационните решетки помръднала... останала неподвижна... и пак помръднала. Преместила се малко встрани и след секунди един много мръсен (и ужасно вонящ) иконом на име Денис се

измъкнал от дупката и задъхан легнал на студения каменен под. Той би си позволил и по-дълга почивка, но някой можел да дойде насам, даже и в този нечовешки час, така че наместил решетката и се огледал.

Денис не познал коридора веднага, но това въобще не го разтревожило. Тръгнал надолу към Т-образното разклонение в далечния му край. Най-после му хрумнало, че не срещнал плъхове в отходните тръби. Това било голямо облекчение. Той бил подготвен за тях, не само от зловещите приказки, които му бил разказвал баща му, но и защото в няколкото случая, когато той и приятелчетата му търсели приключения с пронизителни, изпълнени със страх и смях писъци в тръбите като деца, там наистина *имало* плъхове. Плъховете били неотменна част от страховитите детски приключения за проверка на смелостта.

Вероятно е имало просто няколко мишки, но твоите спомени са ги превърнали в плъхове, помислил Денис. Истината не била такава, но Денис никога нямало да узнае това. Паметта не го лъжела за плъховете в канализацията. От прастари времена тръбите били населени с огромни, разнасящи болести гризачи. Само пет години минали, откакто Гъмжилото престанало да съществува в канализацията. То било изтребено от Флаг. Самият той се бил отървал от две неща — парченце камък и своята кама, като ги пуснал в канализацията през една решетка, подобна на тази, през която се появил самият Денис в тази ранна неделна утрин. Бил се отървал от тях, разбира се, защото върху им били полепнали по няколко зрънца от смъртоносния Драконов пясък. Изпаренията от тези няколко песъчинки избили плъховете, като подпалили живи много от тях, докато джапали из пенестата вода в тръбите и задушили всички останали, преди да са успели да избягат. Пет години по-късно плъховете още не се били върнали, въпреки че повечето от отровните изпарения се били разпръснали. Повечето, но не всички. Ако Денис бил влязъл в някоя тръба малко по-близо до жилището на Флаг, сигурно и той самият щял да умре. Може би го спасил неговият късмет, може би — съдбата, или пък онези богове, на които се бил помолил. Аз нямам становище по въпроса. Разказвам истории, а не измислици, и по въпроса за оцеляването на Денис, заключенията оставям на вас.

93.

Денис стигнал до разклонението, надникнал зад ъгъла и видял някакъв млад сънен страж да върви в другия край на коридора. Веднага се дръпнал назад. Сърцето му отново тупкало силно, но той бил доволен. Сега вече знаел къде е. Когато отново надзърнал, стражът бил отминал. Денис тръгнал бързо по този коридор, слязъл по няколко стъпала, прекосил друга галерия. Движел се сигурно и бързо, тъй като бил прекарал целия си живот в замъка. Познавал го достатъчно добре, за да намери пътя от източното крило, където бил излязъл от канализацията, към по-ниското западно крило, където били складирани салфетките.

Понеже не искал да рискува който и да било да го забележи, Денис вървял през най-забутаните коридори, които познавал, и при всеки звук от стъпки (независимо дали били реални или измислени, а аз мисля, че поне някои от тях само му се причували), се притаявал в най-близката ниша или цепнатина. Като краен резултат този преход му отнел повече от час.

Мислел си, че никога през живота си не е бил толкова гладен.

Какво значение има проклетият ти стомах, Денис. Първо се погрижи за господаря си, а после — за корема.

Стоял притаен в сянката на някаква врата. Отвън слабо долетял гласът на Викача, който известявал четири часа сутринта. Тъкмо смятал да се придвижи напред, когато по коридора се разнесли бавни, ечащи стъпки... чул се звън на меч в ножница... изскърцали кожени гамаши.

Денис се притиснал още по-плътно назад в сянката, изпотен.

Някакъв страж-пазител спрял тъкмо пред вратата, в чиято сянка се бил притаил Денис, и забърникал с пръст в носа си. След това се навел напред и се изсекнал с два пръста. Денис можел да се протегне и да го пипне, струвало му се, че всеки момент стражът щял да се обърне... очите му да се отворят широко... да извика... и това щял да бъде краят на Денис, синът на Брандън.

Господи, шепнело вцепененото съзнание на Денис, моля те, господи...

Можел да усети миризмата на стража, вонята на престояло вино и печено месо от дъха му, и киселата пот, която лъхала от кожата му.

Стражът бавно се размърдал... Денис започнал да се отпуска... но онзи пак спрял и си зачовъркал носа. Денис щял да се разплаче.

„Имам си мома на име Марчи-Марчи-Мелда“ — затананикал си стражът с провлечен глас, докато ровел усърдно в носа си. Измъкнал оттам едно огромно зелено нещо, изследвал го замислено известно време, след което го пляснал върху стената. *Пляк.* — „Тя пък има си сестричка, с чудно име Еес-мераал-да... Бих преплувал шест морета... за да цункам коленцата! Я налей ведро със вино, за да цункам коленцата...“

В този миг с Денис ставало нещо ужасно. Носът му започнал да потрепва и да го сърби по начин, който не можел да бъде сбъркан. След малко щял да кихне.

Изчезвай! извикал той наум. *Ооо, защо не се махаш, проклет глупако?*

Но стражът сякаш нямал никакво намерение да тръгва. Тъкмо бил попаднал на богато находище в лявата си ноздра и не възнамерявал да го остави току-така.

„Имам си мома на име Дарчи-Дарчи-Дарла... Тя пък има си сестричка с чудно име Карла... И ще взема сто целувки... Я налей ведро със вино, за да цункам тези устни.

Как бих те цапнал по главата с едно ведро, проклетнико! мислел Денис. *МЪРДАЙ оттук!* Сърбежът в носа му ставал нетърпим, но той не смеел дори да го докосне, от страх, че стражът може да зърне движението с крайчеца на окото си.

Стражът се смръщил, навел се отново, изсекнал се както преди с пръсти и най-накрая тръгнал, като пеел провлечената си песен. Денис едва го изчакал да се скрие от погледа му, затиснал носа и устата си с лакът и кихнал. Зачакал да чуе звънтеж на метал, стражът да извади меча си и да се върне обратно, но той явно бил полузаспал и все още полупиян от нощния гуляй, който удостоил с присъствието си, преди да застъпи на стража. Денис знаел, че по-рано подобен мърляч щял да бъде открит бързо-бързо и изпратен в най-далечните предели на кралството, но времената се били променили. Чуло се изщракване на

ключалка, изскърцване на панти, някаква врата се отворила, после с трясък се затворила и заглушила песента на стража, тъкмо когато отново бил стигнал до припева. Денис се отпуснал назад в нишата за миг, със затворени очи, бузите и челото му пламтели, краката му тежали като олово.

Виж ти, май известно време съвсем забравих за стомаха си! помислил си той и с две ръце запушил уста, за да подтисне хихикането си.

Надзърнал от скривалището си, не забелязал никого наоколо и тръгнал надясно по коридора към някаква врата, която му била добре известна, въпреки че празният люлеещ се стол и сандъчето с принадлежности за ръкоделие отвън били нови за него. Вратата водела към помещението, където били складирани всички онези салфетки, още от времето на Кайла Добрата. Вратата никога преди не се заключвала, не била заключена и сега. Старите салфетки определено не били толкова ценни, че да си струва да се заключват. Той надникнал вътре, като се надявал, че отговорът му на ключовия въпрос на Пейна все още бил в сила.

Докато стояли на пътя в ясната сутрин преди пет дни, Пейна го бил попитал следното: *Знаеш ли кога носят нов комплект салфетки в Иглата, Денис?*

Това наистина се сторило твърде лесен въпрос на Денис, но вие не може да не сте забелязали, че всички въпроси изглеждат лесни, когато знаете отговора, и ужасно трудни, когато не го знаете. Това, че Денис знаел отговора на въпроса, се дължало на неговите честност и почтеност, въпреки че тези черти на характера били така вкоренени в него, че той много би се учудил, ако някой му го кажел. Денис бил взел пари — всъщност парите на Андерс Пейна — от Бен Стаад, за да следи дали салфетките се доставят. Само гилдер, наистина, но парите са си пари, и платеното си е платено. Той се чувствал обвързан с честта си да проверява от време на време доставят ли се салфетките.

Денис разказал на Пейна за огромния склад (Пейна се смаял, като чул това) и че всяка събота вечер около седем часа една прислужница вземала двадесет и една салфетки, изтупвала ги, изглаждала ги, сгъвала ги и ги подреждала на купчина върху малка количка на колела. Тази количка стояла точно до вратата на помещението. Рано в неделя сутрин, в шест часа — сега оставали по-

малко от два часа до този момент — един прислужник закарвал количката на Площада на Иглата. Той почуквал по залостената врата на грозната каменна кула, един от низшите надзиратели вкарвал количката вътре и подреждал салфетките върху някаква маса, откъдето давали на Питър по една на всяко ядене през цялата седмица.

Когато чул това, Пейна се зарадвал.

И така, Денис се разбързал и затърсил в ризата си бележката, която написал в изоставената ферма. За миг-два изпитал ужас, понеже не можал да я напица, но после пръстите му се сключили върху нея и той въздъхнал с облекчение. Тя просто се била хлъзнала встрани.

Денис вдигнал салфетката за неделната закуска. За обяда в неделя. Почти щял да подмине и салфетката за неделя вечер и ако го бил направил, моята приказка щеше да има съвсем различен край, не мога да кажа дали по-добър, или по-лош, но със сигурност — различен. В края на краищата обаче Денис решил, че третата салфетка надолу е достатъчно сигурна. Той бил намерил някаква карфица в една цепнатина между две дъски на пода в изоставената ферма и я забол на презрамката на грубата ленена камизола, която носел като долно бельо (ако бил малко по-разсъдлив, щял да забодне и бележката към бельото си, с което щял да си спести неприятния момент с търсенето, но както може би вече ви казах, мозъкът на Денис понякога малко не достигал). Сега той взел карфицата и внимателно забол бележката в една от вътрешните сгъвки на салфетката.

— Дано стигне до теб, Питър — промърморил той в призрачната тишина на склада, натъпкан със салфетки, изработени преди векове. — Дано стигне, кралю мой.

Денис знаел, че вече е време да се скрие някъде. Скоро замъкът щял да се събуди, ратаите да се запрепъват към конюшните, перачките да тръгнат към пералните, чираците да се потътрят сънени и с подпухнали очи към работните си места край кухненския огън (когато Денис помислил за кухните, стомахът му отново изкуркал, сега и проклетите репи биха му се усладили, но храната, повторил си той, трябвало да почака).

Проправил си път някъде към дъното на огромното помещение. Купчините били толкова високи, пътеките толкова безредни и лъкатушни, че всичко наподобявало огромен лабиринт. От салфетките лъхал сладникав, сух мирис на памук. Най-после Денис се добрал до

един от далечните ъгли и решил, че тук ще е в безопасност. Поразбутал една от купчините салфетки, разстлал я и си взел от една друга още малко за възглавница.

Това било най-люксовото ложе, върху което изобщо някога бил лежал, и макар че бил гладен, май повече се нуждаел от сън, отколкото от храна, след дългата разходка и нощните страхове. Заспал незабавно и никакви сънища не го обезпокоили. Сега ние ще го оставим, след като добре и прилежно е свършил първата част от работата си. Ще го оставим обърнат на една страна, свил дясната си ръка под дясната си буза, да спи в легло от кралски салфетки. И аз бих искал да отправя едно пожелание към теб, читателю. Нека тази нощ сънят ти бъде толкова сладък и безметежен, колкото неговият през целия този ден.

94.

В събота през нощта, когато Денис стоял изтръпнал от ужас при вълчия вой и усетил сянката от мислите на Флаг да преминава над него, Бен Стаад и Нейоми Рийчъл спрели да нощуват в някаква заснежена пещера на петдесет километра северно от фермата на Пейна... или поне от онова, което било ферма на Пейна, преди Денис да се появи със своята история за крал, който ходи и говори насън.

Направили си такъв подслон, какъвто хората си правят, когато смятат да прекарат в него само няколко часа и след това да продължат. Нейоми се занимавала с любимите си кучета, докато Бен опънал малка палатка и стъкнал прашящ огън.

След малко Нейоми се присъединила към него край огъня и, приготвила еленско месо. Изяли го мълчаливо и след това Нейоми отново отишла да нагледа кучетата. Те всички спяли, с изключение на Фриски — нейната любимка, който я погледнала с почти човешки поглед и близнала ръката ѝ.

— Голямо теглене падна днес, нали, мила — казала Нейоми. — Хайде, заспивай сега. Късно е.

Фриски послушно положила глава върху лапите си. Нейоми се усмихнала и се върнала при огъня. Бен седял до него, свил крака към гърдите си и обхванал ги с ръце. Лицето му било мрачно и замислено.

— Задал се е сняг.

— Мога да чета по облаците не по-зле от теб, Бен Стаад. Пък и вълшебниците са направили ореол около главата на принц Ейлън.

Бен погледнал към луната и кимнал. После се втренчил отново в огъня.

— Тревожа се. Сънувах сън... ами... сънувах един човек, чието име е по-добре да не споменаваме.

Тя си запалила пура. Предложила на Бен малкия пакет, увит в муселин, но той поклатил глава.

— Няколко пъти сънувах същия сън, струва ми се — казала тя. Опитала се гласът ѝ да звучи както обикновено, но не могла да скрие

лекото му потреперване.

Той я зяпнал с широко отворени очи.

— Ами да — продължила Нейоми, сякаш я бил попитал. — Сънувах как той гледа в някакво ярко пламтящо нещо и произнася името на Питър. Никога не съм била като някоя от вашите малки глезли, които пицят при вида на мишка, или на паяк в паяжината му, но когато се събуждам след този сън ми се иска да крещя високо.

Тя изглеждала едновременно засрамена и предизвикателна.

— Колко нощи го сънува?

— Две.

— А аз четири една след друга. Беше съвсем същият като твоя. И не е нужно да изглеждаш, като че ли ще ти се присмее или ще те нарека пъзла. Аз също се събуждах с желание да крещя.

— Това пламтящо нещо... в края на съня ми, той сякаш духва и го загасва. Мислиш ли, че е свещ?

— Не. Знаеш, че не е.

Тя кимнала.

Бен се замислил.

— Това е нещо много по-опасно от една свещ, мисля аз... Бих взел онази пура, която ми предложи, ако може.

Тя му я подала. Той запалил от огъня. Поседели известно време мълчаливо, като наблюдавали хвърчащите искри. Духацият вятър разпределял огромни снежни маси по начумереното небе. Подобно на светлината в съня им, искрите изгасвали. Нощта изглеждала непрогледна. Бен можел да долови миризмата на сняг във вятъра. *Голям сняг ще падне*, помислил си той,

Нейоми изглежда прочела мислите му.

— Струва ми се, че се задава буря, подобна на онези, за които са ни разказвали старите хора. Какво ще кажеш?

— Същото.

С колебание, твърде необичайно за нея, Нейоми попитала:

— Какво означава този сън, Бен?

Той поклатил глава.

— Не мога да кажа. Опасност за Питър, това е повече от ясно. Ако означава още нещо, всичко, което знам, е, че трябва да бързаме.

Бен погледнал към нея с такава прямота, че сърцето ѝ се разтуптяло.

— Ще успеем ли да стигнем до фермата на Пейна утре, как мислиш?

— Би трябвало да успеем. Никой освен боговете не може да каже дали някое куче няма да си счупи крак, или пък някоя стръвница, която не е заспала зимния си сън, няма да излезе от гората и да разкъса всички ни, но... *би трябвало* да успеем. Смених всички кучета, които ни теглиха по пътя нагоре, освен Фриски, но Фриски е почти неуморима. Ако снегът започне да вали рано, ще ни забави, но мисля, че той ще почака... ще се позабави... но с всеки час, когато най-накрая започне да вали, ще става все по-трудно. Или поне така смятам. Но ако *наистина* поизчака, а ние се редуваме да тичаме покрай шейната, мисля, че ще успеем. Но какво ще можем да правим, освен да седим там, ако твоят приятел, икономът, не се е върнал?

— Не знам.

Бен въздъхнал и потрир с ръка лицето си. Какво, наистина? Онова, което предсказвал сънят, щяло да се случи в замъка, не във фермата. Пейна бил изпратил Денис в замъка, но как смятал Денис да проникне в него? Бен не знаел, понеже Денис не бил казал на Пейна. Пък и дори да успеел да се вмъкне незабелязано, къде щял да се крие? Имало хиляди възможни места. Освен...

— Бен!

— Какво? — Изтръгнат от мислите си, той се обърнал към нея.

— За какво мислеше току-що?

— За нищо.

— Кажи, за какво? Очите ти проблясваха.

— Така ли? Просто седях. Време е да лягаме. Нали искаме да потеглим в зори.

Но в палатката Бен Стаад лежал буден дълго след като Нейоми заспала. Имало хиляди скришни места в замъка, да. Но той смятал, че две от тях са доста по-специални. Мислел, че би могъл наистина да открие Денис на едното... или на другото.

Най-после заспал...

...и сънувал Флаг.

95.

Питър започнал деня в неделя, както обикновено, с гимнастика и молитва.

Когато се събудил, се чувствал освежен и решителен. Погледнал бързо към небето, за да види приближава ли снежната буря и си изял закуската.

И, естествено, използвал салфетката.

96.

В неделя, до пладне, всеки в Делейн бил излязал от къщата си поне веднъж, за да погледне разтревожено на север. Всички били съгласни, че бурята, която се задавала, щяла да бъде от онези, за които като отминат, се говори години наред. Скупчените облаци бързо приближавали и били тъмно сиви, с цвета на вълча кожа. Температурата се покачила толкова, че капчуците под стрехите започнали да капят за пръв път от седмици, но столетниците говорили един на друг (и на тези, които искали да чуят), че те не могат да бъдат измамени. Температурата щяла да спадне бързо и след час, а може би два, или най-много четири, снегът щял да завали. И, казвали те, може да вали дни наред.

В три часа следобед, онези фермери от Вътрешните баронства, които били достатъчно честити все още да имат добитък за отглеждане, вече били прибрали всички животни в оборите. Кравите мучали от неудоволствие — снегът се бил разтопил дотолкова, че да им позволи да попасат остатъци от изсъхнала трева за пръв път от месеци. Йозеф, по-стар и побелял отпреди, вече на седемдесет и две години, но все още достатъчно жизнен, се погрижил всички коне на краля да са прибрани в конюшната. Както можете да предположите, имало кой да се грижи за всички хора на краля. Жените се опитали да използват предимството на топлото време, за да изсушат чаршафите, които в предишните дни просто биха замръзнали на въжетата навън, но ги прибрали, когато рано-рано се смрачило под буреносното небе. Били разочаровани. Прането им не изсъхнало. Въздухът бил прекалено влажен.

Животните станали плашливи, хората — нервни. Мъдрите собственици на медовинарници решили да не отварят. Те забелязали спадания живак в барометрите, а дългият опит ги бил научил, че ниското налягане на въздуха прави мъжете сприхави и те лесно се сбиват.

Делейн тръпнел пред приближаващата буря и всички чакали.

Бен и Нейоми се редували да тичат успоредна на шейната. Стигнали до фермата на Пейна в неделя в два следобед. Почти по същото време Денис се разбудял в ложето си от кралски салфетки, а Питър започвал мизерния си обяд.

Нейоми изглеждала наистина прекрасна. Физическото натоварване било оцветило мургавите ѝ бузи в прелестния тъмночервен цвят на есенните рози. Когато шейната влетяла в двора на Пейна, с лаещи диви кучета, тя обърнала усмихнатото си лице към Бен.

— За бога! Какъв рекорден бяг! — извикала Нейоми. — За три, не, за *четири* часа по-малко, отколкото въобще бих повярвала, когато тръгнахме. И на нито едно куче не му се пръсна сърцето! Браво, Фриски, браво! Добро куче!

Фриски, огромна андуанска женска с черно-бяла козина и сивозелени очи, била начело на впряга. Сега подскачала във въздуха и се мъчела да се изтръгне от ремъците. Нейоми я отвързала и затанцувала с нея в снега. Танцът изглеждал странно, хем грациозен, хем груб и шумен. Кучето и господарката му сякаш се усмихвали един другиму с напълно споделяно възхищение. Някои от другите кучета лежали на земята на една страна и дишали тежко, очевидно изтощени, но нито Фриски, нито Нейоми изглеждали поне леко задъхани.

— Хей, Фриски! Любима! Добро куче! Ти наложи страхотен бяг!

— И за какво? — попитал Бен мрачно.

Нейоми пуснала лапите на Фриски и се обърнала гневно към него, но унилото му лице стопило яда ѝ. Той гледал към къщата. Тя проследила погледа му и разбрала. Те били тук, да, но какво представлявало това *тук*? Една празна фермерска къща, нищо повече. И за какво им било да идват толкова далече и толкова бързо? Къщата щяла да бъде точно толкова празна още час... два... четири... Пейна и Арлън били на север, Денис някъде в дълбините на замъка. А може би

в затворническа килия или пък чакал за погребение в някой ковчег, ако са го заловили.

Нейоми се приближила до Бен и колебливо сложила ръка на рамото му.

— Не унивай — казала тя, — направихме всичко, което можахме.

— Направихме ли го? — попитал той. — Не съм сигурен. — Замълчал и дълбоко въздъхнал. Бил свалил плетената си шапка и златистата му коса меко проблясвала в сивата следобедна светлина. — Съжалявам, Нейоми. Не исках да те засегна. Ти и кучетата ти направихте чудеса. Просто ми е мъчно, че сме толкова далеч от там, където бихме могли наистина да помогнем. Чувствам се така безпомощен.

Тя го погледнала, въздъхнала и кимнала.

— Хайде — казал той, — да влизаме. Може би вътре ще намерим някакъв знак за това, което предстои да направим. Поне ще бъдем запазени от урагана, когато той дойде.

Вътре нямало никакви указания. Само една голяма, проветрива и празна къща, напусната набързо. Бен неуморно обхождал стая след стая, но не откривал нищо. След час се свлякъл нещастно край Нейоми в дневната... в същия стол, в който седял Андерс Пейна, когато слушал невероятната история на Денис.

— Ако само имаше начин да го открием! — казал Бен.

Вдигнал поглед към нея и открил, че тя се е втренчила в него с очи — искрящи и кръгли, пълни с възбуда.

— Може би има — рекла тя. — Особено ако снегът изчака...

— За какво говориш?

— За *Фриски*! — изкрещяла Нейоми. — Не разбираш ли? *Фриски* може да го открие. Обонянието ѝ е по-остро, отколкото съм срещала някога, при което и да е куче.

— Миризмата е от преди доста дни — отвърнал Бен. — Дори най-великото куче-следотърсач, което някога е живяло, не би могло...

— Може пък *Фриски* да е най-великото куче-следотърсач, живяло някога — засмяла се тя. — А и следенето през зимата не прилича на следенето през лятото, Бен Стаад. През лятото следите изчезват бързо... объркват се, както казва баща ми, и стотици други следи покриват тази, която кучето души. Не само от други хора

животни, а и от тревите и топлия вятър, дори от мириса, който се разнася от течащата вода. Но през зимата следите траят дълго. Ако само имахме нещо, което е било на този Денис, нещо, което... е запазило миризмата му...

— А какво ще правят останалите кучета?

— Ще опъна платнището ей там — посочила тя — и ще оставя нещата си за спане вътре. Ще им покажа къде е и след това ще ги отвържа. Те ще могат сами да се погрижат за храната си, ще хванат по някой заек, или нещо подобно и ще знаят къде да се върнат за подслон.

— Няма да ни последват, така ли?

— Не, ако им кажа, че не трябва.

— Можеш ли да направиш това? — Той я погледнал с известно страхопочитание.

— Не — отвърнала Нейоми просто. — Не говоря кучешки. Нито пък Фриски говори човешкия език, но го разбира. Ако аз го обясня на Фриски, тя ще го каже на останалите. Те ще ловуват, но няма да се отдалечат толкова, че да загубят миризмата от леглото ми, не и при идващата буря. Когато тя започне, ще се подслонят тук. Няма да има значение, дали стомасите им са пълни, или празни.

— И ако имахме някаква вещ на Денис, наистина ли вярваш, че Фриски би могла да го проследи.

— Да.

Бен я изгледал дълго и замислено. Денис напуснал фермата във вторник, а сега било неделя. Бен не вярвал, че някоя миризма може да се задържи толкова дълго. Но в къщата *имало* нещо, което вероятно носело миризмата на Денис и дори то да ги пратело за зелен хайвер, щяло да бъде по-добре, отколкото само да седят там. Няма смисъл да *седят* ей-така със скръстени ръце часове наред, когато някъде може би се случвали събития от огромно значение. Какъв смисъл имало да се въртят тук и да си смучат палците. При други обстоятелства възможността да е затрупан от снега с момиче прекрасно като Нейоми, сигурно щяла да му достави удоволствие, но не и сега, когато можело да се спечели или загуби цяло кралство на няколко километра на изток... и най-добрият му приятел щял да оживее или да умре, а само онзи смотан иконом бил там някъде, за да му помогне.

— Е — попитала тя, — какво мислиш?

— Мисля, че е лудост — казал той, — но си струва да опитаме.

Тя се усмихнала одобрително.

— Имаме ли нещо, запазило неговата миризма?

— Да, имаме — казал той и станал. — Повикай кучето, Нейоми.
Доведи го по стълбите горе на тавана.

98.

Въпреки че повечето хора не го знаят, за кучетата миризмите са като цветовете. Слабите миризми имат блед цвят, подобно на бои, дълго отмивани с течение на времето. Цветът на силните миризми е наситен. Някои кучета имат слабо обоняние и разчитат миризмите, както хора с отслабнало зрение виждат цветовете и смятат, че дискретното синьо може би всъщност е сиво, а пък тъмнокафявото може и да е черно. В същото време обонянието на Фриски приличало на зрението на човек с ястребов поглед, а миризмата на тавана, където бил спал Денис, все още оставала силна и ясна (може би имало значение и това, че Денис прекарал няколко дни, без да се изкъпе). Фриски подушила сеното, след което подушила одеялото, което момичето държало пред нея. Тя разпознала мириса на Арлън върху одеялото, но пренебрегнала миризмата му, която била по-слаба и нямала нищо общо с миризмата, която открила по сеното. Миризмата на Арлън киселеела и издавала умора и Фриски веднага разбрала, че това е миризма на възрастен човек. Мирисът, запазил се след Денис бил много по-възбуждащ и витален. За носа на Фриски, той бил електриковото синьо на прорязваща лятното небе мълния.

Тя излаяла, за да покаже, че е запомнила миризмата и я е подредила в миризмотеката си.

— Браво, добро момиче — казало ВИСОКОТО МОМЧЕ. — Можеш ли да я следваш?

— Ще я следва — отвърнало МОМИЧЕТО убедено. — Да тръгваме.

— След час ще е тъмно.

— Така е — съгласило се МОМИЧЕТО и се усмихнало. Когато МОМИЧЕТО се усмихвало по този начин, на Фриски й се струвало, че сърцето й може просто да се пръсне от обич към него. — Но ние не разчитаме на *очите* й, нали?

ВИСОКОТО МОМЧЕ също се усмихнало.

— Предполагам, че не. Знаеш ли, сигурно съм откачил, но мисля, че ще ни се паднат печеливши карти за разиграването.

— Разбира се, че ще е така. Хайде, Бен. Нека използваме малкото останала дневна светлина. Скоро ще е съвсем тъмно.

Фриски излаяла нетърпеливо, с нос, изпълнен с ярката синя миризма.

99.

Донесли вечерята на Питър точно в шест часа в неделя. Буреносните облаци прихлупвали Делейн и температурите били започнали да падат, но вятърът още не започвал да духа и все още не била паднала и снежинка. На отсрещната страна на Площада, облечен в бял работен костюм, откраднат от един чирак в кухнята, Денис стоял тревожно, притаен в най-тъмната сянка, която могъл да открие, втренчен в единственото петно от бледожълта светлина на върха на Иглата — свещта на Питър.

Питър естествено не знаел нищо за бдението на Денис. Бил изпълнен от тайнството на идеята, че независимо дали щял да умре, или да живее, това ще е последната вечеря, изядена в тази прокълната затворническа килия. Тя се състояла както обикновено от жилаво, пресолено месо, полуизгнили картофи и разрежена бира, но той щял да погълне всичко. През последните три седмици бил ял малко и прекарвал цялото време, когато бил буден и не работел на малкото станче, в упражнения, за да подготви тялото си. Днес обаче изяждал всичко, което му донасяли. Тази нощ щял да се нуждае от цялата си сила.

Какво ли ще стане с мен? продължавал да се пита той, докато сядал на масичката и отмествал салфетката, която покривала храната му. *Къде точно да отида? Кой би ме приютил? Ще рискува ли някой? Всички хора, както се казва, трябва да вярват в боговете... но Питър, да се уповаваш толкова много, просто е нелепо.*

Стига толкова. Каквото е писано да стане, ще стане. Сега яж и не мисли повече за...

Тъкмо тогава неспокойните му мисли се прекъснали, понеже докато разгъвал салфетката си, усетил леко бодване, прилично на жарване с коприва.

Смръщил се и като погледнал надолу, забелязал, че на върха на десния му показалец се е появила малка капчица кръв. Първата мисъл на Питър била за Флаг. В приказките отровителството винаги се

свързвало с иглата. Може би той току-що бил отровен от Флаг. Това била първата му мисъл и съвсем не била глупава или лишена от основания. В края на краищата, Флаг и преди бил използвал отрова.

Питър вдигнал салфетката, видял малкото сгънато нещо с черните, зацапани знаци по него... и веднага я сложил отново на масата. Лицето му останало спокойно и хладнокръвно, без да даде и най-малък признак за дивата възбуда, която се разбушувала в него при вида на забодената в салфетката бележка.

Погледнал спокойно към вратата, внезапно уплашен да не види там някой от надзирателите или самия Безън, втрепенен с подозрение в него. Не забелязал никого. В началото, когато го затворили в Иглата, принцът бил обект на огромно любопитство, зяпали го така, както се разглежда някой рядък вид риба в аквариум, някои чак вмъквали тайно възлюбените си и ги качвали горе на върха, за да погледнат чудовището-убиец (въпреки че ако ги хванели, те самите щели да бъдат затворени). Но Питър бил образцов затворник и бързо им омръзнал. Сега никой не го гледал.

Питър се насилил да изяде цялата вечеря, макар че вече не я искал. Не желал да даде и най-малкия повод за подозрение, особено пък сега. Няма каква представа от кого можела да е бележката или какво пишело в нея, нито защо запалила такъв огън в него. Но това, че дошла тъкмо сега, само часове преди планирания му опит за бягство, му се струвало като поличба. Но за какво?

Когато най-сетне изял храната, отново погледнал към вратата, за да се увери, че шпионката е затворена, и се насочил към спалнята си, като просто държал салфетката в ръка, сякаш ей-тъй е забравил, че я държи. В спалнята откачил бележката (ръцете му толкова силно треперели, че отново се убол) и я разгънал. Била гъсто изписана от двете страни с по детски разкривени букви, но била достатъчно четлива. Погледът му потърсил първо подписа... и очите му се ококорили. Била подписана с *Денис — твой Приятел и Слуга За Винаги*.

— Денис ли? — промърморил Питър. Бил толкова смаян, че не забелязал, че шепне на глас. — *Денис?*

След това обърнал обратно бележката и само началото на писмото било достатъчно, сърцето му лудешки да забарабани. Обръщението било: *Кралю мой*.

100.

Кралю мой,

Както може би Знайш, през последните 5 годин бях иконом на твоя Брат Томас. Тъкмо през последната Седмица открих, че Ти не си Убил твоя Баща Роланд Добрия. Аз знам кой го е Сторил, Томас също знае. Ти щеше да Узнайш името на тоз Черен Убиец, ако смеех да го Напиша. Но Не смея. Ходих при Пейна. Пейна отиде да се присъедини към Изгнаниците със своя иконом Орлън. Той ми рече да дода в Замъка и да ти Напиша таз бележка. Пейна каза, че Изгнаниците можели скоро да станат Бунтовници, а туй не Бивало. Той мисли, че ти може да имаш некакъв План, но той Не Знай. Нареди ми да съм на твоите услуги, моят Татко ми заръча същото, преди да Умре, туй ме съветва и Сърцето ми, щото нашто семейство винаги е служило на Краля, а ти си Истинският Крал. Ако имаш План, аз ще ти помагам по, Сякакъв Начин, по който мога, дори туй да значи Смърт за мен. Когато четеш туй, аз ще съм отсреща на Площада в сенките, дето гледат към Иглата, в която си Запрян. Ако имаш План, ела моля Те и застани на Прозореца. Ако имаш на кво да пишеш, фърли долу Бележка и аз ще опитам да Я предам късно таз Нощ. Махни два пъти, ако ще пробваш таз идея.

Твоят приятел Бен е с Изгнаниците. Пейна каза, че щял да Го изпрати. Назнайвам къде Той (Бен) ще бъде. Ако ти речеш, мога да Го (Бен) доведа за Ден. Или може би Два ако има Снег. Знам, че да се фърли долу Бележка е Риск, но чувствам Времето е малко. Пейна усеща по Същия Начин. Ще Наблюдавам и ще се Моля.

Денис
Твой Приятел и Слуга За Винаги

101.

Минало доста време преди Питър да успее да прдреди разбърканите си мисли. Умът му непрекъснато се връщал към един и същи въпрос: Какво е видял Денис, за да промени мнението си така тотално? Какво, в името на всички богове, може да е било това?

Малко по-малко той осъзнал, че няма значение. Денис бил видял *нещо* и това било достатъчно.

Пейна! Денис бил ходил при Пейна, и Пейна усещал... добре, старата лисица усещала нещо. *Той мисли, че ти може да имаш некакъв План, но той Не Знай.* Стара лисица, наистина. Не бил забравил молбата на Питър за кукленската къщичка и салфетките. Не знаел за какво точно му трябвали тези неща, но бил усетил нещо във въздуха. Да, точно и вярно.

В такъв случай какво трябвало да направи Питър?

Част от него, и то по-голямата, искала да постъпи, както вече бил запланувал. Бил събрал целия си кураж за това безразсъдно приключение, сега му било трудно да се откаже и то само, за да чака още. Пък и сънищата му го принуждавали да бърза.

Ти щеше да Узнайш името на тоз Черен Убиец, ако смеех да го Напиша. Но Не смея. Питър го знаел не по-зле, разбира се, и тъкмо това повече от всичко друго го убедило, че Денис наистина се е натъкнал на нещо. Питър чувствал, че Флаг скоро ще прогледне за новите разкрития и искал да изчезне, преди това да се е случило.

Дали можел да изчака един ден?

Може би да. Може би не.

Питър се измъчвал в нерешителност и колебание. Бен...

Томас... Флаг... Пейна... Денис... като на сън преминавали пред очите му. Какво трябвало да направи?

В края на краищата самото появяване на бележката, а не нейното съдържание, го убедило. За него самото й появяване по този начин, забодена в салфетка през същата нощ, в която възнамерявал да опита

въжето, изработено от салфетки... означавало, че трябва да изчака. Но само една нощ. Нямало да чака помощта на Бен.

А Денис как щял да му помогне? Какво можел да направи той?

И изведнъж му просветнало и го споходила идея.

Питър седял на леглото си, наведен над бележката със свъсени вежди. Сега се изправил, очите му греели.

Погледнал отново към бележката.

Ако имаш на кво да пишеш, фърли долу Бележка и аз ще опитам да Я предам късно таз Нощ.

Разбира се, че имал нещо, върху което да пише. Не самата салфетка, защото можела да се забележи липсата ѝ. Не и бележката на Денис, тъй като листът бил изписан и от двете страни, както и от край до край.

Но оставал пергаментът на Валера.

Питър се върнал в стаята. Погледнал към вратата и видял, че шпионката е затворена. Можел слабо да различи гласовете на надзирателите, които играели карти някъде под него. Прекосил стаята и махнал два пъти от прозореца, като се надявал, че Денис наистина е там някъде отсреща и го вижда. Поне трябвало да се надява на това.

Питър отново влязъл в спалнята, повдигнал подвижния камък и след известни усилия измъкнал медальона и пергамента. Обърнал пергамента откъм неизписаната страна... но откъде да намери мастило?

След миг отговорът го осенил. Щял да направи същото като Валера, разбира се.

Навел се над тънкия си дюшек, дръпнал няколко пъти силно шева му и той се разкъсал малко. Пълнежът бил от слама и не след дълго Питър успял да намери няколко хубави дълги сламки, които щели да му послужат за пера. След това взел медальона, който имал формата на сърце и долният му връх бил остър. Питър затворил очи за миг и казал кратка молитва. След това ги отворил, притиснал и завъртял върха на медальона към долната страна на китката си. Веднага бликнала кръв в доста по-голямо количество от преди, когато се убол с карфичката. Натопил първата сламка в кръвта си и започнал да пише.

102.

Както стоял в студената тъмнина на Площада, Денис видял сянката на Питър да се приближава към малкото прозорче на върха на Иглата, видял го да вдига ръце над главата си и да ги кръстосва два пъти. Значи щяло да последва съобщение. Това удвоило, не, утроило риска за него самия, но Денис се радвал.

Натъкмил се да чака. Усетил как краката му бавно се вдървяват и стават безчувствени. Чакането изглеждало безкрайно. Викача обявил десет... след това единадесет... накрая дванадесет часа. Облаци скривали луната, но въздухът бил странно мек, още един знак за приближаващата буря.

Вече започвал да мисли, че Питър е забравил за него, когато сянката отново се приближила към прозореца. Денис се изпънал, смръщил се от болката във врата си, който се бил изкривил от надничане през изминалите четири часа. Сторило му се, че вижда нещо да описва дъга във въздуха... и тогава сянката на Питър се отдръпнала от високия прозорец. Миг по-късно светлината горе угаснала.

Денис се огледал вляво и вдясно, не забелязал никого, събрал целия си кураж и изтичал на Площада. Чудесно знаел, че там може и да има някой — например някой по-бдителен страж от среднощния безславен певец, — когото да не е забелязал, но срещу това не можело да се направи нищо. Ужасно се страхувал и от всички онези мъже и жени, които били обезглавявани недалеч оттук. Ами ако техните духове са се притаили и още витаят наоколо...

Но да мисли подобни неща нямало полза и той се опитал да изхвърли всичко това от ума си. Много по-неотложно за него било да намери предмета, който Питър току-що бил хвърлил. Пространството в подножието на Иглата под прозореца на Питър представлявало гладко снежно поле.

Денис започнал отчаяно да търси съобщението като тромаво ловджийско куче. Чувствал се ужасно изложен на показ. Не бил

сигурен какво видял да проблясва във въздуха за секунди, но му се било сторило солидно. В това имало смисъл. Едва ли Питър щял да хвърли едно листче хартия, което би могло просто да бъде отнесено нанякъде. Но какво бил хвърлил и къде паднало то?

Секундите се превръщали в минути и отлитали, а Денис сякаш започнал да обезумява. Коленичил и залазил на ръце и крака, надничал в отпечатъци от стъпки, които през деня се били размекнали и разляли до драконов размер, а сега отново замръзвали — твърди, синкави, лъскави. По лицето му се леела пот. Преследвала го натрапчивата идея как една ръка сграбчва рамото му и, когато той се обръща, вижда злокобно ухиленото лице на кралския магьосник да наднича под тъмната качулка.

Не е ли малко късничко за игра на криеница, а, Денис? щял да му каже Флаг, и въпреки че усмивката му щяла да става все по-широка, очите му щели да продължават да горят злокобно, дяволски червени. *Какво си загубил? Мога ли да ти помогна да го намериш?*

Не споменавай името му дори наум! В името на всички богове, недей!

Само че му било трудно да го направи. Къде било това нещо? Ох, къде?

Денис пълзял напред-назад и ръцете му станали безчувствени като краката. Напред и назад, насам и натам. Къде било това нещо? Ами ако не успеел да го намери? Щяло да бъде лошо. Но още по-лошо щяло да стане, ако не завалял сняг и на сутринта по светло го намерел някой друг. Бог знаел, какво гласяло то.

Дочул как Викача съобщава един часа. Претърсвал отново там, където вече бил претърсил. Паникьосвал се все повече и повече.

Недей, Денис. Спри, момче!

Гласът на баща му твърде ясно звучал в главата му, за да може да го сбърка. Денис се придвижвал на ръце и колене, с почти опрян в земята нос. Леко се поизправил.

Вече не ВИЖДАШ нищо, момче. Спри и затвори за миг очи. Когато ги отвориш, огледай се наоколо. Наистина се огледай.

Денис стиснал очи и след това ги отворил широко. Отново се огледал наоколо, почти небрежно, като се опитвал да обхване цялото снежно, изпъстрено с дири пространство в подножието на Иглата.

Нищо. Нищо изоб...

Почакай! Там! Ей там!

Нещо блещукало!

Денис видял заоблен метален предмет, който бил наполовина скрит в снега. Отстрани, до сами него, забелязал следа, направена от коляното му — та той едва не е минал през него по време на неистовото си търсене.

Опитал се да го измъкне от снега, но при първия си опит само го набутал по-дълбоко. Ръката му била твърде вдървена, за да го хване здраво. Докато разкопавал снега, за да измъкне металния предмет, Денис осъзнал, че ако неговото коляно било минало през него, а не покрай, просто е щял да го натика докрай в снега, без дори да усети — колената му били станали толкова безчувствени, колкото и останалите части на тялото му. И в такъв случай никога нямало да успее да го намери. Предметът щял да остане заровен чак до пролетното размразяване.

Докоснал го, насилил пръстите си да се сключат и го измъкнал. Заразглеждал го учудено. Медальон, който сякаш бил от злато, с форма на сърце и прикрепена към него фина верижка. Бил затворен, но от него зашипано се подавало сгънато парче хартия. Много стара хартия.

Денис освободил бележката, нежно стиснал старата хартия в дланта си и повесил синджирчето през врата си. Докато се изправял, колената му пукали. Втурнал се обратно към прикритието на сянката. Този бяг представлявал донякъде най-лошата част от цялата работа. При всяка стъпка, която правел, уютните сенки на сградите по отсрещната страна на Площада, сякаш също се отдръпвали с по крачка.

Най-сетне достигнал целта си и поспрял за мъничко в относителна безопасност, скрит в сенките, задъхан и разтреперан. Когато най-сетне успокоил дишането си, тръгнал обратно към замъка, като се прокрадвал по тясната уличка, водеща към входа за готварниците. Там, точно на изхода, стоял страж, който бил също толкова немарлив към задълженията си, колкото и онзи предишната нощ. Денис почакал и в края на краищата стражът мръднал нанякъде. Денис се шмугнал вътре.

Двадесет минути по-късно той вече бил на сигурно място в склада със салфетки. Разгънал бележката и се втренчил в нея.

Едната ѝ страна била гъсто изписана с архаичен почерк. Онзи, който я бил писал, използвал странно, оцветено в ръждиво мастило. Денис не могъл да проумее нищо от написаното; Обърнал бележката от другата страна и очите му се ококорили. Без затруднения разпознал „мастилото“, използвано за написването на краткото съобщение от тази страна на бележката.

— Ооо, Питър! Кралю! — изстенал Денис.

Съобщението било петносано и зацапано — „мастилото“ не било попито, — но той успял да го разчете.

Възнамерявах да направя опит за Бягство тази вечер. Ще изчакам 1 нощ. Не смея да чакам по-дълго. Не отивай за Бен. Няма време. И е твърде опасно. Имам въже. Тънко. Може да се скъса. Прекалено късо. Ще има скок при всички случаи. Седем метра. Утре в полунощ. Помогни след това, ако можеш. Осигури скривалище. Може да се нараня. Осланям се на боговете. Обичам те, добри ми Денис.

Крал Питър.

Денис прочел бележката три пъти и след това избухнал в сълзи — сълзи от радост. Светлината, която бил усетил Пейна, сега светела в собственото му сърце. Това било добре, а скоро всичко щяло да бъде добре.

Очите му се връщали отново и отново на думите *Обичам те, добри ми Денис*, изписани със собствената кръв на краля. Немало нужда да добавя това в съобщението и да изразява чувствата си... но все пак го бил направил. *Питър, бих умрял за теб хиляда пъти*, помислил Денис. Пъхнал бележката под късото си палтенце и легнал, а медальонът продължавал да виси на шията му. Минало много време този път, докато го споходил сънят. А и не спал дълго, преди да се сепне изведнъж. Вратата на склада се отворила и изскърцването на пантите ѝ се сторило на Денис като някакъв нечовешки вик. Преди още замаяният му от съня мозък да е имал време да осъзнае, че е бил открит, над него се надвесила тъмна сянка с пламтящи очи.

103.

Снегът започнал да вали около три часа в понеделник сутрин — Бен Стаад видял първите снежинки да прелитат покрай очите му, докато стояли с Нейоми в покрайнините на Кралския резерват и наблюдавали замъка в далечината. Фриски, клекнала върху присвитите си задни лапи, дишала тежко. Хората били изморени, кучето също, но желало да продължат, миризмата непрекъснато се засилвала.

Тя лесно ги била завела от фермата на Пейна до изоставената къща, където Денис престоял онези четири дни, през които ял суровите картофи и прехвърлял през главата си кисели мисли за репите, които впоследствие се оказали не по-малко кисели от самите мисли за тях. В онази празна ферма във Вътрешните баронства, ярката синя миризма, която Фриски била следвала толкова отдалече, се разпростирала навсякъде и тя лаела възбудено, тичала от стая в стая, носът ѝ душел, а опашката ѝ радостно се мятала.

— Виж — казала Нейоми, — нашият Денис е изгорил нещо тук. — Тя сочала към огнището.

Бен се приближил и погледнал, но не могъл да различи нищо — имало само купчинки пепел, които се разпаднали, когато ги докоснал. Естествено това били първите опити на Денис да напише бележката.

— А сега? — попитала Нейоми. — Оттук е тръгнал към замъка. Това е ясно. Въпросът е да го последваме ли, или да прекараме тук нощта.

Навън било вече тъмно, часът — шест.

— Мисля, че ще е по-добре да продължим — бавно казал Бен. — В края на краищата нали тъкмо ти каза, че ще използваме носа на Фриски, а не очите ѝ... и аз самият бих се заклел тържествено пред трона на всеки крал, че Фриски наистина има свършен нос!

Кучето, обтегнало се до вратата, изляяло сякаш да потвърди, че знае това.

— Добре — отвърнала Нейоми.

Той внимателно се вгледал в нея. Преходът от лагера на изгнаниците бил дълъг, с много малко почивка за всеки от тях. Знаел, че би трябвало да останат... но изпитвал почти безумно нетърпение.

— *Можеш ли да продължиш?* — попитал той. — И не казвай, че можеш, ако това не е така, Нейоми Рийчъл.

Тя подпряла ръце на хълбоците си и го изгледала високомерно.

— Бих могла да продължа още сто конера след мястото, където ти ще се строполиш мъртъв, Бен Стаад.

— Може би ще имаш и шанса да го докажеш — казал Бен и се ухилил. — Но първо да похапнем нещичко.

Яли бързо. Когато привършили с храненето, Нейоми коленичила до Фриски и тихичко ѝ казала, че трябва отново да поеме по следата. Нямало нужда кучето да бъде молено два пъти. Тримата напуснали фермата. Бен носел на гърба си голям вързоп, Нейоми — незначително по-малък.

За Фриски миризмата на Денис греела като син знак в нощта, толкова ярък, сякаш бил електрическа искра. Тя веднага започнала да я следва и се сконфузила, когато МОМИЧЕТО я повикало обратно. Приближила се към него и, ако Фриски била човек, щяла да се плесне по челото и да изохка. В своето нетърпение била започнала да души обратно следата, по която били дошли. Към полунощ щяла да ги заведе пак във фермата на Пейна.

— Всичко е наред, Фриски — успокоила я Нейоми. — Изчакай, колкото ти е необходимо.

— Тъй де — рекъл Бен. — Изчакай седмица или две, Фриски. Може и месец, ако искаш.

Нейоми погледнала Бен накриво. Той благоразумно замълчал. Двамата наблюдавали как носът на Фриски души напред-назад, първо през двора на изоставената ферма, а след това по пътя.

— Дали я загуби? — попитал Бен.

— Не, ще я хване след минута-две — отвърнала Нейоми и добавила наум *смятам аз*. — Просто е намерила цял букет от миризми на пътя и трябва да ги сортира.

— Погледни! — възкликнал Бен объркано. — Тръгна направо през полето. Това не може да е правилната посока, нали?

— Не знам. Той би ли хванал по пътя към замъка?

Бен Стаад бил човек и *наистина* се плеснал по челото.

— Не. Разбира се, че не. Ама че съм тъпак!

Нейоми се усмихнала сладко и не казала нищо.

Фриски спряла в полето. Обърнала се към МОМИЧЕТО и ВИСОКОТО МОМЧЕ и нетърпеливо им излаяла да я последват. Андуанските кучета били опитомени потомци на големите бели вълци, от които жителите на Северното баронство много се страхували в по-предишни времена, но опитомени или не, те били ловци и следотърсачи, още преди да станат каквото и да било друго. Фриски била изолирала ярката синя нишка на миризмата отново и изгаряла от желание да я следва.

— Хайде — подканил Бен. — Надявам се, че е на вярна следа.

— Разбира се, че е. Погледни!

Нейоми посочила и Бен също могъл да различи дълга плитка диря в снега. Дори в тъмнината двамата познали от какво били следите — от снегоходки. Фриски пак излаяла. — Да побързаме — казал Бен.

Към полунощ, когато започнали да приближават Кралския резерват, Нейоми взела да съжалява, че се била изхвърлила с приказките си, как щяла да измине още сто конера, след като Бен се свлече примрял от умора, понеже ѝ се сторило, че това би могло да се случи скоро на нея самата.

Денис взел разстоянието за по-малко време, но той потеглил след четири дни почивка, имал снегоходки и не следвал куче, което понякога загубвало следата и трябвало да я търси отново насам-натам. Подбитите крака на Нейоми парели. Дробовете ѝ горели. Отляво нещо рязко я пробождало. Няколко пъти напълнила устата си със сняг, но това не утолило надигащата се жажда.

Фриски, която не била обременена от вързоп и можела с лекота да тича по снежната кора, изобщо не била изморена. Нейоми се задържала върху снежната кориичка известно време, но след това улучвала размекнато място и до колене пропадала в мекия сняг... няколко пъти затънала до хълбок. Веднъж хлътнала до кръста и се замятала безпомощно в сляпа ярост, докато Бен не си проправил път до нея и не я издърпал навън.

— Мечтая... за... шейна... — задъхана казала тя.

— Гладна... кокошка... просо сънува... — въздъхнал той и се усмихнал, въпреки умората си.

— Колко смешно! — изпъшкала тя. — Ха-ха. Трябва да станеш придворен шут, Бен Стаад.

— Кралският резерват е ей-там. По-малко сняг... по-лесно.

Той се навел напред, подпрял ръце на колената си, изпъшкар и си поел дъх. Нейоми изведнъж усетила, че се е държала грубо и себелюбиво, че е мислила само за това как се чувства самата тя, когато Бен би трябвало да е много по-близо до пълното изтощение — бил много по-тежък от нея, особено като се вземе предвид теглото на огромния вързоп върху гърба му. Той пропадал в снега почти на всяка крачка, подскачал напред през полето подобно на човек, който тича в дълбока вода, но не се оплаквал и не намалявал темпото.

— Бен, добре ли си?

— Не — изхриптял той и се усмихнал. — Но ще се справя, хубавото ми дете.

— Не съм дете — сърдито отвърнала тя.

— Но *си* хубава — казал той, опрял палец в носа си и размърдал пръсти.

— Ооо, ще си получиш заслуженото за това.

— После — въздъхнал той. — Хайде да се надбягваме до дърветата. Тръгвай.

И така, те затичали с Фриски, преследваща миризмата пред тях, и той я победил, което я ядосало още повече... нов същото време изпитала и възхищение към него.

104.

Те стояли в края на Кралския резерват и гледали дългото седемдесет конера открито пространство, което се простирало между края на гората, където някога крал Роланд сразил дракон и стените на замъка, където той самият бил сразен. Снежинките, падащи от небето, се умножили с няколко... после с още няколко... и изведнъж, като с магическа пръчка, въздухът се изпълнил със сняг.

Въпреки изтощението си, Бен за момент усетил някакво спокойствие и радост. Погледнал Нейоми и се усмихнал. Тя понечила да се смръщи; но това нямало да подхожда на лицето ѝ и така, тя също се усмихнала. След миг отворила уста и се опитала с език да хване някоя снежинка. Бен тихичко се разсмял.

— Как ли се е вмъкнал вътре, ако изобщо е успял? — попитала Нейоми.

— Не знам — отвърнал Бен, който бил израсъл във ферма и не знаел нищо за канализационната система на замъка. Толкова по-добре за него, както и да го погледнеш, може би ще си кажете вие и сигурно ще сте прави. — Вероятно твоето куче-шампион може да ни покаже как го е направил.

— Смяташ, че е успял, нали, Бен?

— Ами да — рекъл Бен. — А ти как мислиш, Фриски?

Когато чула името си, Фриски се надигнала, направила няколко крачки по посока на миризмата и погледнала назад към тях.

Нейоми погледнала Бен. Той поклатил глава.

— Още не — казал Бен.

Нейоми меко повикала Фриски и тя се върнала със скимтене.

— Ако можеше да говори, би ти казала, че се страхува да не загуби миризмата. Снегът ще я затрупа.

— Няма да чакаме дълго. Денис е имал снегоходки, но ние ще имаме нещо, което е по-добро, Нейоми.

— И какво по-точно?

— Прикритие.

105.

Въпреки растящото нетърпение на Фриски да се спусне по следата, Бен ги накарал да изчакат петнайсет минути. Дотогава въздухът се превърнал в плътна бяла стена. Снегът изцяло покрил косите им — кестенявата на Нейоми и русата на Бен. Вече не различавали стените на замъка в далечината.

— Добре — обадил се тихо Бен, — да тръгваме.

Потеглили през откритото пространство след Фриски. Голямото куче сега напредвало бавно, с нос наведен постоянно надолу, като непрекъснато разширявало ноздри — отново и отново. Яркосинята пътечка, означена от миризмата, се губела, затрупана от бялото немиришещо нещо, което се сипело от небето.

— Май чакахме твърде дълго — тихо му прошепнала Нейоми.

Бен не отвърнал. Съзнавал го и мисълта за това подобно на плъх гризяла сърцето му.

Изведнъж пред тях се изпречила застрашително някаква тъмна маса — крепостната стена. Нейоми продължила бавно напред. Бен се протегнал и я сграбчил за ръката.

— Крепостният ров — спрял я той. — Не забравяй за него. Той трябва да е някъде тук. Ще се прекатуриш върху леда, ще паднеш и ще си счу...

Преди още да се доизкаже, очите на Нейоми тревожно светнали. Изтръгнала се от ръката му.

— *Фриски! Хей, Фриски!* Опасност! Върни се! — изсъскала тя и се втурнала след кучето.

Това момиче е абсолютен шемет, помислил си не без възхищение Бен. След това и *той* се затичал след нея.

Нямало нужда Нейоми да се тревожи. Фриски била спряла досами рова. Носът ѝ бил заровен в снега, а опашката ѝ се въртяла щастливо. Сега тъкмо захапвала нещо и го измъквала от снега. Обърнала се към Нейоми, а очите ѝ питали: *Сега добро куче ли съм или не? Ти как мислиш?*

Нейоми се засмяла и я прегърнала.

Бен погледнал към крепостната стена.

— Шшшт! — тихичко ѝ прошепнал той. — Ако стражите те чуят, ще намерим спасение единствено в рова под леда. Къде мислиш, че се намираме? В задната ви градина, може би?

— Оуу! Дори да чуят нещо, ще ни помислят за снежни духове — отвърнала Нейоми, но също зашепнала. След това заровила нос в козината на Фриски и отново ѝ казала колко добро куче е.

Бен погладил Фриски по главата. Благодарение на снеговалежа никой от тях не изпитвал ужасното усещане, че е изложен на показ, както се струвало на Денис, когато седял на същото място и свалял снегоходките, току-що намерени от Фриски.

— Безпогрешен нос, съвсем вярно — възхитил се Бен. — Но какво е станало след като е махнал снегоходките, Фриски? Пораснали са му криле и е прехвъркнал през стената ли? Накъде е тръгнал оттук?

Сякаш в отговор на въпроса му Фриски се откъснала от тях и се плъзнала по стръмния бряг в рова.

— Фриски! — извикала Нейоми с нисък, но разтревожен глас.

Фриски само поспряла върху леда и погледнала към тях, с крака, затънали дълбоко в пресния сняг. Опашката ѝ леко помръдвала, а очите ѝ молели да я последват. Не лаела, някак си много добре разбирала всичко, въпреки че на Нейоми дори не ѝ хрумвало да я предупреди да не лае. Само че тя лаела *наум*. Миризмата все още била там и Фриски искала да я следва преди да изчезне напълно, което щяло да стане след минути.

Нейоми погледнала въпросително Бен.

— Да — кимнал той. — Разбира се, че ще го направим. Хайде, но я възпирай. Не ѝ разрешавай да се втурва напред. Там е опасно, чувствам го.

Той протегнал ръка. Нейоми се вкопчила в нея и те се плъзнали заедно в рова.

Фриски бавно ги повела през леда към крепостната стена. Носът ѝ душел и браздял снега, но тя трудно откривала миризмата, тъй като над нея се надипляла плътна, неприятна воня от мръсотия, топла вода, отпадъци и изпражнения.

Денис бил наясно, че ледът ставал тънък и опасно размекнат близо до отходната тръба. Дори да не го знаел, поне щял да забележи

широкото около метър водно пространство в близост до зида.

За Бен, Нейоми и Фриски нещата не стояли толкова просто. Те предполагали, че щом ледът е достатъчно плътен откъм външния бряг на рова, той трябва да е такъв навсякъде. Пък и сипещият се сняг им пречел да виждат по-далеч от носа си.

Очите на Фриски били най-слаби, а тя водела. Ушите ѝ били достатъчно остри и тя чула как ледът стене под пресния сняг... но миризмата твърде много занимавала ума ѝ, за да обърне особено внимание на неясните припуквания... докато ледът не се пробил под нея и не цамбурнала във водата.

— *Фриски! Фри...*

Бен запушил устата на Нейоми с ръка. Тя опитала да се освободи и се задърпала, но Бен този път разбирал опасността и я държал здраво.

Нейоми не бивало да се тревожи. Естествено, всички кучета могат да плуват, а и с дебелината си, хлъзгава козина Фриски се чувствала във водата по-добре, отколкото би се чувствал някой от тях двамата. Тя цамбуркала почти до крепостната стена, между парчета топящ се лед и кишави топки сняг, които бързо се превръщали в тъмна мътилка и изчезвали. Фриски протягала глава, душела, търсела миризмата... и когато най-сетне разбрала накъде продължава, се обърнала и заплувала обратно към Бен и Нейоми. Достигнала до края на леда, опитала се да се задържи с лапи за него, той се откършил и тя опитала пак.

Нейоми извикала.

— Тихо, Нейоми, или тъмницата ни е в кърпа вързана — казал Бен. — Хвани ме за глезените. — Изчакал я да заобиколи и легнал по корем. Тя се свила зад него и се вкопчила в ботушите му. Бен лежал с глава близо до леда и го чувал как стене и тътне. *Можеше да бъде и някой от нас*, помислил си той, *и тогава наистина щяхме да загазим*.

Той разтворил крака, за да разпредели по-добре тежестта си и сграбчил Фриски за предните лапи, точно под широките, силни гърди.

— Ей сега ще излезеш, момиче — окуражил я Бен. — Надявам се — добавил и задърпал.

За миг му се сторило, че ледът продължава да се пука под тежестта на Фриски, докато той я теглел навън, и че първо той, а после и Нейоми щели да я последват във водата. Когато някога пресичал този

ров на път към замъка, където отивал да поиграе с приятеля си Питър, Бен винаги го намирал прекрасен, досущ като платно на художник, с отразяващи се във водите му синьо небе и бели облаци. Дори и през ум не му било минало, че може би ще умре в него през една черна нощ по време на снежна буря. А и как лошо миришел само!

— Издърпай ме назад! — изсумтял той. — Проклетото ти куче тежи цял тон!

— Внимавай какво говориш за кучето ми, Бен Стаад!

Бен продължавал да дърпа — присвил силно очи, стиснал зъби, полуотворил устни.

— Хиляди извинения. Ако не започнеш веднага да ме придърпваш, май ще бъда принуден да се изкъпя.

Тя някакси успяла да го направи, въпреки че Бен и Фриски тежали общо три пъти колкото нея. Проснатото тяло на Бен изкопало цял канал през току-що навалялия сняг, а разтворените му крака струпали цяла снежна пирамида.

Най-сетне — поне „най-сетне“ се сторило на Бен и Нейоми, въпреки че в действителност всичко било въпрос на секунди — гърдите на Фриски престанали да чупят леда и се хлъзнали върху него. След миг задните ѝ лапи затърсили опора. Успяла да се изправи и се изтръскала енергично. Мръсна вода обляла лицето на Бен.

— Пфу! — изпръхтял той и се избърсал. — Горещи благодарности, Фриски!

Но Фриски не му обърнала никакво внимание. Отново гледала към крепостната стена. Мръсната вода замръзвала върху козината ѝ и образувала ледени висулки, но тя се интересувала единствено от миризмата. Била я подушила ясно там някъде горе, не *много нависоко*, но все пак горе над нея. Там царял мрак. И нямало студено бяло немиришещо нещо.

Бен се изправил и отупал снега от себе си.

— Съжалявам, че викнах така — прошепнала Нейоми. — Ако беше някое друго куче, а не Фриски... мислиш ли, че ме чуха?

— Ако те бяха чули, вече щяха да са ни поискали паролата — отвърнал Бен също шепнешком. — Боже, колко е *близо*!

Сега вече могли да различат водата досами античната каменна стена на външното укрепление на замъка Делейн, понеже знаели, че трябва да е там.

— Какво ще правим?

— Няма как да продължим. Това е очевидно. Но какво е *направил* той, Нейоми? Къде е *отишъл*? Може би пък наистина е литнал?

— Ако ние...

Нейоми не успяла да довърши мисълта си, тъй като тъкмо тогава Фриски взела работата в своите лапи. Всички нейни предшественици ловували великолепно и това било в кръвта ѝ. Ярката синя миризма, възбуждаща и изкушаваща, я владеела изцяло. Фриски открила, че не може да я изостави. Затова тя приклепнала на леда, напрегнала мускули и скочила нагоре към тъмнината. Очите ѝ, както вече ви казах, били най-слабото от нейните сетива и всъщност скокът бил направен слепешком. Тя не виждала тъмната дупка на канализационната тръба от края на леда.

Но я била видяла от водата, а дори и да не била, имала своя нос и *знаела*, че е там.

106.

Това е Флаг, помислил замаяният от съня разсъдък на Денис, когато тъмната сянка с пламтящите очи се надвесила над него. Флаг е, открил ме е и сега ще презризе със зъби гърлото ми...

Опитал се да извика, но не успял да издаде нито звук.

Устата на новодошлия *действително* се отворила. Денис видял огромни бели зъби... и голям топъл език започнал да го ближе по лицето.

— Вълк! — възкликнал Денис и се опитал да изтика нещото настрана. Усетил лапи на двете си рамена и паднал назад върху дюшека от салфетки като победен борец. Близ-близ, близ-близ.

— Вълк! — повторил Денис и тъмната космата сянка изгъгнала ниско и дружелюбно, сякаш казвала: *Това го знам, радвам се, че те виждам.*

— Фриски! — дочул се шепот от тъмнината. — Тихо, Фриски! Никакви звуци!

„Тази тъмна сянка не е Флаг. Това е едно извънредно огромно куче — куче, което за удобство твърде много прилича на вълк“ — помислил Денис. Когато момичето заговорило, кучето се дръпнало встрани и седнало. Гледало щастливо към Денис и опашката му приглушено потупвала по леглото от салфетки.

От тъмнината изникнали още две сенки, едната по-висока от другата. Не бил Флаг, това поне му станало ясно. Стражи от замъка, в такъв случай. Денис сграбчил ножа си. Ако боговете бъдели снизходителни, може и да успеел да се отърве от тях. Ако ли не, поне щял да се опита да умре достойно в служба на краля.

Двете фигури поспрели недалеч от него.

— Хайде! — подканил ги Денис и вдигнал смело ножа (всъщност той представлявал само едно джобно ножче, доста ръждясало и тъпо). — Първо вие двамата, а после и дяволското ви куче!

— Денис? — Гласът прозвучал странно познато. — Денис, намерихме ли те наистина?

Денис понечил да отпусне ръка, но след това отново вдигнал високо ножа.

Сигурно било трик. *Сигурно*. Но гласът толкова много приличал на...

— Бен? — прошепнал той. — Бен Стаад ли е?

— Да, аз съм Бен — потвърдила по-високата сянка и радост изпълнила сърцето на Денис. Сянката започнала да се приближава. Разтревожен, Денис отново вдигнал ножа.

— Чакай! Имаш ли светлина?

— Да, огниво.

— Драсни го.

— Сега.

След миг голяма жълта искра, със сигурност опасна в това помещение, натъпкано със сухи памучни салфетки, проблеснала в мрака.

— Ела насам, Бен — казал Денис, промърморил някакво извинение за ножа и го прибрал. Изправил се на крака като треперел от радост и облекчение. Бен бил тук. Каква магия го била довела, Денис не можел да знае, но това някакси било станало. Краката му се заплели в салфетките и той политнал напред, но нямало опасност да падне, понеже ръцете на Бен здраво го прегърнали. „Бен е тук и всичко ще бъде наред“ — помислил си Денис и това било всичко, което могъл да направи, за да се въздържи да не избухне в сълзи.

107.

След това последвала голяма размяна на истории — мисля, че вече сте чули повечето от тях, а тези, които не сте, могат да бъдат разказани достатъчно бързо.

Скокът на Фриски улучил целта. Тя попаднала право в тръбата и се обърнала, за да види дали Нейоми и Бен ще я последват.

Ако те не го направели, в края на краищата Фриски щяла да скочи пак на леда. Сигурно щяла да е много разочарована, ако трябвало да го стори, но тя не би изоставила господарката си и за най-възбуждащата миризма на света. *Фриски* знаела това. Нейоми не била толкова сигурна. Тя дори не посмяла да извика Фриски обратно, защото се страхувала стражите горе да не я чуят. Нейоми следователно възнамерявала да последва кучето. Тя нямало да изостави Фриски, и ако Бен само направел опит да я накара, щяла да му даде да разбере.

Не било нужно да се тревожи за това. В минутата, в която забелязал тръбата, Бен разбрал къде е отишъл Денис.

— Благороден нос, Фриски — отново повторил той. Обърнал се към Нейоми. — Можеш ли да го направиш?

— Ако се дръпна назад и се затичам, ще мога.

— Внимавай къде се размеква ледът, защото в противен случай ще цамбурнеш. А тежките ти дрехи ще те пратят на дъното твърде бързо.

— Ще внимавам.

— Пусни ме пръв — казал Бен. — Може би ще мога да те прихвана, ако потрябва.

Той отстъпил малко назад и скочил толкова силно, че почти отнесъл горната извивка на тръбата с темето си. Фриски възбудено излаяла веднъж.

— Млъквай, куче! — сопнал се Бен.

Нейоми се отдръпнала чак до края на рова, спряла за миг там (снегът валял вече толкова силно, че Бен не можел да я види), и след това се засилила. Бен спрял дишането си като се надявал, тя да не

пропусне края на твърдия лед. Ако го подминела преди да се опита да отскочи и най-дългите ръце на света нямало да могат да я хванат. Но тя пресметнала всичко точно. Не се наложило Бен да я хваща. Всичко, което той трябвало да направи, било да се дръпне от пътя ѝ, когато влетяла в тръбата. Тя дори не си ударила главата, както бил направил той.

— Най-лоша от всичко беше миризмата — заявила Нейоми, когато разказвали своята история на смаяния Денис. — А ти как я понесе?

— Ами само трябваше да си спомня какво ме чака, ако ме хванат — отвърнал Денис. — Всеки път като си го помислех, въздухът сякаш започваше да мирише малко по-добре.

Бен се засмял като чул това и кимнал, а Денис го погледнал за миг с грейнали очи. После пак погледнал към Нейоми.

— *Наистина* вонеше ужасно, обаче — съгласил се той. — Спомням си, че когато бях дете също миришеше лошо, но не *чак толкова*. Може би едно дете всъщност не разбира колко отвратителна е миризмата. Или нещо подобно.

— Може и да си прав — казала Нейоми.

Фриски лежала върху купчина кралски салфетки, с муцуна върху лапите, а очите ѝ се местели от човек на човек, когато всеки от тях говорел. Тя разбирала много малко от онова, което си казвали, но ако можела да го разбере и да проговори, щяла да обясни на Денис, че той възприемал миризмата по същия начин, както когато бил момченце. Това, което правело миризмата наистина непоносима, били последните остатъци от изпаренията на Драконовия пясък. Всички ги били подушили, разбира се. Зловонието им било много по-силно доловимо за Фриски, отколкото за МОМИЧЕТО и за ВИСОКОТО МОМЧЕ. Миризмата на Денис също била там, появявала се на тласъци и талази от заоблените стени (това били местата, които Денис докосвал с ръка; подът на тръбата бил покрит с топла течаща вода, която отмивала всякаква миризма), и оставала непроменена — ярка и електриковосиня. Другата миризма, вече произветряла, била зелена и с привкус на кожа. Фриски се страхувала от нея. Тя знаела, че някои миризми могат да убиват, знаела и това, че не толкова отдавна, тази миризма е била тъкмо такава. Но сега вече била загубила силата си, пък и във всеки случай, миризмата на Денис водела в посока,

противоположна на големите концентрации на злокобната зелена миризма. Малко преди да достигнат до решетката, която Денис бил използвал, за да излезе от канализационната система, Фриски започнала да губи изцяло зелената миризма. Никога дотогава, през целия си живот, кучето не се било чувствало толкова щастливо, когато загубвало някоя миризма.

— И никой не ви среща? Съвсем никой, така ли? — неспокойно попитал Денис.

— Никой — отвърнал Бен. — Вървах малко по-отпред, за да хвърлям по някой поглед. Няколко пъти забелязвах стражи, но винаги имахме достатъчно време да се мушнем някъде, преди те да ни видят. Истината е, че можехме да дойдем право тук и да минем покрай двайсетина от тях и едва ли щяха да ни поискат паролата и един-два пъти. Повечето бяха пияни.

Нейоми кимнала.

— Стражи-пазители — каза тя. — Съвсем пияни. И то не някъде там в северните покрайнини на някое си мижаво баронство, за което едва ли е чувал някой. Пияни в замъка! *В самия замък!*

Денис си спомнил за жалкия, ровещ в носа си певец, и кимнал мрачно.

— Предполагам, че би трябвало да сме доволни. Ако стражите-пазители и сега бяха онова, което представляваха по времето на Роланд, ние всички вече щяхме да бъдем в Иглата при Питър. Но някак си не мога да се радвам на...

— Чуй какво ще ти кажа — меко започнал Бен, — ако бях на мястото на Томас, всеки път когато погледнех на север, щяха да ми се разтреперват краката, ако всички, които имах около себе си, приличаха на онези, които видяхме тази нощ.

Нейоми изглеждала притеснена от думите му.

— Моли боговете никога да не се стигне дотам — рекла тя.

Бен кимнал.

Денис протегнал ръка и погладил главата на Фриски.

— Проследи ме по целия път от фермата на Пейна, нали така? Какво умно куче си ти, да!

Фриски щастливо потупвала с опашка.

— Бих чула онази история за краля, който върви и говори насън, Денис, ако пожелаеш да я разкажеш отново — подхвърлила Нейоми.

И така Денис разправил историята си, както я бил разказал на Пейна, и както аз ви я предадох, а те го слушали като омагьосани и приличали на деца, слушащи приказката за говорещия вълк, червената шапчица и нейната баба.

108.

Когато Денис свършил, вече наближавало седем часа. Навън всичко било потънало в бледа сивота, светлината мъждукала такава, каквато щяла да бъде и около обяд, защото най-голямата буря за тази зима, а може би и най-голямата от всички досега, бушувала над Делейн. Вятърът ревял под стрехите на замъка подобно на тълпа банши. Чувал се дори там долу при бегълците. Фриски вдигнала глава и неспокойно изскимтяла.

— Какво ще правим сега? — попитал Денис.

Бен, който за стотен път препрочитал късата бележка на Питър, отвърнал:

— До довечера, нищо. Замъкът сега е буден и няма как да излезем оттук, без да ни забележат. Ще спим. Съберете силите си! А довечера, преди полунощ...

И Бен накратко им обяснил намеренията си. Нейоми се усмихнала, очите на Денис грейнали възбудено.

— Точно така! — възкликнал Денис — В името на всички богове! Бен, ти си гений!

— Моля, моля, не бих отишла чак дотам — възразила Нейоми, но усмивката ѝ вече била толкова широка, че имало опасност да разполови главата ѝ. Тя се протегнала, прегърнала Бен и звучно го целунала.

Бен така почервениял от смущение (изглеждал сякаш ей-сега щял „да му се подпали мозъкът“, както имали обичай да казват в Делейн в онези отдавна отминали дни), че се превърнал в алена сянка, но трябва да ви кажа, че изглеждал и поласкан.

— Фриски ще ни помага ли? — попитал Бен, когато успял да си поеме дъх.

Като чуло името си, кучето вдигнало поглед.

— Разбира се, че ще ни помага, но ще имаме нужда...

Обсъждали този нов план още известно време. Изведнъж лицето на Бен сякаш изчезнало при една огромна прозявка. Нейоми също

изглеждала капнала. Били будни вече повече от двайсет и четири часа, както ще си спомните вие, пък и били изминали огромно разстояние.

— Стига толкова — рекъл Бен. — Време е за сън.

— Урааа! — провикнала се тихичко Нейоми и започнала да си разстила салфетки като дюшек отстрани на Фриски, — Краката ми са като...

Денис вежливо се прокашлял.

— Какво има? — попитал Бен.

Денис кимнал към вързопите им — големия на Бен и по-малкия на Нейоми.

— Предприлагам, че имате... хм, нещо за ядене тук, а?

Нейоми нетърпеливо отвърнала:

— Разбира се, че имаме, ти какво мислиш... — и тогава си спомнила, че Денис бил напуснал фермата на Пейна преди шест дни и оттогава икономът все се бил крил и спотайвал. Имал отпаднал вид, а лицето му било станало бледо, тясно и твърде кокалесто. — Ох, Денис, извинявай, ние сме идиоти! Кога яде за последен път?

Денис се замислил.

— Не мога да си спомня точно — казал той. — Но за последен път се храних на маса, когато обядвах преди седмица.

— И защо не започна с това, глупако! — възкликнал Бен.

— Предполагам, понеже бях твърде развълнуван, когато ви видях — отвърнал Денис и се ухилил. Докато наблюдавал как те двамата отварят вързопите си и преравят запасите, които им били останали, стомахът му шумно изкуркал. Устата му се напълнила със слюнка. Изведнъж го пронизала някаква мисъл.

— Не носите никакви репи, нали?

Нейоми се обърнала и озадачено го изгледала.

— Репи ли? Нямам такива. А ти, Бен?

— И аз.

Върху лицето на Денис цъфнала щастлива и прещастлива усмивка.

— Добре — преглътнал той.

Бурята била наистина страшна и за нея се говори и до ден днешен в Делейн. Още преди над крепостта да се спусне ранният, зловещ здрач навялял метър и половина нов сняг. Метър и половина сняг е твърде много за един ден, но вятърът струпал преспи, които били много, много по-големи. По времето, когато се здрачило, вече не духал бурен вятър — духал ураган. На някои места покрай стените на замъка имало купчини от сняг, високи седем метра, които закривали прозорците не само на първия и втория етаж, а дори и на третия.

Може да си помислите, че това щяло да е добре дошло за бягството на Питър, и сигурно би било така, ако Иглата не стърчала съвсем самотна на Площада. Само че тя стърчала и вятърът там духал най-силно. Даже як мъж не би могъл да се задържи прав при този силен вятър, който така би го заподмятал, че накрая би си разбил главата в първата каменна ограда на отсрещната страна на Площада. Вятърът правел и още нещо, действал като гигантска метла. Колкото и бързо да падал снегът, той го издухвал от Площада. Привечер около замъка вече били отрупани огромни преспи и повечето от тесните улички в западнаха част на крепостния град били задръстени, но самият Площад светел като преметен. Виждал се само замръзналият калдъръм, чакащ Питър да счупи костите си в него, ако въжето му се скъсало.

А аз трябва да ви кажа сега, че въжето на Питър било *готово* да се скъса. Когато го изпитвал, то издържало тежестта му... но съществувал един факт относно това мистично нещо, наречено „критично напрежение“, който Питър не знаел. И Йозеф също не го знаел. Воловарите го знаели, и ако Питър ги бил попитал, те щели да му кажат една прастара аксиома, известна на моряците, на хората, които товарят трупи, на шивачките и на всички други, които работят с конци или въжета: *Колкото е по-дълга връвта, толкова по-скоро е скъсването.*

Късото въженце, което Питър изпробвал, го било издържало.

Въжето, на което възнамерявал да повери живота си — твърде *тънкото* въже, — било дълго повече от осемдесет метра.

То било готово де се скъса, казвам ви аз, и камъните отдолу го чакали да им падне, за да строшат костите му и попият кръвта му.

110.

Много злощастия и беди се случили през онзи бурен ден, както имало и много героична постъпки, едни успешни, други обречени на провал. Някои от фермерските къщи във Вътрешните баронства били разрушени от вятъра така, както гладният вълк издухал къщичките на мързеливите прасенца в старата приказка. Много от онези, които останали бездомни, успели да си проправят път през снежната пустиня към крепостния град като вървели завързани заедно за по-сигурно. Други се насочили към Главния път на Делейн и се загубили в безкрайната белота, а техните замръзнали, оглозгани от вълците тела нямало да бъдат открити чак до пролетта. Но около седем вечерта снегът най-после започнал постепенно да намалява, а вятърът да утихва. Възбуждението стихнало и всички в замъка си легнали рано. Нямало какво повече да се прави. Огнищата били загасени, децата завити, чашите чай изпити, молитвите казани. Една по една светлините угасвали. Викача крещял високо, но вятърът заглушавал гласа му още щом излезел от устата му — в осем, после в девет, та чак до десет никой не бил в състояние да го чуе, а после повечето хора вече спели.

Томас също спял, но сънят му не бил спокоен. Нямало го Денис, да постои с него и да го успокои тази нощ, Денис още лежал вкъщи болен. Томас няколко пъти помислял да изпрати някой прислужник, за да провери как е (или даже да отиде самият той; харесвал Денис твърде много), но винаги възниквало нещо — да се подпишат книжа... да се изслушат петиции... и разбира се, да се изпият бутилки вино. Томас се надявал да се появи Флаг и да му даде едно от своите прахчета, което да му помогне да заспи... но откакто се завърнал от безполезното си пътуване на север, магьосникът станал странен и отчужден. Сякаш Флаг знаел, че нещо не е наред, но не можел да каже какво точно.

Томас се надявал, че магьосникът ще дойде, но не посмял да го повика.

Както обикновено, свистящият вятър напомнял на Томас за нощта, през която умрял баща му, и той се страхувал, че ще му бъде трудно да заспи... и че ако все пак успее да го стори, много е възможно да го спохоят ужасни нощни кошмари, сънища, в които баща му ще крещи и ще умолява, а най-накрая ще потъне в пламъци. Затова Томас постъпил както бил свикнал — прекарал деня с неизменната чаша вино в ръка, и ако ви кажа колко много бутилки изпило това момче, преди най-накрая да си легне точно в десет часа, вие сигурно не бихте ми повярвали, така че няма и да ви кажа. Но били много.

Докато лежал нещастен на канапето и желяел Денис да бил на мястото си до огнището, Томас си мислел: *Главата ме боли, стомахът ме свива... Струва ли си всичко това, само за да бъдеш крал?* Вие също можете да се чудите и питате... но преди Томас да успее да се почуди още малко, вече бил заспал.

Поспал почти час... а после се надигнал и тръгнал. Излязъл през вратата и се запътил надолу по коридора, призрачен в дългата си бяла нощна риза. Тази нощ една закъсняла прислужница, с преметнати през ръката чаршафи, го видяла и той толкова много ѝ заприличал на стария крал Роланд, че момичето хвърлило чаршафите, разпищяло се и избягало.

Когато тези писъци достигнали изпълненото с тъмни сънища съзнание на Томас, той помислил, че чува бащините си вопли.

Томас продължил напред, завил в един малко използван коридор. Поспrial в средата му и натиснал тайния камък. Влязъл в прохода, затворил вратата след себе си и се приближил до края на коридорчето. Отместил настрани капачетата, които се намирали зад стъклените очи на Деветака и, въпреки че още спял, повдигнал лице към дупките, сякаш за да погледне в стаята на мъртвия си баща. И сега ние ще оставим тук за известно време нещастното момче. От него се носела миризма на вино, спящите му очи плачели, горчиви сълзи се търкаляли по бузите му.

Той понякога бил жестоко момче, често бил тъжно момче, този престорен крал, и почти винаги бил слабоволево момче... но дори сега трябва да ви кажа, че наистина не вярвам някога да е бил действително *лошо* момче. Ако вие го мразите заради нещата, които извършил и заради нещата, които позволил да бъдат извършени, аз ще ви разбера,

но ако в същото време не изпитвате към него поне капчица жал, ще остана изненадан.

111.

В единайсет и четвърт през онази съдбоносна нощ, бурята изпуснала последната си въздишка. Леден вятър връхлетял върху замъка. Носел се с над сто километра в час. Той разпръснал намаляващите облаци, сякаш ги бръснала огромна ръка. Студена и бледа лунна светлина надникнала през тях.

На Трета източна улица имало тумбеста каменна кула, наречена Църквата на Великите Богове. Тя стояла там от незапомнени времена. Много хора се молили в нея, но сега била празна. И слава богу! Кулата не била много висока, изобщо не можела да се сравни с Иглата, но въпреки това стърчала над съседните сгради и през целия ден ненамаляващата сила на бурния вятър връхлитала върху нея. Този последен порив ѝ дошъл твърде много. Най-горните десет метра, все камъни, просто се разлетели, както може да литне шапката на бостанско плашило при силен вятър. Някои от тях паднали на улицата, други се стоварили върху съседните постройки. А трясъкът бил ужасяващ.

Повечето от жителите на крепостния град, изморени от вълненията около бурята, вече спели дълбоко и не обърнали внимание на срутването на Църквата на Великите Богове (въпреки че щели да се дивят на сутринта пред покритите със сняг руини). Повечето само промърморили, обърнали се на другата страна и отново заспали.

Някои стражи-пазители, които не били чак толкова пияни, че да не обърнат внимание, чули трясъка, разбира се, и изтичали да видят какво се е случило. За други, които не влизали в тяхното число, падането на кулата минало незабелязано... но там имало и няколко души, които го чули и вие ей-сега ще узнаете кои били те.

Бен, Денис и Нейоми се приготвяли в склада със салфетки за опита си да спасят истинския крал, чули трясъка и се спогледали с широко отворени очи.

— Няма значение — казал Бен след секунди. — Не знам какво беше това, но все едно. Да продължаваме.

Безън и низшите надзиратели били пияни и не чули падането на Църквата на Великите Богове, но Питър го чул. Той седял на пода в спалнята и грижливо проверявал тънкото си въже за слаби места. Вдигнал глава, когато чул приглушения от снега тътен от падащи камъни, и бързо се приближил до прозореца. Не могъл да види нищо — онова, което паднало, било откъм противоположната страна на Иглата. Поколебал се известно време и се върнал при въжето. Наближавало полунощ и той стигнал до същия извод като приятеля си Бен. Нямало значение. Заровете били хвърлени. Трябвало да го направи.

Дълбоко в мрака на тайния проход Томас чул глухия тътен на разрушаващата се кула и се събудил. Доловил приглушеното лаене на кучетата, които се намирали някъде под него и ужасен осъзнал къде е.

И друг някой, който спял леко и сънувал неспокойни сънища, се събудил при падането на кулата. Събудил се, въпреки че се намирал дълбоко в подземията на замъка.

— *Беда!* — изпищяла една от главите на двуглавия папагал.

— *Пожар, потоп и бягство!* — изкряскала втората.

Флаг се събудил. Казах ви, че злото понякога е странно сляпо и това е така. Понякога злото е с приспан разум и спи.

Но сега Флаг се събудил.

112.

Флаг се върнал от пътуването си на север премръзнал, с температура и с неспокойно съзнание.

Нещо не е наред, нещо не е както трябва. Струвало му се, че всеки камък в замъка му нашепва това... но да бъде проклет, ако знаел какво се било случило. Всичко, което знаел със сигурност, било, че това непознато „нещо не е наред“ имало остри зъби. Приличало на пор, който се щура из мозъка му и захапва ту тук, ту там. Знаел точно кога проклетото животно започнало да тича и да гризе. Докато се връщал от безплодната си експедиция в търсене на бунтовниците. Понеже... понеже...

Понеже бунтовниците трябваше да са там!

Но те не били, а Флаг мразел да бъде правен на глупак. Още по-лошо, той ненавиждал усещането, че може и да е допуснал грешка. Ако бил направил грешка относно това къде да бъдат намерени бунтовниците, много било вероятно да е сбъркал и за други неща. Какви други неща ли? Не знаел. Но сънищата му били лоши. А и малкото животно със злия нрав препускало в главата му, тревожело го, настоявало, че той е забравил разни неща, а пък други се извършват току зад гърба му. То беснеело, хапело го, проваляло съня му. Флаг разполагал с лекарства, които щели да го отърват от настинката му, но не и с такива, които биха укротили проклетия пор в мозъка му.

Какво може да не е наред?

Задавал си отново и отново този въпрос, и в действителност изглеждало — поне на повърхността, — че *всичко* е както трябва. Още преди векове старият тъмен нагон в него мразел любовта, светлината и реда в Делейн, Флаг здраво се бил потрудил, за да разруши всичко това, да го срина със земята така, както последният студен порив на бурята сринал Църквата на Великите Богове. Винаги обаче нещо се изпречвало на пътя му, проваляло плановите му — я Кайла Добрата, я Саша, — *някой, нещо*. Но сега вече не виждал възможни пречки, без значение накъде гледал. Томас бил изцяло негово творение. Ако Флаг

му кажел да скочи от най-високата кула на замъка, глупакът щял само да поиска да знае в колко часа да го направи. Фермерите се задъхвали под тежестта не непосилните данъци, които наложил Томас под внушението на Флаг.

Йозеф бил казал на Питър, че при хората също възниква критично напрежение, както при въжетата и веригите, и това било точно така. Фермерите и търговците в Делейн почти били достигнали своето. Въжето, с което е привързан всеки поданик, и което се атакува при всяко повишаване на данъците, е самата лоялност — лоялност към краля, към държавата, към правителството. Флаг знаел, че направи ли данъците и налозите достатъчно големи, всички тези въжета ще се скъсат и глупавите волове, — защото тъкмо така разглеждал той всички хора в Делейн, — щели да се втурнат и да пометат всичко по пътя си. Първите волове вече се били откъснали от въжетата и се събирали на север. Те засега се наричали изгнаници, но Флаг знаел, че съвсем скоро ще започнат да се назовават бунтовници. Пейна се бил измел нанякъде, а Питър бил затворен в Иглата.

И така, какво можело да не е наред? Нищо! Дявол да го вземе, *нищо!*

Но порът тичал, въртял се, хапел и се мятал. Много пъти през последните три или четири седмици Флаг се събуждал облян в студена пот, но не от повтарящата се болест, а от някакъв ужасен сън. За какво се говорело в него? Не можел да си спомни. Знаел само, че след него се събуждал с лява ръка притисната към лявото око, като че ли е бил ранен там и окото трепкало, въпреки че не можел да открие от какво.

113.

През тази нощ Флаг се събудил и сънят се запазил в съзнанието му, защото още не бил свършил, когато падането на Църквата на Великите Богове стреснало магьосника и го събудило.

— *Ха!* — извикал Флаг и се изправил като свещ в стола си. Очите му се втренчили ококорени, по белите му бузи лъщели капчици пот.

— *Беда!* — изпищяла едната глава на двуглавия папагал.

— *Пожар, потоп и бягство!* — изкряскала другата.

Бягство ли? помислил Флаг. *Да... ето какво ми се въртеше в ума през цялото време, ето какво ме ядеше отвътре.*

Погледнал надолу към ръцете си и видял, че треперят. Това го разярило и той скочил от стола.

— Питър възнамерява да избяга — промърморил и прокарал ръце през косата си. — Има намерение поне да *опита*. Но как? Как? Какъв е планът му? Кой му помага? Ще платят с главите си, обещавам... никой няма да се отърве от дръвника! Но ще ги мъча дълго... сантиметър по сантиметър... *дълго...* Ще бъдат докарани до лудост, ще се мъчат в агония преди да умрат...

— *Лудост!* — изпищяла едната от главите на папагала.

— *Агония!* — изкряскала втората.

— *Няма ли да млъкнете и да ме оставите да мисля!* — изревал Флаг. Грабнал от близката маса един буркан, пълен с тъмна кафява течност и го хвърлил към клетката. Той се ударил и се разбил, припламнала ярка, студена светлина. Двете глави изкряскали в ужас, папагалът паднал от пръчката и до сутринта лежал зашеметен върху пода на клетката си.

Флаг започнал да крачи бързо напред-назад, оголил зъби. Ръцете му неуморно се размахвали и той нервно кършел пръсти. Под бутушите му от каменния под на лабораторията хвърчели искри и тези искри носели мириса на лятна буря.

Как? Кога? Кой му помага?

Не можел да си спомни. Сънят вече избледнявал. Но...

— Трябва да знам! — прошепнал той. — Трябва да знам!

Защото щяло да бъде скоро, усещал го. Щяло да бъде много, много скоро.

Намерил връзката с ключовете и отворил най-долното чекмедже на бюрото си. Извадил кутия, направена от фино инкрустирано дърво, отворил я и измъкнал отвътре една кожена торбичка. Развързал шнуровите ѝ и внимателно извадил някакъв камък, който сякаш греел със своя собствена вътрешна светлина. Камъкът бил мътнобял, цветът му наподобявал окото на възрастен човек. Приличал на парче сапун, но всъщност бил кристал — магическият кристал на Флаг.

Той обиколил помещението, изгасил пламъчетата на лампите и сложил похлупачета на свещите. Скоро жилището му потънало в абсолютен мрак. Тъмно или не, Флаг се върнал до бюрото си с бърза увереност, като заобикалял с лекота предмети, в които вие или аз бихме си ударили кокалчетата или дори бихме се прекатурили през тях. Мракът не плашел кралския магьосник, той го харесвал и можел да вижда на тъмно като котка.

Флаг седнал и докоснал камъка. Плъзнал длани по него и усетил стърчащите му ръбове и ъгли.

— Покажи ми — прошепнал той, — това е моята заповед.

Известно време — нищо. След това, бавно и постепенно, кристалът започнал да свети отвътре. Отначало заблещукала слаба светлинка, прозрачна и бледа. Флаг отново докоснал кристала, този път с върховете на пръстите си. Започвал да става топъл.

— Покажи ми Питър. Това е моята заповед. Покажи ми палето, което се осмелява да се изпречва на пътя ми и покажи какви планове крои.

Светлината ставала по-ярка... и по-ярка... и все по-ярка. С блестящи очи, жестоки тънки устни и оголени зъби, Флаг се навел над кристала. Сега Питър, Бен, Денис и Нейоми щели да разпознаят своя сън, щели да разпознаят и яркото, пламтящо нещо, което осветявало лицето на магьосника и което не било свещ.

Изведнъж кристалът загубил мътния си оттенък и ярко заблестял. Флаг вече можел да вижда в сърцевината му. очите му се разширили... после гневно се присвили. Видял Саша в напреднала бременност, седнала до креватчето на малко момче, което държало

плоча за писане. На нея били изписани само две думи: БОГ и КУЧЕ. Флаг нетърпеливо прекръстосал ръце над кристала, който вече излъчвал топлина на вълни. — Покажи ми това, което трябва да знам! Това е моя заповед!

Кристалът отново се избистрил.

Показал се Питър, който си играел с кукленската къщичка на починалата си майка, преструвал се, че къщичката и обитателите ѝ са нападнати от индианци... или от дракони... или от... Старият крал стоял в ъгъла, наблюдавал сина си и искал да се включи в...

— Пфу! — извикал Флаг и отново размахал ръце над кристала. — Защо ми показваш тези стари, безсмислени истории? Нужно ми е да знам как възнамерява да избяга и... кога! Покажи ми настоящето! *Това е моята заповед!*

Кристалът ставал все по-горещ и по-горещ. Флаг знаел, ако не му разреши да угасне скоро, той ще се пръсне завинаги, а магически кристали не се срещат под път и над път. Самият Флаг прекарал трийсет години в търсене, докато успял да намери този. Но по-скоро би го видял разпилян на милиони пращинки, отколкото да се откаже.

— Това е моята заповед! — повторил отново и за трети път мътнотата на кристала се разнесла. Флаг се навел него, излъчваната топлина накарала очите му да се овлажнят, потекли му сълзи. Той ги избърсал... и тогава, въпреки топлината, широко ги разтворил от ярост и учудване.

Видял Питър. Той бавно се спускал от външната страна на Иглата. Сигурно използвал някаква коварна магия, защото, въпреки че момчето правело с ръцете си движения сякаш се спуска по въже, въже нямало... Или... *имало!*

Флаг размахал ръка пред лицето си, за да разсее за миг горещината. Въже ли? Не точно. Но там имало нещо... нещо ефирно като паяжина, което все пак издържало теглото му.

Питър, ахнал Флаг и при звука от неговия глас мъничката фигура се огледала.

Флаг духнал кристала и ярката му, трепкаща светлина изгаснала. Магьосникът видял замиращото му сияние, докато седял в тъмнината.

Питър. Бяга. Кога? В кристала личало, че е нощ, а Флаг бил забелязал, че около мъничката фигура, която се спускала по

закръглената стена, се вихрели облаци от сняг. Дали трябвало да стане по-късно тази нощ? Утре вечер? Или през следващата седмица? Или...

Флаг се отблъснал от бюрото си и се изправил със залитане. Когато огледал тъмните и вонящи помещения, очите му изпускали пламъци.

...или вече се е случило?

— Стига толкова! — изсъскал той. — В името на всички богове, които са били и ще пребъдат, *стига толкова!*

С бързи крачки прекосил мрачното помещение и грабнал огромната секира, която висяла на стената. Била тежка, но той я държал ласкаво и с лекота. Ласкав с нея ли? Ами разбира се! Та той я бил въртял толкова много пъти, когато живеел тук и вършел работата си под името Бил Хинч — най-страховития палач, когото Делейн някога познавал. Тази ужасна секира била прерязала стотици гърла. Над остриетата ѝ, изработени от двойно изкована андуанска стомана, стърчало едно приспособление, добавено лично от Флаг — желязна топка с шипове, всеки от които бил напоен с отрова.

— *СТИГА ТОЛКОВА!* — изкрещял отново Флаг, бесен от ярост, безсилие и страх. Двуглавият папагал, дори от дълбините на безсъзнанието си, изстенал при този звук.

Флаг грабнал черната пелерина от куката до вратата, наметнал я през раменете си и затворил закопчалката — бръмбар скарабей от ковано сребро — на врата.

Стигало му толкова. Този път плановите му нямало да бъдат осуетени, не и от едно омразно момче. Роланд бил мъртъв, Пейна — обезвреден, благородниците — превърнати в изгнаници. Нямало кой да вдигне шум за един мъртъв принц... особено пък за този, който бил убил собствения си баща.

Ако вече не си избягал, мой принце, никога няма и да го сториш, а пък нещо ми нашепва, че си още в клетката. Но част от теб ще я напусне тази нощ, обещавам ти това. И то тъкмо тази, която силом ще измъкна навън.

И както се носел по коридора към Централната порта, Флаг започнал да се смее със смях, който щял да накара каменните статуи да сънуват кошмари.

114.

Интуицията на Флаг не го била излъгала. Питър бил свършил с преглеждането на въжето си за усукани нишки, но все още чакал в стаята си в кулата Викача да обяви полунощ, когато Флаг излетял през Централната порта и започнал да пресича Площада на Иглата. Църквата на Великите Богове паднала в единайсет и четвърт. В дванайсет без четвърт кристалната топка показала на Флаг онова, което искал да знае (може би ще се съгласите с мен, че тя се опитала да му покаже истината по два различни начина още преди това), но когато Флаг започнал да прекосява Площада, оставали още десет минути до полунощ.

Централната порта се падала на север от Иглата. На югозапад имало малък вход за замъка, известен като вратата на търговците. Между Централната порта и вратата на търговците можело да се прекара права линия. Точно по средата на тази мислена линия се издигала самата Игла, разбира се.

Почти по същото време, когато Флаг излязъл от Централната порта, Бен, Денис, Нейоми и Фриски се измъкнали през Портата на търговците. Приближавали се един към друг без да знаят това. Иглата стърчала между тях, вятърът бил стихнал и компанията на Бен би трябвало да чуе бързото потракване от ботушите на Флаг по калдъръма. И Флаг би трябвало да чуе далечното поскърцване на несмазано колело. Но всички те, включително и Фриски, която отново вършела обичайната си работа и теглела, били потънали в собствените си мисли.

Бен и компанията му стигнали първи до Иглата.

— Сега... — заговорил Бен и в същия миг, откъм другата страна, на по-малко от четирийсет крачки от тях, броено покрай Иглата, Флаг започнал да думка по заключената с три резета врата на надзирателите.

— *Отворете!* — крещял той. — *Отваряйте в името на краля!*

— А се... — започнал Денис, но Нейоми като е желязна ръка затиснала устата му и погледнала към Бен с изплашени очи.

115.

Гласът достигнал като по спирала до Питър, предаван от студения въздух след бурята. Бил слаб, но съвършено ясен.

— *Отворете в името на краля!*

В името на ада, имаш предвид, помислил си Питър.

Доброто храбро момче било станало добър храбър мъж, но когато чул този дрезгав глас и си спомнил продълговатото бяло лице и онези червеникави очи, винаги скрити в сянката на качулката, костите на Питър се смразили, а стомахът му пламнал. Устата му пресъхнала. Езикът му залепнал за небцето. Косата му се изправила. Ако някой някога ви е казвал, че да бъдеш добър и да бъдеш смел означава никога да не изпитваш страх, то той просто ви е излъгал. В този миг Питър бил толкова изплашен, колкото никога през целия си живот.

Това е Флаг и той е дошъл за мен.

Питър се изправил и за миг му се сторило, че краката му се подкосяват и той просто ще се свлече на пода. Смъртта чукала долу по вратата на надзирателите, за да я пуснат да влезе.

— *Отваряйте! Размърдайте се, пияни свини такива! Безън, кучи сине!*

Не бързай, повтарял си Питър наум. Ако бързаш, ще направиш грешка и ще работиш в негова полза. Още никой не се е затичал да му отвори. Безън е пиян, още преди вечеря беше пийнал порядъчно, а когато е дошло време за лягане, вероятно е бил вече като труп. Флаг няма ключ, в противен случай не би губил време в чукане. Така... стъпка по стъпка. Както си го планирал. Той първо трябва да влезе, а след това да изпъзи по всичките онези стъпала, а те са триста. Още би могъл да му се изплъзнеш.

Питър влязъл в спалнята си и издърпал острите железни гвоздеи, които прикрепвали недодяланата рамка на леглото му. Леглото се разпаднало. Питър грабнал една от страничните железни пръчки и се върнал в стаята. Бил измерил грижливо тази пръчка и знаел, че е по-дълга от ширината на прозореца му. Отстрани била доста ръждясала,

но той смятал, че в средата е все още достатъчно здрава. *Шегата наистина ще е горчива, ако възето ми издържи, а желязото — не.*

Бързо погледнал навън. Сега не видял никого, но бил забелязал три фигури да пресичат Площада малко преди да започне дивото блъскане на Флаг. *Значи Денис е вербувал приятели. Дали и Бен е между тях?* Питър се надявал, но не смееел истински да вярва в това. Кой бил третият? И за какво била количката? Все въпроси, за които нямал време тъкмо сега.

— *Кучета проклети! Отворете вратата! Отваряйте в името на краля! Отворете в името на Флаг! Отворете вратата! Отваряйте...*

В почти среднощната тишина Питър чул как дебелиите като китка на ръка железни резета далече долу се издърпват. Предполагал, че вратата се е отворила, но до него не достигнал звук. Тишина...

...и изведнъж нечовешки, клокочещ писък...

Нещастният надзирател, който най-накрая се отзовал на повиците на Флаг, живял по-малко от четири секунди, след като дръпнал третото резе на вратата. Помислил, че има нощни кошмари, когато зърнал бялото лице, светещите червени очи и черната мантия, която се развявала назад от вятъра като криле на гарван. Изпищял. След това въздухът потръпнал от някакъв сух, режещ звук. Надзирателят, все още полупиян, вдигнал поглед тъкмо когато секирата на Флаг разполовила главата му.

— Следващият път, когато някой чука в името на краля, се размърдайте по-навреме и няма да ви се налага да чистите на другата сутрин — изревал Флаг. Засмял се диво, ритнал тялото настрана и се спуснал по коридора към стълбището. Нещата все още не били изпуснати. Прогледнал за опасността навреме. Сигурен бил.

Чувствувал го.

Отворил вратата вдясно и влязъл в главния коридор, който минавал покрай помещението на съда, където някога Андерс Пейна бил раздавал правосъдие. В края на този коридор започвали стълбите. Флаг погледнал нагоре и се ухилил с ужасната си, хищническа усмивка.

— *Ето ме, идвам, Питър!* — крещял той щастливо, ехото повтаряло крясъците му, те рикоширали и спираловидно се носели нагоре и все по-нагоре, където стоял Питър и се приготвял да върже тънкото си въже към пръчката, която свалил от леглото. — *Аз съм, скъпи Питър, идвам да направя това, което трябваше да направя преди много, много време!*

Усмивката на Флаг ставала все по-широка и той вече изглеждал наистина ужасно — приличал на някакъв демон, току-що успял да изпълзи от вонящата си дупка в земята. Вдигнал секирата. Капки от кръвта на убития надзирател паднали върху лицето му и се плъзнали по бузите като сълзи.

— *Ето ме, Питър. Идвам, за да отсека главата ти!* — ревнал
Флаг и затичал по стъпалата.
Едно. Три. Шест. Десет.

117.

Треперещите ръце на Питър сбъркали някъде. Възелът, който спокойно бил връзвал хиляди пъти преди, сега някак си се развързал и трябвало да започне отново.

Не му разрешавай да те уплаши!

Ама че идиотска работа. Той се страхувал, вярно е, страхувал се до смърт. Томас щял да остане поразен, ако научел, че Питър винаги се бил страхувал от Флаг. Питър просто криел това по-добре.

Ако ще те убива, накарай го ТОЙ да го направи! Не го върши вместо него!

Мисълта дошла от собствената му глава, но звучала с гласа на майка му. Ръцете на Питър понамалили треперенето си и той започнал отново да завръзва края на въжето към желязната пръчка.

118.

— *Ще нося главата ти отпред на седлото си цели хиляда години!* — викал Флаг.

Нагоре, нагоре. Стъпало по стъпало.

— *Оо, какъв хубав трофей ще излезе от теб!*

Двайсет. Трийсет. Четирийсет.

Ботушите му чаткали по камъка и от него изскачали зелени искри. Очите му блестели. Усмивката му била отровна.

ЕТО МЕ, ИДВАМ, ПИТЬР!

Седемдесет. Оставали двеста и трийсет стъпала за изкачване.

119.

Ако някога сте се събуждали на странно място посред нощ, сигурно знаете, че да си съвсем сам в тъмното е достатъчно страшно. Сега се опитайте да си представите, че се събуждате в някакъв таен проход в момента, в който надничате през шпионки в помещението, където сте видял да убиват собствения ви баща.

Томас изпищял. Не го чул никой (освен кучетата отдолу, но аз се съмнявам в това — те били стари, глухи, пък и самите те шумели достатъчно).

Тогава в Делейн съществувало поверие за ходенето насън, което обикновено се смята за истина и в наши дни. То гласяло, че ако някой сомнамбул се събуди преди да се е върнал в леглото си, независимо дали е той или тя, ще полудее.

Томас може и да бил чувал това твърдение. Ако било така, то той можел да удостовери, че то нямало нищо общо с истината. Изплашил се много и изпищял, но изобщо не бил и *на път* да полудее.

Всъщност първоначалният му страх доста бързо преминал, много по-бързо, отколкото някои от вас биха си помислили и той отново погледнал през шпионките. Това може и да ви се стори странно, но сигурно си спомняте, че преди ужасната нощ, когато Флаг бил дошъл със собствената си чаша вино, след като Питър си тръгнал, Томас бил прекарал и приятни мигове в този тъмен проход. Те носели и киселия привкус на вина, но тогава той се бил чувствал близо до своя баща. И сега, когато отново стоял там, изпитал остро чувство на носталгия.

Видял, че помещението не се било променило изобщо. Препарираните глави все още висели там — лосът Бонзи, рисът Кресльо, голямата бяла мечка от север Зъбла... И разбира се, тази на Деветака, драконовата, през която той сега наблюдавал, с лъка на Роланд и стрелата Врагобой, монтирани над нея.

Бонзи... Кресльо... Зъбла... Деветака.

Спомням си имената на всички тях, помислил Томас с известно учудване. Спомням си и за теб, татко. Бих желал да беше жив сега и Питър да бе на свобода, дори това да означаваше, никой никога да не си спомни, че и аз съществувам. Поне щях да мога да спя нощем.

Някои от мебелите били покрити с прашни бели чаршафи, но не всичките. Камината тъмнеела студена, но огънят бил стъкнат. С нарастващо учудване Томас забелязал, че дори старият халат на баща му все още бил там, висял на обичайното си място на кукичката до вратата на банята. Камината студенеела, но искала само едно драсване, за да запламти, да запраци и да излъчи топлина, а стаята чакала баща му да направи същото за нея.

Изведнъж Томас усетил в себе си странно, почти зловещо желание. Искал да влезе в тази стая. Копнеел да запали огъня, да облече халата на баща си. Жадувал да изпие чаша от бащината медовина. Щял да я изпие, даже и да се била развалила, дори да горчала. Мислел... мислел, че би могъл да заспи там.

Тъжна, изнурена усмивка озарила лицето на момчето и то решило да направи всичко това. Дори не се страхувало от духа на баща си. Почти се надявало той да се появи. Ако го сторел, то би могло да каже на баща си нещо.

Томас би могъл да каже на баща си, че съжалява.

120.

— *ИДВАМ, ПИТЪР!* — ухилен крещял Флаг. Миришел на кръв и смърт, очите му били огненочервени. Размахал секирата, тя изсвистяла и последните капки от кръвта се разлетели и се размазали по стената.
— *СЕГА ИДВАМ! ИДВАМ ЗА ГЛАВАТА ТИ!*

Нагоре, все по-нагоре. По-високо и по-високо. Той бил дявол, наумил си убийство. Сто. Сто дваисет и пет...

121.

— По-бързо — задъхано казал Бен на Денис и Нейоми. Температурата отново се понижавала, но те тримата се потели. Част от потта им идвала от налягане — тримата работели доста усърдно. Но по-голямата част от нея се дължала на страх. Можели да чуят как Флаг крещи. Дори Фриски, която имала смело сърце, изпитвала страх. Била се отдръпнала малко, седяла на задните си лапи и треперела.

122.

— *ИДВАМ, МАЛКО ПАЛЕ!* — Вече по-близо, гласът му бил правен, ехото по-слабо. — *ИДВАМ, ЗА ДА НАПРАВЯ ТОВА, КОЕТО ТРЯБВАШЕ ДА СЪМ НАПРАВИЛ ОТДАВНА!* — Размахвал секирата и двете ѝ остриета свистели.

123.

Този път възелът станал.

Помогнете ми, богове, помислил Питър и още веднъж погледнал назад, откъдето идвал звукът на усиливащия се, крещящ глас на Флаг. *Богове, помогнете ми сега!*

Питър прехвърлил единия си крак през прозореца. Възседнал перваза, сякаш бил седло — единият му крак стъпвал на каменния под в стаята, а другият висял във въздуха. В скута си държал навитото въже и желязната пръчка от леглото. Хвърлил въжето от прозореца и го наблюдавал, докато падало. На половината път надолу се заплело и объркало и Питър загубил доста време да го тръска, както рибар оправя въдицата си, преди то отново да се запуска свободно.

След това бързо отправил последна молитва, хванал желязната пръчка и я препречил от вътрешната страна на прозореца. Въжето му, завързано в средата ѝ, висяло надолу. Питър прехвърлил навън и другия си крак като се придържал към желязната пръчка за по-сигурно и за миг останал седнал на дъската. После се извил и вече се опирал с корема си на дъската. Краката му висели надолу. Желязната пръчка била здраво закрепена.

Питър пуснал лявата си ръка от пръчката и се хванал с нея за тънкото въже. За миг останал неподвижен, докато се борел със страха си.

След това затворил очи и пуснал пръчката и с дясната си ръка. Вече цялото му тегло било върху въжето. Напълно му се бил поверил. За добро или за зло, животът му зависел изцяло от салфетките. Питър започнал да се спуска.

124.

— *ИДВАМ...*

Двеста.

— *ЗА ГЛАВАТА ТИ...*

Двеста и петдесет.

— *МОЙ СКЪПИ ПРИНЦЕ!*

Двеста седемдесет и пет.

125.

Бен, Денис и Нейоми можели да наблюдават Питър. Тъмна мъжка сянка на фона на закръглената стена на Иглата, високо над главите им, много по-високо, отколкото и най-смелият акробат би се осмелил да се качи.

— По-бързо — почти стенел Бен. — Заради живота на всички ни... Заради *неговия* живот!

Те още по-пъргаво заразтоварвали количката... но всъщност всичко, което можели да направят, вече било почти свършено.

126.

Флаг препускал нагоре по стъпалата със смъкната качулка и провиснала над восъчното чело права черна коса. Вече бил почти там... почти там!

127.

Вятърът отслабнал, но останал много студен. Духал срещу голите бузи и длани на Питър и ги правел безчувствени. Той бавно, бавно се спускал, придвижвал се предпазливо. Знаел, че ако предпазливостта му го изостави, ще падне. Огромните зидани камъни пред него равномерно се търкаляли нагоре — много скоро започнало да му се струва, че той остава неподвижен, а се движи самата Игла. Не му достигал дъх. Студен сух сняг биел в лицето му. Въжето било тънко и, ако ръцете му измръзнели още *малко*, той въобще нямало да го усеща.

Докъде бил стигнал?

Не смеел да погледне надолу и да види.

Отделни снопчета нишки над него, сърчно вплетени заедно, както само жена би могла да изтъче черга, били започнали да припукват. Питър не го знаел и така вероятно било по-добре за него. Критичното напрежение почти било достигнато.

128.

— По-бързо, крал Питър! — шептял Денис. Те тримата вече били разтоварили количката. Не им оставало нищо друго, освен да наблюдават. Питър сякаш бил преодолял половината разстояние.

— Толкова е високо — изстенала Нейоми. — Ако падне...

— Ако падне, ще се убие — казал Бен с равен безизразен глас и тримата се умълчали.

129.

Флаг изкачил стъпалата и затичал по коридора, гърдите му свистели, когато си поемал дъх. Пот покривала лицето му. Озъбената му усмивка била ужасна.

Отпуснал огромната секира и дръпнал първото от трите резета на вратата към помещенията на Питър. Дръпнал второто... и спрял. Едва ли щяло да бъде много умно просто да се втурне вътре. Не, никак нямало да е умно. Уловената птичка може би тъкмо в този момент се опитвала да избяга от клетката, но пък можела също така да дебне от другата страна на вратата, готова да халоса Флаг с нещо в мига, в който той влети.

Когато отворил шпионката в средата на вратата и видял пръчката от леглото на Питър да препречва прозореца, разбрал всичко и изревал от ярост.

— Няма да стане толкова лесно, младото ми птиченце! — изревал Флаг. — Я да видим как ще полетиш от прерязаното си въже, а?

Флаг махнал и третото резе и влетял в стаята на Питър с високо вдигната над главата си секира. Но щом хвърлил един поглед през прозореца, усмивката му се появила отново. В края на краищата решил да не прерязва въжето.

Питър бавно слизал надолу. Мускулите на ръцете му треперели от изтощение. Устата му била пресъхнала, не можел да си спомни някога да му се е пиело толкова много, колкото сега. Струвало му се, че виси на това въже дълго, безкрайно дълго време, някаква болест се е вмъкнала тайно в сърцето му и той никога няма да получи глътката вода, която желаел. Накрая щял да умре, но не това било най-лошото. Щял да умре жаден. Точно сега *това* му се струвало най-ужасното от всичко.

Още не смеел да погледне надолу, но изпитвал странна принуда — точно толкова силна, колкото тази на брат му да влезе в стаята на баща им — да погледне *нагоре*. Подчинил й се и на около шестдесет метра над себе си видял да му се хили бялото злокобно лице на Флаг.

— Здравей, малко птиченце — извикал Флаг радостно. — Имам секира, но наистина ми се струва, че няма нужда да я използвам в края на краищата. Оставих я настрана, виж! — И магьосникът размахал празните си ръце. Цялата сила сякаш щяла да напусне ръцете на Питър само при вида на омразното лице на Флаг. Опитал да се съсредоточи и да се задържи. Вече изобщо не усещал тънкото въже — знаел, че още е там, понеже го виждал да се подава под юмруците му, но това било всичко. Горещият му дъх на талази напускал гърлото му. *Сега* погледнал надолу... и видял трите обърнати към него бели лица да образуват кръг. Този кръг обаче бил много, много малък. Значи не се намирал на шест метра от замръзналия калдъръм, нито дори на дванайсет, все още бил *на трийсет* метра височина — колкото е нивото на четвъртия етаж на една от днешните ни сгради.

Опитал да се движи и открил, че не може. Само ако мръднел, щял да падне. И така той висял там успоредно на стената на Кулата. Студен, бръснещ сняг удрял лицето му, а от затвора над него Флаг започнал да се смее.

131.

— *Защо не се движи?* — извикала Нейоми и ударила рамото на Бен с юмрук. Очите ѝ били приковани във висящото тяло на Питър. Начинът, по който тялото му се люшкало и въртяло горе едва-едва, кошмарно наподобявал начина, по който виси трупът на обесен човек. — *Какво стана с него?*

— Не...

Леденият смях на Флаг над тях внезапно секнал.

— *Кой е там?* — извикал той. Гласът му изтрещял като гръмотевица, приличал на самата смърт. — Отговаряйте, ако искате да запазите главите на раменете си! Кой е там?

Фриски заскимтяла и се снишила до Нейоми.

— Оо, богове, защо разрешихте това? — проплакал Денис. — Какво ще правим, Бен?

— Ще чакаме — мрачно отвърнал Бен. — А ако магьосникът слезе долу, ще се бием. Нека първо видим какво ще се случи. Ние...

Но това било цялото чакане, което предстояло на трима им, защото през следващите няколко секунди се решило доста — не всичко, но все пак много.

132.

Щом Флаг видял тънкото бяло въже на Питър, мигновено разбрал всичко — от началото до самия край — както и за какво му били салфетките и кукленската къщичка. Всичко ставало под носа му, а той да го пропусне. Но... забелязал и нещо друго. Лекото припукване на нишки на около пет метра надолу по опънатото въже.

Флаг можел да завърти желязната пръчка, на която подпирал ръката си, и да изпрати Питър надолу в бездната заедно с желязната му опора, която да разбие главата му, когато се приземи. Можел и да замахне със секирата и да разсече крехкото въже.

Но той предпочитал нещата да следват своя ход и миг след като бил извикал на онези долу, така и станало.

Критичното напрежение на въжето било достигнато. То се скъсало, подобно на канап, опънат твърде надалеч от гвоздея си.

— Сбогом, птиченце — извикал Флаг щастливо и се навел доста навън, за да наблюдава падането на Питър. — Сбо...

И тогава гласът му секнал и очите му се разширили, както се били разширили, когато гледал в кристала и видял мъничката фигура да се спуска покрай Иглата. Той отворил уста и изкрещял от ярост. Този ужасен вик събудил повече хора в Делейн, отколкото падането на Църквата.

133.

Питър чул звука и усетил, че въжето се скъсва. Студен вятър брулел лицето му. Опитал да се подготви за падането, знаел, че щяло да последва след по-малко от секунда. Болката, ако не умре на място, щяла да бъде нетърпима.

И тъкмо тогава Питър бухнал в дебелия, плътен куп от кралски салфетки, примъкнати в една открадната количка, теглена от Фриски по пътя от замъка през целия Площад, та чак дотук. Кралски салфетки, които Бен, Денис и Нейоми трескаво били струпали на купчина. Големината на тази купчина, която изглеждала като бяла купа сено, така и никога не се узнала, понеже Бен, Денис и Нейоми изказвали различни мнения по въпроса. Може би представата на Питър била най-меродавна, тъй като той бил единственият, който попаднал тъкмо в средата ѝ. А Питър вярвал, че тази нахвърлена, прелестна, животоспасяваща купчина от салфетки трябва да е била висока поне шест метра и от всичко, което ми е известно, все ми се струва, че може и да е имал право.

134.

Той улучил точно средата ѝ, както вече ви казах, и там се образувал кратер. След това останал по гръб и не помръднал. Високо горе Бен чул яростния рев на Флаг и помислил: *Няма нужда да се дереш, магьоснико, всичко се подрежда добре за теб. Той тъй и тъй умря, въпреки всичко, което бяхме в състояние да направим.* Тогава Питър се надигнал. Изглеждал замаян, но бил жив. Въпреки Флаг, въпреки факта, че в този миг може би към тях тичали стражи, Бен Стаад извикал от радост. Гласът му звучал триумфално. Сграбчил Нейоми и я целунал.

— *Урааа!* — крещял Денис и се хилел като зашеметен. — *Ура, да живее кралят!*

Тогава Флаг отново зловещо изкрещял високо горе над тях — като хищна птица, изпуснала плячката си. Виковете, прегръдките и целувките веднага престанали.

— *Ще платите с главите си!* — викал Флаг. Бил бесен от ярост. — *Ще платите с главите си, всички вие! Стражи, към Иглата! Към Иглата! Цареубиецът избяга! Съсечете принца-убиец! Съсечете шапката му! Убийте ги! Всичките!*

И в замъка, който обкръжавал Иглата отвсякъде, започнали да светват прозорци... от две страни се разнесли звуци от тичащи крака и звън от изваждащи се мечове.

— *Убийте принца!* — крещял Флаг като дявол от върха на Иглата. — *Убийте бандата му! УБИЙТЕ ГИ ВСИЧКИТЕ!*

Питър направил опит да се изправи, залитнал и отново паднал. Част от съзнанието му нашепвало, че *трябва* да се изправи на крака, че *трябва* да бягат или ще бъдат убити... но друга част настоявала, че вече е мъртъв или тежко ранен, че всичко това са само бълнувания на болното му съзнание. Сякаш се бил приземил в легло от същите тези салфетки, които толкова много занимавали мозъка му през последните пет години... можело ли всичко това да бъде нещо друго освен сън?

Силната ръка на Бен сграбчила рамото му и той разбрал, че всичко било истина, всичко, което ставало.

— Питър, добре ли си? Наистина ли си добре?

— Дори не съм ранен — отвърнал той. — Трябва да изчезваме оттук.

— *Кралю мой!* — извикал Денис и паднал на колене пред замаяния Питър, ухилен със същата глупава усмивка като зашеметен. — *Завинаги ще ти бъда верен! Кълна...*

— По-късно ще се закълнеш! — рекъл Питър и се засмял пряко волята си. Както Бен го бил издърпал на крака, така и той изправил Денис. — Да се махаме!

— През коя порта? — попитал Бен. Той знаел, както и Питър, че Флаг вече лети по стълбите надолу. — Идват от всички страни, както разбирам по звука.

Всъщност Бен разбирал, че всяка посока била подходяща за битката, която със сигурност щяла да се състои и да се превърне в лобно място за тях. Но замаян или не, Питър чудесно знаел къде иска да отиде.

— Към Западната порта! — казал той. — Бързо! *Тичайте!*

Четиримата затичали, а Фриски ги следвала по петите.

135.

На петдесет метра от Западната порта групата на Питър срещнала седмина одрямани, объркани стражи. Повечето от тях се били скрили от бурята в една от топлите готварници на замъка, пили медовина и си обяснявали един другиму, че ей на и те щели да имат какво да разказват на внуците си. Те не знаели и половината от това, което трябвало да разкажат на внуците си, когато то се случило. „Водачът“ им бил младеж само на двадесет години, същинско орле... както бихме се изразили ние, но само външно, струва ми се. Той не бил пил нищо и бил относително нащрек. А и бил решен да изпълни дълга си.

— Спрете в името на краля! — извикал той, когато групата на Питър се приближила към неговата незначително по-многобройна групичка. Опитал се да издаде заповедта си гръмогласно, но един разказвач трябва да се придържа към истината, поне доколкото може, и се налага да ви кажа, че гласът на „орлето“ приличал повече на писукане, нежели на гръм.

Питър, естествено, не бил въоръжен, но Бен и Нейоми носели къси мечове, а Денис имал ръждясалия си нож. И тримата веднага застанали пред Питър. Ръцете на Бен и Нейоми се насочили към ножниците, а Денис вече бил извадил ножа.

— *Спрете!* — извикал Питър и неговият глас прозвучал като гръм. — Не е необходимо да вадите оръжието си!

Изненадан, даже шокиран, Бен погледнал към Питър. Питър пристъпил напред. Застанал с изкрящи очи и с брада, разрошена от извилия се лек, студен вятър. Бил облечен в износени дрехи на затворник, но лицето му излъчвало кралско величие.

— Спрете в името на краля, викаш ти — рекъл Питър и спокойно направил, няколко крачки към изплашеното „орле“, докато гърдите им почти се опрели, нямало и десет сантиметра между тях. Стражът отстъпил крачка назад, независимо, че мечът му бил изваден, а Питър стоял с голи ръце. — А аз ти казвам, орле: *Аз съм кралят.*

Стражът облизал устни. Погледнал към хората си.

— Но... — започнал той. — Вие...

— Как се казваш? — тихо попитал Питър.

Момъкът зяпнал. Той можел да прободне Питър за секунда, но само зяпнал безпомощно като риба на сухо.

— Попитах за името ти, орле.

— Милорд... искам да кажа... затворник... аз... — Младият войник още веднъж затърсил думи, а после безпомощно отвърнал: — Казвам се Галън.

— И знаеш кой съм аз, нали?

— Да — изръмжал един от останалите. — Знаем, че си убиец.

— Не съм убил баща си — спокойно заявил Питър. — Кралският магьосник го направи. Сега ни следва по петите и аз ви съветвам, съвсем сериозно ви съветвам да се пазите от него. Скоро той повече няма да вреди на Делейн, обещавам това в името на баща си. И тъкмо затова сега трябва да ме пуснете да мина.

Настъпило дълго мълчание. Галън отново вдигнал меча си, сякаш да прободне Питър. Питър не трепнал. Дължал една смърт на боговете, имал дълг към тях, откакто се бил появил като плачещо, голо бебе от корема на майка си. Имал същия дълг, който е присъщ на всеки мъж или жена, на всяко живо същество. И ако било дошло времето да го плати, то нека станело така... но той бил истинският крал, а не бунтовник или узурпатор и нямало да бяга, нито да се отдръпне и да остави приятелите си да наранят този момък.

Мечът се разлюлял. След това Галън го отпуснал и острието на оръжието опряло в замръзналия калдъръм.

— Пуснете ги да минат — промърморил той. — Я го убил, я не. Всичко, което знам, е, че туй е кралска мръсотия и няма да стъпна в нея, за да не потъна като в плаващ пясък между разните му там крале и принцове.

— Имал си мъдра майка, орле — мрачно казал Бен Стаад.

— Да, пуснете го да мине — неочаквано се обадил още един глас. — За бога, няма да промуша с оръжието си такъв. Само като го гледам, ми се чини, че то ще изгори ръката ми, ако влезе в него.

— Ще ви запомня — рекъл Питър. Погледнал към приятелите си и им кимнал: — Последвайте ме сега и побързайте. Знам какво ми трябва и знам къде да го намеря.

В същия миг Флаг изревал от приземието на Иглата и в нощта се понесъл такъв яростен и настървен вой, че младите стражи трепнали уплашено. Заотстъпвали заднешком, после се обърнали, затичали и се пръснали в четирите посоки на света.

— Хайде — подканил ги Питър, — последвайте ме. Към Западната порта.

136.

Флаг тичал толкова бързо, както никога досега. Усещал предстоящото проваляне на всичките си планове в момента, когато практически били почти осъществени. Това не бивало да се случи. И той, както и Питър, знаел къде трябва да завърши всичко това.

Профучал покрай разтрепераните стражи, без дори да ги погледне. Те въздъхнали с облекчение, помислили, че сигурно не ги е видял... но сгрешили. Бил ги видял всичките и ги запомнил до един. След смъртта на Питър техните глави щели да украсяват стените на кулата година и един ден, поне така мислел той. А що се отнасяло до онзи пикльо, който водел патрула им, то той пръв щял да умре в Централната кула поне хиляда пъти.

Флаг претичал под арката на Западната порта и след това надолу през Главната западна галерия влетял в самия замък. Сънените обитатели, наизлезли по нощници, за да видят за какво е цялата тази врява, се разтрепервали при вида на побелялото му яростно лице и отстъпвали встрани, като правели кръстния знак, за да се предпазят от зло... защото Флаг сега изглеждал такъв, какъвто в действителност бил — един демон. Спуснал се по перилата на първото стълбище, което му се изпречило, приземил се на краката си (налчетата на ботушите му изпускали зелени искри като очите на рис) и продължил да тича.

Продължавал към апартамента на Роланд.

137.

— Медальонът — обърнал се Питър към Денис, както тичали. — Пазиш ли медальона, който ти хвърлих?

Денис посегнал към гърлото си и напипал златното сърце — на върха му още стояла засъхналата кръв на Питър — и кимнал.

— Дай ми го.

Денис му го подал без да спира. Питър не провесил верижката на шията си, а само я стиснал в юмрука си, така че сърцето се люлеело, въртяло и проблясвало в червенозлатистото на светлината на стенните свещници.

— Още малко, приятели — задъхано ги окуражил Питър.

Завили зад някакъв ъгъл. Отпред Питър видял вратата на бащините си покои, където за последен път бил видял Роланд. Роланд бил крал, отговорен за живота и благосъстоянието на хиляди, но бил и един възрастен човек, признателен за стоплящата чаша вино и няколкото минути разговор със сина си. Тук било мястото, където щяло да завърши всичко.

Едно време неговият баща сразил дракон със стрелата, наречена Врагобой.

Сега, мислел си Питър, докато кръвта пулсирала в слепоочията му и сърцето туптяло тревожно в гърдите му, аз трябва да се опитам да сразя един друг дракон — много по-голям — със същата стрела.

138.

Томас запалил огъня, наметнал халата на мъртвия си баща и придърпал стола на Роланд по-близо до огнището. Усещал, че скоро ще потъне в здрав сън и това било чудесно. Но докато седял и клюмал с примигващи очи, погледнал към трофеите, монтирани по стените, които зловещо проблясвали на пламъка със стъклените си очи и му хрумнало, че му се искат още две неща. Те били почти свещени и той никога не би посмял да ги докосне, ако баща му бил още жив. Но Роланд бил мъртъв и така Томас взел един стол, стъпил на него и свалил от стената големия лък на баща си и стрелата Врагобой, които били закрепени над главата на Деветака. За момент погледнал право в едно от зеленикаво кехлибарените очи на дракона. Той много пъти бил наблюдавал през тях, но сега, когато се втренчил, не видял нищо друго освен собственото си бледо лице, подобно на лице на затворник, гледащ навън през килията си.

Въпреки че всичко в кабинета било сковано от студ (огънят щял да постопли малко поне около камината, но за това било необходимо време), Томас си помислил, че стрелата е странно топла. Той смътно си спомнил една стара приказка, слушана като бил малко дете, според която оръжие използвано веднъж да се убие дракон, никога не загубва топлината му. *Изглежда, че приказката е казвало истината*, помислил си Томас сънливо. Но нямало нищо страховито в топлината на стрелата, тя изглеждала успокоителна. Томас седнал отново, в едната му ръка свободно висял лъкът, а другата стискала Врагобой, излъчващ странната си, приспивна топлина. Той не усещал, че в този миг брат му идва насам, за да търси същото това оръжие и че Флаг — причината за раждането му и главен тъмничар на живота му — следва Питър по петите.

139.

Томас не бил спрял, за да помисли, какво щял да направи, ако вратата на бащините му покои била заключена. Питър също не го направил. По-рано тя никога не се заключвала, не била заключена и сега.

Питър не трябвало да направи нищо друго, освен да натисне бравата. Влетял в стаята, а другите след него. Фриски лаела яростно, козината ѝ била настръхнала. Фриски разбирала естеството на нещата по-добре, гарантирам за това. Приближавало се нещо, нещо с черна миризма, подобно на отровните газове, които понякога убивали въглекопачите в Източното баронство, когато техните тунели станели твърде дълбоки. Фриски щяла да се бие със собственика на тази миризма, ако трябва, да се бие и дори да умре. Но ако можела да говори, Фриски щяла да им каже, че черната миризма която ги следва отзад не принадлежи на човек. Преследвало ги чудовище, някакво ужасно То.

— Питър, какво... — започнал Бен, но Питър не му обърнал внимание. Той знаел какво му трябва. Прекосил помещението с изтощените си, треперещи крака, погледнал нагоре към главата на Деветака и се протегнал за лъка и стрелата, които от край време висели там. Но ръката Му замръзнала.

Нямало ги и двете.

Денис, който вървял последен, затворил вратата след себе си и спуснал резето. В този момент ужасен удар разтърсил вратата. Яките дървени греди, обковани с железни ленти, избумтяли.

Питър погледнал през рамо, очите му се разширили. Денис и Нейоми се свили назад, Фриски стояла пред господарката си и ръмжала. Още малко и очите ѝ щели да изскочат.

— *Пуснете ме!* — крещял Флаг. — *Пуснете ме през тази врата!*

— Питър! — извикал Бен и извадил меча си.

— *Отдръпнете се!* — наредил Питър с висок глас. — *Ако ви е мил животът, отдръпнете се! Всички, бързо.*

Дръпнали се назад, тъкмо когато юмрукът на Флаг, който сега изпускал син пламък, отново халосал вратата. Панти, резе и железни обкови се пукнали едновременно и шумът бил като при изгърмяване на топ. Сини пламъци проточили тесни езици през пролуките между дъските. Яките плоскости се разпадали. Парчета дърво се разхвърчали като трески. Рамката на вратата се задържала още миг, след което паднала шумно.

Флаг стоял в коридора с отметната назад качулка. Лицето му било восъчно бледо, устните — кървавочервени, зъбите — оголени. Очите му изпускали огнени пламъци.

В ръка държал тежката секира.

Постоял неподвижно за миг, после влязъл. Погледнал наляво и видял Денис. Погледнал надясно и забелязал Бен и Нейоми с Фриски, ръмжаща и готова за скок. Очите му ги обходили, запомнили и отметнали за бъдещи времена. Той си проправял път през остатъците от вратата, втренчен единствено в Питър.

— Падна, но не умря — казал той. — Сигурно си мислиш, че твоят бог е бил великодушен. Но аз ти казвам, че моите собствени богове те запазиха за мен. Моли се на твоя бог сега сърцето ти да се пръсне в гърдите. Падни на колене и се моли за това, защото аз ти казвам, че смъртта, която съм ти приготвил, ще бъде по-лоша от всяка, която би могъл да си представиш.

Питър продължавал да стои, където бил, между Флаг и стола на баща си, където седял Томас, още незабелязан от никого. Питър посрещнал жестокия поглед на Флаг без да трепне. За момент Флаг сякаш се стъписал от неговата твърдост, но след това нечовешката му усмивка отново се появила.

— Ти и приятелите ти ми причинихте огромни неприятности, мили ми принце — изсъскал Флаг. — Наистина *огромни*. Би трябвало отдавна да съм прекъснал мизерния ти живот. Но сега дойде краят на всички неприятности.

— Познавам те — отговорил Питър. Не бил въоръжен, но гласът му бил твърд и безстрашен. — Мисля, че и баща ми също те познаваше, въпреки че беше слаб. Но сега приемам кралския сан *и аз ще ти заповядвам, демоне!*

Питър се изправил с цялото си величие. Пламъците в камината се отразявали в очите му и те сякаш пламтели. В този миг с всяка своя

фибра Питър бил крал на Делейн.

— *Изчезвай оттук. Напусни Делейн и го остави зад гърба си сега и завинаги. Изгонен си. МАХАЙ СЕ!*

Питър изрекъл това с глас много по-гръмогласен от своя собствен. Изрекъл го с гласовете на всички крале и кралици, живели някога в Делейн, още от времената, когато замъкът не представлявал нищо повече от няколко колиби, струпани от кал, когато хората се сгушвали един до друг около огньовете си и тръпнели от ужас пред вълчия вой, носещ се в зимните нощи, когато троловете кряскали и пищели във Великите гори на отдавна отминалите дни.

Флаг сякаш отново се стъписал... почти приклеknал. После пристъпил напред бавно, много бавно. Огромната секира се люлеела в лявата му ръка.

— Ти може да заповядваш в един следващ свят — прошепнал той. — Като избяга, скочи право в ръцете ми. И ако се бях сетил навреме, а наистина трябваше, щях сам да организирам бягството ти! Оо, Питър, главата ти ще се търкулне в огъня и мирисът на горящата ти коса ще достигне до съзнанието ти, преди мозъкът ти да е разбрал, че вече си мъртъв. Ще изгориш, както изгоря баща ти... и те ще ми връчат *медал* за това на Площада. Та нали ти самият уби баща си заради короната.

— Ти го уби — казал Питър.

— Аз? Аз ли? Ти си се побъркало в Иглата, моето момче. — Флаг спрял да се смее, очите му горели. — Но нека предположим, за миг поне нека предположим, че съм го направил. Кой ще повярва?

Питър още държал верижката на медальона увита около дясната си ръка. Сега отворил ръката си и медальонът увиснал под нея, залюлял се хипнотично, пръскал червеникавокафяви отблясъци по стената. При вида на медальона очите на Флаг се разширили и Питър си помислил: *Позна го! Богове, той го позна!*

— Ти уби баща ми и това не е първият път, когато подреждаш нещата по същия начин. Когато Ливън Валера се е изпречил на пътя ти по време на мрачните дни на Алън Втори, жена му е била намерена отровена. Обстоятелствата били подредени така, че вината на Валера да изглежда неоспорима... както изглеждаше и моята.

— Къде намери това, ти, малък *негоднико*? — изсъскал Флаг и Нейоми потреперила.

— Да, ти си забравил — повторил Питър. — Мисля, че след по-късо или по-дълго време, изчадията като тебе винаги започват да се повтарят, понеже тебеподобните знаят само няколко прости трика. След време някой винаги ги проумява. Мисля, че това е, което ни спасява. Винаги.

Медальонът висял и се люлеел на светлината на огъня.

— Кой ще го е грижа сега ли? — попитал Питър. — Кой ще повярва? Много. Дори да не повярват нищо друго, поне ще повярват, че си старо чудовище, както нашепват сърцата им.

— Дай ми го!

— Ти си убил Елинон Валера, уби и баща ми.

— Да, аз му занесох виното — отвърнал Флаг, а очите му пламтели — и се смях, когато червата му пламнаха, а още по-силно се смях, когато те качиха по стълбите на върха на Иглата. Но тези, които ме чуват да казвам това в тази стая, скоро ще умрат, а никой не ме е видял да донасям виното тук. Те видяха само теб!

И тогава, зад гърба на Питър се обадил нов глас. Този глас не бил силен, бил толкова тих, че едва можел да се чуе, и треперел. Но той накарал всички тях, включително Флаг, смаяно да онемееят.

— Имаше и друг, който те видя — обадил се от тъмната сянка на бащиния си стол Томас, братът на Питър. — Аз те видях, магьоснико.

140.

Питър мръднал встрани и се обърнал, а ръката му, от която висял медальонът, все още била протегната напред.

Томас!, опитал се да каже той, но не могъл да проговори, толкова бил стъписан от ужас и изненада пред промените, извършили се с брат му. Той бил станал дебел и някакси преждевременно остарял. Винаги бил приличал на Роланд повече, отколкото Питър, но сега сходството изглеждало чак зловещо.

Томас!, опитал се да каже отново и осъзнал защо лъкът и стрелата не били на мястото си над главата на Деветака. Лъкът лежал в скута на Томас, а стрелата била сложена на тетивата.

Тъкмо тогава Флаг изпищял и се хвърлил напред, като размахвал голямата секира над главата си.

141.

Викът му не бил от ярост, а от ужас. Бялото му лице бледнеело, косата му щръкнала, устата му треперела неудържимо. Питър бил поразен от приликата, но познал брат си. Флаг останал напълно заблуден от горящия огън и тъмните сенки, хвърляни от перилата на стола, в който седял Томас.

Той забравил за Питър. Насочил секирата си към фигурата на стола. Веднъж вече убил стареца с отрова, а ето го отново тук — седял в пропития с мирис на медовина халат, държал в ръце лъка и стрелата и гледал към Флаг с измъчен, обвиняващ поглед.

— *Призрак!* — изпищял Флаг. — *Дух или демон от ада, все ми е едно! Вече те убих веднъж! Ще те убия отново! Олелеее...*

Томас винаги бил отличен стрелец с лък. Въпреки че рядко ловувал, докато Питър бил в затвора, той често ходел на стрелбището, а и независимо дали бил пиян или трезвен, притежавал точното око на баща си. Имал хубав лък от тисово дърво, но никога досега не бил опъвал някой, подобен на този. Бил лек и гъвкав, но се усещала и странна сила от дървената му част. Бил огромно, но изящно оръжие, дълго два метра и половина, и Томас нямал място да го опъне както трябва, докато седял, но все пак се справил донякъде, без каквито и да било усилия.

Врагобой била може би най-огромната стрела, изработвана някога, от сандалово дърво, с три пера от крилата на андуански сокол и връх от накалена стомана. Била се нагорещила при опъването и Томас усещал топлина да лъха към лицето му като от отворена пещ.

— Говориш само лъжи, магьоснико — казал Томас меко и пуснал тетивата.

Стрелата излетяла от лъка. Когато пресичала стаята, тя минала точно през центъра на медальона на Ливън Валера, който още се полюлявал от протегнатата ръка на Питър. Верижката се изхлузила с лек, звънтящ звук.

Вече ви казах, че още от нощта в северните гори, когато той и войските, които командвал, нощували след безплодната експедиция за издирване на изгнаниците, Флаг бил преследван от сън, чието съдържание не можел да си спомни. След него винаги се събуждал с лява ръка, притисната към лявото му око, сякаш бил ранен точно там. Окоето горяло минути, след като се събудел, въпреки че не откривал нищо, което да не му било наред.

Сега стрелата на Роланд, с нанизания на върха ѝ медальон на Валера с форма на сърце, прелетяла през стаята на мъртвия крал и се забила в това око.

Флаг изревал. Секирата с две остриета паднала от ръката му и дръжката на това подгизнало с кръв оръжие се разделила на две веднъж и завинаги, когато се ударила в пода. Флаг отскочил назад, а едното му око останало приковано в Томас. На мястото на другото се виждало златното сърце със засъхналата на върха му кръв на Питър. Около ръбовете на това сърце се стичала някаква воняща черна течност, за която било повече от сигурно, че не е кръв.

Флаг отново изкрещял, паднал на колене и...

...и изведнъж изчезнал.

Очите на Питър се ококорили. Бен Стаад извикал. За миг дрехите на Флаг запазили формата на тялото му, за миг стрелата продължила да виси във въздуха, с прободеното сърце полюляващо се върху нея. След това дрехите се свлекли, стрелата Врагобой паднала и изтракала на каменния под. Стоманеното ѝ острие пушело, както пушело едно време, когато Роланд го издърпал от гърлото на дракона. Сърцето запламтяло тъмночервено за миг, а формата му останала завинаги отпечатана върху камъка, където паднало след като магьосникът изчезнал.

Питър се обърнал към брат си.

Призрачното спокойствие на Томас изчезнало. Той вече не приличал на Роланд. Изглеждал като едно уплашено и ужасно изморено малко момче.

— Питър, съжалявам — казал той и започнал да плаче. — Съжалявам повече, отколкото някога би могъл да предположиш. Сигурно ще ме убиеш сега, а аз това и заслужавам. Да, знам, че е така, но преди да го направиш, ще ти кажа нещо: аз платих. Да, наистина

платих. Плащах и плащах и плащах. Сега можеш да ме убиеш, ако
такова е желанието ти.

Томас отметнал глава и затворил очи. Питър се приближил.
Останалите затаили дъх, с очи — разширени и кръгли.

Нежно, Питър дръпнал брат си от стола на баща им и го
прегърнал.

Питър го държал в прегръдките си, докато отминала бурята от
хълцания, казал му, че го обича и че винаги ще го обича, след което и
двамата заплакали под драконовата глава, а лъкът на баща им лежал в
краката им. По някое време другите се измъкнали от стаята и оставили
двамата братя сами.

142.

Дали те всички живели щастливо след това?

Не. Никой не би могъл да го направи, независимо какво се разправя в приказките. Те имали своите добри дни, както ги имате и вие, имали и своите лоши дни, за които вече знаете. Имали своите победи, както всеки от вас, но имали и поражения, които също са ви известни. Имало дни, когато се срамували, защото знаели, че не са дали най-доброто от себе си, но имало и дни, когато знаели, че са постъпили така, както боговете искат от тях. Опитвам се да ви кажа, че те живели толкова добре, колкото могли, всеки от тях и всички те. Някои живели по-дълго от другите, но до един живели честно и храбро и аз ги обичам всичките и не се срамувам от обичта си.

Томас и Питър отишли заедно при новия Върховен съдия на Делейн и Питър отново бил заведен в тъмницата. Вторият му престой като затворник на кралството продължил много по-кратко от първия, само два часа. На Томас му били необходими тъкмо петнайсет минути, за да разкаже историята си и Върховният съдия, който бил назначен с одобрението на Флаг и бил плашливо дребно човече, имал нужда от още час и три четвърти, за да се увери, че злият магьосник наистина си е отишъл.

Тогава всички обвинения отпаднали.

Същата вечер всички те: Питър, Томас, Бен, Нейоми, Денис и Фриски, се срещнали в старата стая на Питър. Питър налял вино на всички, дори на Фриски в една паничка. Само Томас отказал виното.

Питър искал Томас да остане при него, но Томас настоявал, и с право, мисля аз, че ако остане поданиците щели да го разкъсат, заради онова, което позволил да се случи.

— Ти беше дете — възразил Питър, — държано в подчинение от едно всемогъщо и ужасно създание.

С тъжна усмивка Томас отвърнал:

— Това отчасти е истина, но хората едва ли ще си го спомнят, Пийт. Те ще помнят само Томас Носителя на данъци и ще дойдат за

мен. Мисля, че биха минали и през стената, за да се доберат до мен. Флаг изчезна, но аз съм тук. Главата ми е глупава, но съм решен да я нося на раменете си поне още малко. — Замълчал, поколебал се и продължил: — Най-добре ще е, ако си тръгна. Моите ревност и омраза бяха като треска. Вече ги няма, но след няколко години, прекарани в сянката ти, докато управляваш, може и да се върнат. Оpozнал съм себе си поне малко, както виждаш. Да, малко. Не. Трябва да си тръгна, Питър, и то още тази нощ. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Но... къде ще отидеш?

— Ще тръгна да го търся — просто отвърнал Томас. — На юг, струва ми се. Може би някой ден ще се срещнем пак, а може би — не. Ще тръгна да го търся на юг... Много, неща тежат на съвестта ми и много имам да изкупвам.

— Кого ще търсиш? — попитал Бен.

— Флаг — отвърнал Томас. — Той си отиде оттук, но е някъде другаде. В този свят или не, но е някъде там. Знам го, усещам отровата му във въздуха. Изчезна в последната секунда, знаете това, както го знам и аз. Ще го открия и ще го убия. Ще отмъстя за нашия баща, но ще изкупя и своя голям грях. Ще тръгна първо на юг, защото усещам, че е там.

— Но кой ще дойде с теб? Аз не мога, тук трябва да се направи толкова много! Но как да те оставя да тръгнеш сам? — рекъл Питър. Той изглеждал твърде угрижен и ако сте виждали карта от онези дни, бихте разбрали загрижеността му, защото югът не бил нищо друго, освен огромно бяло петно върху картите.

За тяхна всеобща изненада, Денис се обадил:

— Аз ще отида, господарю мой.

Двамата братя смаяни го погледнали. Бен и Нейоми също се обърнали, а Фриски вдигнала глава от виното, което лочела с радостен ентусиазъм (харесвала ѝ миризмата, която била прохладна и кадифено-пурпурна — не чак толкова хубава като вкуса, но почти).

Денис силно се изчервил, но не отстъпил.

— Ти винаги си бил добър господар, Томас, и — моля за извинение крал Питър, нещо в мен ми казва, че все още си моят истински господар. Пък и откакто намерих онази мишка и те пратих в Иглата, кралю мой...

— Глупости! — възкликнал Питър. — Всичко това е забравено.

— Само че не и от мен — упорито отвърнал Денис, — Може да кажеш, че също съм бил млад и не съм разбирал много, но аз имам свои собствени грешки за изкупване.

Той погледнал свенливо към Томас.

— Ще дойда с теб, господарю Томас, ако ме приемеш и ще бъда до теб в твоето търсене.

Почти разплакан, Томас отвърнал:

— Ще те приема с радост, добри ми, скъпи Денис. Само се надявам, че можеш да готвиш по-добре от мен самия.

Те тръгнали същата нощ, под прикритието на тъмата. Две фигури, които се придвижвали пеша, с вързопи от провизии на гърба, потеглили на дълъг път в нощта. Обърнали се веднъж назад и махнали с ръка.

Другите трима им отвърнали. Питър плачел така, сякаш сърцето му щяло да се скъса. Всъщност той си мислел, че точно това и ще стане.

Никога повече няма да го видя, шепнел си наум.

И така, може би щели да се видят отново, а може би — не. Но аз по-скоро мисля, че щели да се видят. Всичко, което мога да ви кажа, е, че Бен и Нейоми накрая се оженили, Питър управлявал дълго и справедливо, а Томас и Денис преживели много и странни приключения, срещнали отново Флаг и смело се изправили срещу него.

Но стана късно, а това вече е друга приказка, за друг ден.

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

ОЧИТЕ НА ДРАКОНА. 1992. Изд. Пляда 7, София. Серия „Стивън Кинг“ No.3. Роман. Превод: [от нем.] Вихра МАНОВА [The Eyes of the Dragon / Stephen KING]. Превода е направен по немското издание. Печат: Полипринт, Враца. Формат: 20 см. Страници: 320. Тираж: 40 080 бр. Цена: 20.00 лв. ISBN: 954-409-067-3.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.